

Giới thiệu Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot

Mười sáu tuổi là một lứa tuổi đầy mộng mơ với những cuốn sách ngôn tình, xuyên không... và cô cũng không ngoại lệ.

Cô có một cái chết vô cùng "Đặc biệt" là số phận đã đưa cô đến một nơi xa lạ để cô tiếp tục sống.

Người ta xuyên qua thì cũng là trở về quá khứ, vào truyện tranh hay đến thế giới khác nhưng cô lại đến tương lai, trở thành một cô gái nửa người nửa robot.

Cô làm gì để thích nghi với cuộc sống mới đây?

Anh ấy đang lo lắng vì em gái anh bệnh nặng, có thể rời khỏi thế gian bất cứ lúc nào. Anh nghĩ nếu công nghệ cao có thể thay đổi cuộc sống, vậy cũng có thể cứu em gái anh. Anh đã đưa em gái về nhà, bắt đầu công trình nghiên cứu. Nghiên cứu ngày đêm, cuối cùng anh đã có thể cải tạo lại cơ thể của em gái để cô có thể tồn tại dưới lớp vỏ bọc trí tuệ nhân tạo...

* * *

Tác giả: truyện được lấy ý tưởng từ bộ trang phục "àì hoang phế" của game ngôi sao thời trang. Mọi người nhớ cho ý kiến nha! Hãy bấm nút theo dõi để ủng hộ tác giả và nhận được thông tin sớm nhất khi có chương mới

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 1: Cái chết ngớ ngẩn - Xuyên không

Hy Mã Kỳ vừa đọc đi vừa đọc sách. Cặp kính dày trước mũi tạo sự nhút nhát nhưng không cách nào xóa được nét sắc bén trên khuôn mặt cô.

-Tại sao nhân vật này lại ngốc như vậy chứ? Rõ ràng trước mắt vẫn không nhìn ra!

Hy Mã Kỳ mắng nhân vật hư cấu trong quyển sách, đi lướt qua cái máy bán nước tự động. Cô dừng lại, lùi vài bước, rồi mất khỏi trang sách.

-Vừa hay, mình đang khát nước!

Hy Mã Kỳ lục túi lấy ra một đồng xu, nhét vào máy rồi chọn loại mình thích. Bấm bấm mấy lần, vẫn không có lon nước ngọt nào rơi ra.

-Sao thế này? Cái máy chết tiệt!

Hy Mã Kỳ chống hông, đá nhẹ cái máy để cho nó hoạt động. Cô đá mấy cái đến đau cả chân, thế nhưng cái máy vẫn im lìm. Hy Mã Kỳ nổi nóng, quyển sách được bỏ lên trên cái máy bán nước tự động. Cô xắn tay áo, thị uy với cái máy bán nước tự động như một con điên. Cái máy vẫn làm ngơ, không rung lay một cái. Cô bức tức, hung hăng đá nó một cái rồi mạnh.

Cái máy hơi rung, Hy Mã Kỳ nhất thời vui mừng cúi đầu xuống. Cuối cùng nó cũng chạy lại rồi!

Nhưng chẳng có gì cả. Hy Mã Kỳ kinh ngạc nghiêng đầu qua một bên khó hiểu. Cái máy này sao thế?

"Bình"

Một lon nước ngọt bay ra, đúng lúc đâm vào đầu Hy Mã Kỳ rồi rơi xuống đất. Cô lão đảo xoay mấy vòng rồi ngã xuống đất. Trước mắt cô, một vệt máu chảy xuống...

* * *

Giữa bóng tối u ám, một bóng người tỏa ra ánh sáng nhân nhật đang bước đi vô định không mục tiêu. Đó là một cô gái, dưới đôi mắt kính là một ánh mắt vô hồn nhìn vô định vào không gian phía trước. Bỗng nhiên "Bùm!" một tiếng, cô gái chớp mắt lắc đầu một cái, ánh mắt liền thay đổi.

-Đây là chỗ nào vậy? Mình nhớ rõ ràng là đang mua nước mà. Hình như lon nước vắng trúng đầu mình. Sau đó...

Hy Mã Kỳ hồi tưởng, mặt vẫn ngơ ngác. Trước mặt cô, đột nhiên hiện lên một người.

Đó là một cô bé đúng chất lolita dễ thương. Mặt mày cô bé lạnh ngắt, dáng bộ thì lười biếng. Cô bé nhìn Hy Mã Kỳ, cúi đầu viết gì đó vào quyển sổ trên tay.

-Hy Mã Kỳ tam tiểu thư tiểu gia tộc họ Hy, chết vì bị một lon nước ngọt văng trúng đầu. Mình từng nghe qua nhiều cái chết nhưng chưa từng thấy cái chết nào ngớ ngẩn như thế này. Hình như bọn tay sai này làm quá rồi, tuổi thọ cô ta còn rất nhiều cơ mà. Hay chúng mang nhầm người?

Hy Mã Kỳ ngơ ngẩn. Vậy là cô chết rồi? Chỉ vì một lon nước ngọt văng trúng đầu?

-Được rồi, cô gái. -Cô bé lolita đóng quyền sở lại, nhìn Hy Mã Kỳ -Ta là vị Thần quản lí sống chết, mọi người gọi ta là Lăng Tự Tiên. Hiện tại số mệnh của cô còn rất nhiều mà lại phải chết, là do sự nhầm lẫn. Nếu như chưa tới số mạng, sẽ không có chỗ cho cô ở lãnh địa người chết để chờ đầu thai. Để giải quyết thì ta sẽ tìm một nơi mới cho cô để cô sống tiếp phần tuổi thọ còn lại. Cô còn muốn hỏi gì không?

Hy Mã Kỳ vẫn chưa tiếp thu hết, Lăng Tự Tiên cũng rất thông cảm đứng đợi cô tiêu hóa xong.

-Vậy -Hy Mã Kỳ khó khăn nói -bây giờ tôi chết rồi?

-Chính xác. -Lăng Tự Tiên gật đầu.

-Vậy sao không cho tôi sống lại? Cái chết của tôi đâu phải do xe đâm gì đâu mà không thể...

-Không thể hồi sinh, vì xác của cô -Lăng Tự Tiên đột nhiên nói -đã bị hỏa táng rồi.

-Hỏa táng? -Hy Mã Kỳ ngạc nhiên -Nhanh như vậy...

-Ngoài kia đã qua một tháng. -Lăng Tự Tiên lật quyền sở -Nếu tính chính xác là ba mươi tám ngày chín tiếng hai mươi ba phút tám giây, năm chín, sáu mươi, hai mươi bốn phút, một giây, hai giây, ba giây... Thôi bỏ đi, hiện tại cô muốn thế nào? Nếu không muốn xác tiếp tục sống thì linh hồn của cô sẽ lang thang trong khoảng không vô định, chịu muôn vàn đau khổ.

Hy Mã Kỳ tất nhiên biết cái nào thiệt hơn, nên cô nhanh chóng đưa ra câu trả lời:

-Tôi muốn tiếp tục sống!

Lăng Tự Tiên mỉm cười, lại nhìn vào quyền sở.

-Hiện tại để cô có thể mượn xác sống lại có ba người. Một là người khác giới, ngoại hình không được đẹp lắm, là một người tham lam, nổi tiếng với nhiều việc làm xấu xa. Ta nghĩ chắc cô không chọn hắn đâu nhỉ?

Hy Mã Kỳ gật đầu biểu thị sự tán thành. Lăng Tự Tiên lại tiếp:

-Người thứ hai là một cô bé bảy tuổi mới bị tai nạn giao thông sắp chết. Đợi nó chết rồi cô sẽ thế chỗ, thế nào?

Hy Mã Kỳ há hốc mồm. Cô đã mười sáu tuổi, nếu sống thay nó thì quay về bảy tuổi à? Sao thích nghi nổi? Với cả, chờ bao nhiêu năm cô mới qua được tuổi dậy thì, giờ phải quay lại á? Còn lâu!

Nghĩ ngợi một lát, Hy Mã Kỳ phát phát tay.

-Cô nói tiếp người thứ ba đi.

Lăng Tự Tiên cười cười.

-Khoan hãy vội quyết định. Người thứ ba là một cô gái mười sáu tuổi, chết được hơn một năm. Nhưng nếu cô muốn chọn cô ta thì yên tâm, ta không có ý định cho cô làm xác sống đâu!

Hy Mã Kỳ trầm ngâm suy nghĩ. Vẫn là cô gái số ba tốt nhất!

-Tôi chọn người thứ ba.

Lăng Tự Tiên cười thâm ý nhìn Hy Mã Kỳ.

-Cô chắc chắn? Nếu đã chọn thì không đổi được đâu.

Hy Mã Kỳ gật đầu. Lăng Tự Tiên sáng khoái cười một tiếng, có vẻ rất thích thú.

-Vậy ta nói cho cô một số quy định của việc mượn xác sống lại. Thứ nhất, cô có thể chọn hoặc giữ kí ức cũ, hoặc biết kí ức kí chủ, hoặc nửa này nửa nọ. Nếu chọn thứ ba, ta có thể châm chước ít nhiều cho cô. Thứ hai, tuyệt đối phải giữ bí mật việc cô mượn xác sống lại, nếu không cô tự chịu trách nhiệm. Thứ ba, cô phải liệu mà giữ mạng, không được chết trước khi hết số mạng, nếu không linh hồn của cô sẽ không được mượn xác sống lại nữa, mãi lang thang trong khoảng không vô định, chịu muôn vàn đau khổ.

Hy Mã Kỳ nhận ra sự nghiêm túc trong lời nói của Lăng Tự Tiên, gật đầu.

-Tôi hiểu rồi. Về kí ức tôi chọn cả hai.

Lăng Tụ Tiên nghe nói cười thích thú, thân thể tan ra.

- Vậy ta thành toàn cho cô.

Hy Mã Kỳ giật mình. Nụ cười của Lăng Tụ Tiên là có ý gì vậy?

Giữa bóng tối xuất hiện một luồng lốc xoáy vô hình cuốn Hy Mã Kỳ vào trong. Cô cảm thấy đau, nhưng cổ họng cô không thể phát ra bất kì âm thanh nào cả. Ý thức của cô trở nên mơ hồ.

- Đã hoàn tất chưa?

- Vâng thưa chủ nhân, đã sẵn sàng để khởi động.

* * *

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Xuyên đến tương lai

- Thưa chủ nhân, đã sẵn sàng để khởi động.

Đó là một giọng nữ, mặc dù rất trong nhưng nghe lại vô cảm, còn rất cứng nhắc. Giọng nữ vừa dứt, lại có tiếng thở dài. Liền đó, liền có giọng nam vang lên:

- Ngắt kết nối đi, NR-001.

Im lặng một lát, rồi giọng nữ lại đáp lời:

- Đã ngắt kết nối, thưa chủ nhân.

Hy Mã Kỳ cảm thấy có cái gì đó đang rút ra khỏi người cô. Cô rất muốn mở mắt xem cái quái gì đang xảy ra ở đây. Nhưng cô không mở mắt được, vì mí mắt nặng trĩu. Cô không hiểu tại sao lại như vậy nữa. Rõ ràng xuyên không thì cơ thể là của mình, có thể tự do điều khiển cơ mà!

Nhắc lại xuyên không, Hy Mã Kỳ lúc này mới nhớ. Hiện tại ngoại trừ tên, tuổi, thông tin cá nhân của Hy Mã Kỳ cô kiếp trước và một số chuyện vui vẻ thì chỉ còn lại lần nói chuyện với Lăng Tụ Tiên là cô còn nhớ. Xem ra đúng là chỉ giữ có một nửa kí ức cũ. Nhưng còn kí ức của kí chủ thì sao?

Đột nhiên một dòng điện chạy qua làm Hy Mã Kỳ tê cả người, theo đó ký ức đổ vào trí não. Chậm rãi tiếp nhận tất cả ký ức của thân thể này, Hy Mã Kỳ lẳng lặng sắp xếp lại những việc xảy ra.

Cô gái này tên gọi là Dạ Sở Kỳ, tự nhiên mà trùng hợp, tên cô cũng có một chữ "Kỳ". Dạ Sở Kỳ có một anh trai là Dạ Sở Hiên. Cô ta từ bé đã mang trong mình bệnh tật, đến mười lăm tuổi thì không thể tự đi đứng hay hoạt động nữa, chỉ có thể ngồi một chỗ. Bệnh của cô ngày một nặng, có thể rời khỏi thế gian bất cứ lúc nào. Anh trai cô đã đưa cô về nhà, nhưng cô ngay lập tức chết sau đó.

Hy Mã Kỳ cơ bản chỉ biết tới đó, mà những kí ức lúc trong bệnh viện hay cái gì mà thời gian thân thiết cùng anh trai hay người thân cũng không có. Xem ra đúng là thiếu cái này thêm cái nọ, lấy một chút kí ức cũ đổi lấy kí ức của kí chủ.

- Cập nhật thông tin.

Giọng nam vang lên, kèm theo một tiếng động máy móc kéo dài. Một luồng điện chạy qua người Hy Mã Kỳ làm cô thấy đau. Linh hồn đang không lay động được thể xác, nếu không Hy Mã Kỳ cô nhất định sẽ đập chết tên nào dám đem cô ra châm điện.

- Chủ nhân, cập nhật hoàn tất.

- Vậy để nó đứng dậy đi. Sau đó thì kiểm tra các khớp và ngắt nguồn điện.

- Vâng.

Cô gái dứt lời, luồng điện hành hạ Hy Mã Kỳ cũng mất. Cô cảm nhận được có gì đó đang nâng cô lên, các khớp tay chân đều tự cử động. Một lúc sau, xung quanh đều im lặng. Hy Mã Kỳ thử mở mắt, và suýt hét lên. Cô làm chủ được cơ thể này rồi!

Bình tĩnh lại và nhìn quanh, Hy Mã Kỳ ngạc nhiên. Chỗ này thật sự rất rất rất hiện đại. Máy tính thì như trong phim khoa học viễn tưởng, là một hình ảnh

áo màu xanh lơ lửng trước mặt người dùng, những sợi dây dẫn năng lượng màu xanh chạy khắp căn phòng, tại chỗ cô đang đứng là một bục cao riêng. Cô tròn mắt nhìn quanh.

Phía dưới có một nhóm người người, nhưng Hy Mã Kỳ thấy nổi bật hơn hết chàng trai và một cô gái. Cô gái trạc tuổi với Hy Mã Kỳ, rất xinh đẹp với mái tóc đen dài mềm mượt, nhưng đôi mắt nâu lại rất vô cảm. Chàng trai khoảng hơn hai mươi, đáng bộ tương đối, nhưng nhìn hơi tùy tiện với cặp mắt kính lệch một bên và mái tóc rối bù xù. Đôi mắt đen láy của anh ta tỏ ra nét vui mừng như điên, song lại cố kiềm chế.

-RN-001, mau đi gọi cho nhà tài trợ báo cáo đi. Lần thí nghiệm thứ 28 đã khởi động thành công rồi.

-Vâng, thưa chủ nhân.

Cô gái cúi đầu chào rồi đi ra ngoài. Nhìn theo cô ta biến mất sau cánh cửa, chàng trai thở phào. Rồi anh ta nhìn về phía Hy Mã Kỳ, kích động tiến lại.

-Nghiên cứu suốt một năm, cuối cùng cũng thành công rồi! Tiểu Kỳ, cuối cùng anh cũng cứu được em!

Tiểu Kỳ... hình như là cách mà Dạ Sở Hiên gọi Dạ Sở Kỳ. Đây không lẽ là anh trai của Dạ Sở Kỳ?

Trong phút chốc Hy Mã Kỳ hiểu ra. Thì ra người anh trai này của Dạ Sở Kỳ là vì muốn dựa vào công nghệ cứu em gái nên mới đưa cô từ bệnh viện về nhà. Anh ta không cam lòng nhìn em gái ngày một yếu nằm chờ chết trong bệnh viện với ánh mắt khao khát được chạy nhảy nhìn ra ngoài.

Hy Mã Kỳ rất muốn khóc. Kiếp trước, cô là tam tiểu thư của tiểu gia tộc họ Hy, có một anh trai và một chị gái. Anh trai của cô, rất cưng chiều cô, rất thương yêu cô. Cô có nhớ lúc nhỏ một lần ương bướng cãi nhau với anh rồi chạy ra đường. Kết quả là anh cứu cô bị xe đâm trúng, bị thương nặng phải bỏ học một năm. Vì thế với anh trai Hy Mã Kỳ rất yêu quý, từ đó không dám làm trái ý anh nữa.

-Anh Hai!

Nghe hy Mã Kỳ nói, Dạ Sở Hiên ôm lấy cô.

-Ừ, anh đây! Từ giờ em có thể chạy nhảy như em mơ ước rồi.

-Anh...

Hy Mã Kỳ nhất thời không biết làm gì. Thẻ xác này hiện tại cử động không được tốt lắm.

-Sở Hiên, anh bình tĩnh đã. Tiểu Kỳ được cứu rồi còn gì...

Cô gái duy nhất trong nhóm người phía dưới lên tiếng. Dạ Sở Hiên gật đầu, buông Hy Mã Kỳ ra.

-Ừ, em nói đúng. Anh kích động quá rồi.

Cô gái mỉm cười thông cảm. Tiến lên một bước.

-Chắc em đang thắc mắc. Dù sao lúc trước em cũng chưa gặp qua anh chị. Để chị giới thiệu. Bọn chị là bạn của Sở Hiên, cùng tổ nghiên cứu với anh ấy. Chị tên là Tã Y Y, nghiên cứu chung các sinh vật sống.

Hy Mã Kỳ đảo mắt qua một lượt. Thấy ánh mắt của cô, mọi người đều tự giới thiệu. Đầu tiên là một người trạc tuổi Dạ Sở Hiên, có vẻ rất thân thiện.

-Anh nghiên cứu tế bào và động vật, La Từ Ân.

Người tiếp theo, có vẻ nhỏ hơn Dạ Sở Hiên một chút. Anh ta có vẻ hơi ít nói.

-Nghiên cứu vi mạch điện tử, hacker, Lã Phi Điềm.

Người sau đó là một người có vẻ tùy tiện với vẻ ngoài luộm thuộm. Anh ta nở nụ cười.

-Lần đầu tiên nói chuyện với em nhỉ? Anh là Lưu Giai Từ, anh nghiên cứu các bộ phận khớp của robot.

Cuối cùng là một người lạnh lùng, trông thì chỉ lớn hơn Tã Y Y mà thôi. Cặp mắt kính của anh ta dày cộm, từ đầu đến cuối chẳng liếc nhìn Hy Mã Kỳ cô lần nào.

-Chuyên chế tạo các bộ phận robot, nghiên cứu máy móc hiện đại, Khâu Thiết Hàn.

Mọi người mỗi người đều muốn nói một câu, nhưng cô gái lúc trước đi ra đã trở vào.

-Chủ nhân, dữ liệu đã được lưu trữ. Ngày 48 tháng 10 năm 4045, thử nghiệm thành công.

Dạ Sở Hiên gật đầu, tỏ vẻ không có gì lạ. Nhưng Hy Mã Kỳ lại nghe như sét đánh bên tai. Năm 4045? Vậy... cô là xuyên đến tương lai?

Chương 3: Tôi là robot!

Hy Mã Kỳ, không, giờ phải gọi là Dạ Sở Kỳ, đang rất hoang mang. Bây giờ là thời đại nào thế?

-Tiểu Kỳ, em sao thế? -Tà Y Y hỏi -Có phải không quen không?

Dạ Sở Kỳ bất đắc dĩ gật đầu. Tà Y Y cười cười. Dạ Sở Hiền quay qua cô gái vừa bước vào.

-Vẫn còn chưa giới thiệu với em. Đây là Robot android the and NR-001, robot trí tuệ nhân tạo dạng người tân tiến nhất. NR-001, nói xin chào đi.

Cô gái gật đầu, cúi chào.

-Xin chào AL-003, tôi là Robot android the and NR-001. Rất vui được làm quen.

Dạ Sở Kỳ hơi giật mình, quay qua nhìn qua Dạ Sở Hiền.

-Anh Hai, sao NR-001 lại gọi em là AL-003?

Trước ánh nhìn của Dạ Sở Kỳ, cả sáu người đều nhìn nhau, ánh mắt né tránh. Dạ Sở Kỳ bước chân ra khỏi vị trí, lại gần Tà Y Y.

-Y Y, chị giải thích đi? Có việc gì thế? Đã xảy ra những gì từ sau khi em xuất viện?

Dạ Sở Hiền bước theo sau Dạ Sở Kỳ. Anh nhìn cô, nhẹ nhàng nói:

-Tiểu Kỳ, em phải bình tĩnh. Không có gì đâu.

La Tử Ân đặt tay lên vai Dạ Sở Hiền, nói giọng khuyên bảo.

-Sở Hiền, cậu đừng giấu nữa. Trước sau gì tiểu Kỳ cũng sẽ biết thôi. Dù sao nhà tài trợ cũng sẽ sớm tới khảo sát, tiểu Kỳ nên biết để chuẩn bị tinh thần.

Dạ Sở Hiền gật đầu, nhưng anh vẫn thấy khó mở lời. Anh nhìn qua Dạ Sở Kỳ, lại quay đi. Cuối cùng, anh thở dài.

-Tiểu Kỳ, em có thấy tầm nhìn của em có gì khác lạ không?

Dạ Sở Kỳ bây giờ mới để ý. Tầm nhìn của cô, ở phía trên có một khối vuông, giống như biểu thị pin trong điện thoại vậy. Gần đó có ghi giờ, và một vài kí hiệu khác nữa. Dạ Sở Hiền quay qua NR-001.

-NR-001, tắt chế độ chặn tìm kiếm đi.

-Đã tắt, thưa chủ nhân.

Dạ Sở Hiền gật đầu, quay qua Dạ Sở Kỳ chờ ở cô một phản ứng kịch liệt.

Những người trước mắt Dạ Sở Kỳ đều xuất hiện một vòng tròn có con trỏ phía trong, bên cạnh xuất hiện một dòng chữ "Tìm kiếm thông tin" nhỏ. Sau đó, trước mặt cô xuất hiện một loạt các dòng chữ. Dạ Sở Kỳ sững người. Đây...

-Xin lỗi, tiểu Kỳ. Vì muốn cứu em, không có cách nào khác, anh đã cải tạo lại cơ thể em. Thành... một robot.

Dạ Sở Kỳ sững người. Là robot?

Robot thì không có quyền như con người, chỉ là một cỗ máy mà thôi. Robot thì có bị phá hỏng, hay nhìn theo hướng của Dạ Sở Kỳ là chết, thì cũng chẳng sao. Chẳng qua là bị ghép vào tội phá hoại tài sản của người khác. Là một robot, thua kém con người rất nhiều.

Dạ Sở Kỳ mỉm cười. Những người có mặt đều giật mình, không tính robot NR-001. Khi tức giận đến quá độ, đôi khi người ta lại cười.

-Không sao. Dù có hơi buồn, nhưng không phải là em vẫn là Dạ Sở Kỳ sao? Anh vì em mà làm nhiều như vậy, em không trách anh.

Nhìn theo hướng một con người ngày ngày phải ngồi tại một chỗ mà nhìn ra duy nhất một cảnh vật buồn tẻ, chỉ cần được chạy nhảy thì dù là thành robot cũng không sao. Dạ Sở Kỳ biết Dạ Sở Hiền là muốn cứu cô nên mới làm như vậy. Vốn cô nghĩ anh chỉ dùng các thiết bị tân tiến chữa bệnh cho cô, không ngờ là sửa chữa cô thành một robot. Mặc dù cô có chút không vui, nhưng cũng không biểu thị ra ngoài. Cô đã thật sự yêu mến người anh này rồi,

không muốn làm anh buồn.

Dạ Sở Hiền thở ra. Anh sao lại không hiểu suy nghĩ của em gái chứ?

-Em ở lại đây suy nghĩ một lát, cũng là cử động cho quen đi. Anh phải đi gặp nhà tài trợ. Anh sẽ để NR-001 ở lại, nếu có việc gì thì em cứ hỏi cô ấy là được. Cô ấy cũng có thể liên lạc với anh nên chỉ cần em yêu cầu thì sao cũng được. Vậy thôi, anh đi đây.

Nói rồi Dạ Sở Hiền quay người đi ra ngoài. Tả Y Y vội chạy theo anh, những người khác cũng đi theo. Dạ Sở Kỳ vui vẻ cười giờ tay vẫy chào.

Khi cánh cửa phòng đóng lại, Dạ Sở Kỳ mới thôi cười. Cô không hề vui như biểu hiện, nhưng cô cũng không quá buồn. Chẳng qua...

-Lăng Tự Tiên, xem như cô lợi hại. Không có ý định cho tôi làm xác sống thì cô cho tôi làm robot à? Tôi sẽ nhớ đấy!

Lắm bầm mắng Lăng Tự Tiên, Dạ Sở Kỳ lại tò mò cử động các khớp trên cơ thể. Đây với cô là một trải nghiệm thú vị và nó làm cô rất thích thú. Rất đáng ngạc nhiên là mặc dù cơ thể cô không còn bao nhiêu bộ phận con người, hầu hết là máy, nhưng cử động vẫn rất êm và chân thực đến lạ lùng. Ngay cả khi cô chạm vào một vật gì đó, cô cũng cảm nhận được. Tương lai đúng là tương lai, những bộ phận robot này thật sự rất tân tiến!

-NR-001, cô nói xem làm sao tôi có thể cảm nhận được? Thậm chí nếu không có sự khác biệt trong tầm nhìn thì có lẽ tôi cũng không nhận ra tôi có một nửa là robot. Thật sự là quá thần kỳ rồi!

-Các bộ phận trên người cô -NR-001 trả lời -đều được gắn thiết bị cảm ứng. Các bộ phận máy móc đều làm dựa trên cơ sở con người. Ngoài ra, các vi mạch điện tử có thể nhanh chóng đưa các thông tin cảm giác, cô có thể cảm nhận hương vị, thậm chí là ăn cũng có thể cảm nhận được mùi vị.

Dạ Sở Kỳ cười thích thú.

-Vậy tôi còn có thể làm được những gì?

Đôi mắt nâu của NR-001 xẹt qua một tia sáng. Giọng nói vô cảm của nó lại vang lên:

-Như một robot, cô có khả năng truy cập mạng thông tin toàn cầu. Cô có thể nhận định bất kì thứ gì. Vì mạch điện tử được cấy ghép tại một phần trong não bộ của cô sẽ tự động phân tích bất cứ thứ gì cô muốn. Cô có thể tự điều khiển một số phần mềm đã được cài đặt trong bộ máy chính. Cô được điều khiển bằng bộ máy vận hành chính phía kia và có quyền chống lệnh vì cô là robot trí tuệ nhân tạo độc lập. Tuy nhiên, nếu chống lệnh nhiều lần, cô sẽ tích tụ lỗi và virus. Khi đã quá nhiều lỗi phần mềm, các bộ phận của cô sẽ ngừng hoạt động. Ngoài ra, cô cần được sạc pin và kiểm tra hàng tháng.

Dạ Sở Kỳ cảm thấy không vui với việc này. Cô hỏi:

-Vậy về mặt con người thì sao?

-Cô có thể cảm nhận mọi giác quan. Việc ăn uống không gặp bất kì vấn đề gì. Cô có thể ngủ, đặc sắc hơn là cô có thể khóc, vì cơ quan này không được thay bằng máy. Mắt của cô, có thể tắt màn hình máy tính để có tầm nhìn giống con người.

Dạ Sở Kỳ vui vẻ.

-Vậy thì có khác gì con người đâu chứ!?

NR-001 im lặng. Bỗng nhiên lại nói:

-Cô không có quyền con người!

Dạ Sở Kỳ lặng đi. Cô thở dài.

-Cô nói đúng. Tôi là robot!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Hành tinh khác - Thế giới của tương lai

Ngắn người nghĩ về phận người máy của mình, Dạ Sở Kỳ thở dài. Cô lại nhớ, hiện tại là năm 4045.

-Không biết đã có gì xảy ra nhỉ?

-Cô muốn biết cái gì?

Nghe giọng nói thờ ơ được sử dụng để nói câu quan tâm của NR-001, Dạ Sờ Kỳ thờ dài.

-Lịch sử thế giới từ thế kỷ XXI đến nay.

-Truy cập mạng thông tin toàn cầu đi. Cô có thể tìm thấy được.

Dạ Sờ Kỳ sáng mắt, nhìn qua.

-Làm sao để truy cập? Có máy tính không?

-Chỉ cần cô muốn, một lệnh phát ra từ não bộ có thể làm vi mạch điện tử trong não cô sẽ tự động truy cập và tìm kiếm. Thông tin sẽ hiện trước mắt cô.

Dạ Sờ Kỳ gạt đầu ra vẻ hiểu. NR-001 nhìn cô, bỗng nhiên nói:

-Bây giờ là mười sáu giờ, giữa trưa. AL-003, cô có muốn ăn gì không?

Dạ Sờ Kỳ nhú mày. Mười sáu giờ mà là giữa trưa. Xem ra lịch sử có thay đổi gì đó rất lớn. Cô cũng đang cần tìm kiếm một chút, nên cho NR-001 ra ngoài.

-Cô nấu ăn được không?

-Có thể. Tôi và chủ nhân Tả Y Y thường thay phiên nấu ăn.

Dạ Sờ Kỳ gật gù.

-Vậy cô làm món gì đó để ăn đi.

-Vậy tôi ra ngoài. Có việc gì cô có thể phát lệnh. Chúng ta được liên kết bằng một loại mã điện tử, cô có thể gọi tôi.

-Ừ, cô đi đi.

NR-001 ra ngoài. Dạ Sờ Kỳ nhú mày, tập trung suy nghĩ. Nhanh chóng, một loạt thông tin hiện trước mắt cô. Cô nhú mày đọc qua. Qua những thông tin đó, cô có một số kết luận lập được về lịch sử từ thế kỷ XXI đến nay.

Từ thế kỷ XXI, môi trường bắt đầu ô nhiễm nặng. Năm 2348, những cơn mưa axit không còn là điều khó thấy nữa. Nước lẫn axit đất liền do hiện tượng nhiệt độ nóng lên toàn cầu. Năm 2394, một cột mốc quan trọng của lịch sử loài người, Trái Đất đã bị hủy hoại hoàn toàn. Không còn sự sống, các sinh vật tự nhiên đã chết. Sớm đoán trước sự suy tàn của Trái Đất, một số nhà khoa học đã chuẩn bị một cỗ máy vũ trụ cho sự sinh tồn lâu dài trong không gian trống rỗng của vũ trụ. Một số lượng ít người sống sót được đưa lên vũ trụ và bắt đầu những ngày tháng lưu lạc trong không gian. Con tàu được cài đặt sẵn máy đo thời gian cùng máy tính tọa độ trong vũ trụ. Con tàu vũ trụ lưu lạc không gian trong một thập kỷ, cuối cùng bị hút vào trong lỗ hổng vũ trụ.

Tại môi trường siêu không gian trong lỗ hổng vũ trụ, con tàu lưu lạc rất lâu. Các bộ phận của bộ máy bắt đầu hỏng và con đường tồn tại bị dập tắt. Nhưng may mắn, con tàu đã đi hết được chiều dài của siêu không gian và đi ra một ngân hà khác. Vì lý do hồng học nặng, con tàu đã phải đáp khẩn cấp xuống một hành tinh. Hành tinh nằm gần lỗ đen vũ trụ đó chính là Trái Đất thứ hai của con người. Hành tinh này nhanh chóng trở thành nơi con người trú ẩn.

Dân số dần tăng lên sau đó. Một thời gian sau, công nghệ phát triển rực rỡ, con người lại nghiên cứu về hành tinh này và không mất quá nhiều thời gian để dựa trên những kiến thức có sẵn ở Trái Đất để hiểu rõ hành tinh này. Nhìn ra vấn đề cũ, e ngại tai họa môi trường lại tiếp diễn, năm 3821, các nhà khoa học đã cho ra đời một loại máy lọc không khí. Loại máy này được phổ biến rộng rãi trên toàn cầu. Với tác dụng lọc không khí và làm đèn đường, loại máy này nhanh chóng được lắp đặt khắp mọi nơi. Các loại nhiên liệu được tinh lọc kỹ càng, không gây quá nhiều ô nhiễm cho môi trường. Cây cối được trồng nhiều và một loại năng lượng ở hành tinh này gọi là năng lượng xanh blue elitic-flup được dùng nhiều vì đây là năng lượng sạch.

Từ năm 3962, robot trí tuệ nhân tạo dạng người bắt đầu được chế tạo. Robot trí tuệ nhân tạo dạng người đầu tiên có thể nhận biết tình trạng thái độ của con người là Robot the gift an-gf8000. Theo đó, trong sự nghiệp chế tạo robot xuất hiện những thành tựu rực rỡ, ngày càng đi lên. Tuy nhiên, vẫn còn nhiều e ngại trong việc thử nghiệm robot trí tuệ độc lập tự có ý thức tình cảm riêng.

Thống kê lại một số các dữ liệu cơ bản về hành tinh này, Dạ Sờ Kỳ thờ dài. Hai thiên niên kỷ, thế giới đã phải trải qua nhiều việc như vậy...

-AL-003, đã nấu xong rồi. Cô muốn ăn ngay không?

Dạ Sờ Kỳ quay qua NR-001 đang đứng trước cửa, chạy lại.

-Tất nhiên rồi! Sau khi ăn xong, cô dẫn tôi ra ngoài được không?

-Không. Chủ nhân đã dặn không cho cô ra ngoài nếu không được sự cho phép. Tuy nhiên, cô có thể đi dạo trong vườn.

Dạ Sờ Kỳ thầm kêu ca khó chịu. Không phải cải tạo cô thành robot là để chạy nhảy hay sao? Một khu vườn thì có thể rộng bao nhiêu chứ?

Nhưng Dạ Sở Kỳ cô đã nhầm. Khu vườn còn rộng hơn khu rừng, toàn hoa thơm cỏ lạ. Mà "lạ" là theo đúng nghĩa đen của nó. Dạ Sở Kỳ kiếp trước hay mơ mộng, giàu trí tưởng tượng. Cô đã từng tưởng tượng nhiều thế giới khác nhau, nhưng cô chưa bao giờ thấy thế giới như thế này. Phải nói là nó rất đặc sắc...

Cây có thân màu đen, như gỗ mun. Những chiếc lá, đừng nói là ảo tưởng, mỗi chiếc đều có hai màu, tùy theo từng loại cây. Còn cây hoa, thân thảo có màu đỏ, lá cây cũng là hai màu. Bông hoa thì màu sắc rất rực rỡ, không có mấy khác biệt với Trái Đất cũ, chỉ là cánh hoa nhìn rất lạ mắt. Cỏ? Màu tím đấy! Còn màu xanh lá thì chỉ có rêu là có màu đỏ thôi.

-Thật sự... quá thần kỳ rồi!

-Có gì lạ sao, AL-003? Máy tính không phân tích được ý trong câu nói của cô.

Dạ Sở Kỳ mặt mũi không vui nhìn qua.

-NR-001, cây cối như thế này, cô vẫn thấy không lạ?

-Không lạ. Những thứ này từ trước đến nay đều vậy. Theo dữ liệu được nhập, Dạ Sở Kỳ đã từng trong bệnh viện nhìn ra ngoài, không phải những thứ này đều nhìn quen mắt sao?

Lúc này Dạ Sở Kỳ mới nhớ lại đây không phải Trái Đất của thế kỉ XXI nữa. Cô thở ra một hơi, có vẻ buồn rầu.

-Cô đang không vui.

-Ừ.

-Vì cô không thích cây cối?

Dạ Sở Kỳ phì cười. Robot đúng là robot, vậy mà cũng nói ra được.

-Cô cười rồi.

-Ừ. Mà NR-001, tôi hỏi cô một chút. Thế giới này có bao nhiêu loại cây hay hoa khác những cây này?

-Hiện tại có trên 2000 loại cây và 1752 loại hoa khác nhau. Ngoài ra, việc cấy ghép lai tạo giống đang phát triển, sẽ tạo ra nhiều loại cây khác nữa.

Dạ Sở Kỳ thở dài. Xem ra cô phải nghiên cứu nhiều một chút, tránh cho sau này ra đường thấy cái gì cũng ngạc nhiên.

Dạ Sở Kỳ đi cùng NR-001 dạo quanh khu vườn, thật sự rất rộng. Đến chiều tối, Dạ Sở Kỳ cùng những người khác quay về. Ngồi trên bàn ăn cùng mọi người, Dạ Sở Kỳ trở mắt nhìn đồng hồ ăn. Dạ Sở Kỳ sau khi nói chuyện phiếm thì đột nhiên nói:

-Tiểu Kỳ, anh có việc quan trọng, em chú ý một chút đi.

Dạ Sở Kỳ quay lại nhìn anh. Anh thở dài.

-Vài ngày nữa nhà tài trợ sẽ cho người tới khảo sát.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Khảo nghiệm

Dạ Sở Kỳ trở mắt nhìn đồ ăn trên bàn. Hồi trưa cô ăn là rau trộn, nên không thấy lạ, chẳng qua màu sắc hơi bất mắt một chút. Lúc đó cô nghĩ do chất làm màu hay gia vị gì gì đó. Sau khi thấy mấy cái cây trong vườn thì cô mới hiểu. Nhưng giờ nhìn đồng canh hay thịt cá, cô dờ khóc dờ cười.

Cá chiên, nhìn qua con cá thì có răng, nhìn hết sức hung dữ. Đừng nói ăn, nhìn nó thôi là đủ muốn xỉu rồi. Còn thịt, nếu như người nào đó ở thế kỉ XXI nhìn thấy, Dạ Sở Kỳ có thể đảm bảo người đó sẽ nói chắc chắn đây là thịt sống. Rau, cùng với màu nước tím làm nhìn như thuốc độc, còn chưa kể nó nằm trên bếp cháy âm ỉ để giữ nóng nên nổi bong bóng lên sùng sục. Không biết là có ngon hay không, nhưng nhìn rất không ngon, và có vẻ rất khó ăn.

Cầm đôi đũa sắt chọc chọc miếng thịt nhìn như còn chưa được chế biến nằm trong chén của mình, sắc mặt Dạ Sở Kỳ hơi đen. Vài dòng hắc tuyến chảy xuống, không khí quanh cô trở nên hơi u ám. Cô cuối cùng là có nên ăn không đây?

Dạ Sở Kỳ gác đôi đũa ngồi ngắm hành động kì quái của em gái. Một năm, không, hơn một năm qua, anh chưa từng thấy cô cầm được đôi đũa, càng chưa

thấy hành động này của cô. Cô đáng yêu như vậy, nhưng thật đáng tiếc, cuộc sống của cô không còn giống một người thường nữa.

-Tiểu Kỳ, giờ hoạt động được rồi thì em muốn làm gì? -Anh chợt hỏi.

-Muốn làm gì? -Dạ Sở Kỳ tròn mắt nhìn anh trai.

Dạ Sở Kỳ gật đầu. Dạ Sở Kỳ trầm ngâm. Nghĩ lại thì ở nhà không thì đúng là buồn chán. Nhưng là một robot, cô có thể làm gì?

-Bỏ đi, -Dạ Sở Kỳ lại chọc chọc tới con cá và mấy cái răng nhọn hoắc của nó -em chẳng biết làm gì cả. Nhưng chiều nay anh đi gặp nhà tài trợ gì đó, là nói về gì vậy?

Dạ Sở Kỳ cùng mấy người Tà Y Y nhìn nhau. Dạ Sở Kỳ thở dài, một lát lại nói:

-Tiểu Kỳ, anh có việc quan trọng, em chú ý một chút đi.

Dạ Sở Kỳ quay lại nhìn anh trai. Anh thở dài.

-Vài ngày nữa nhà tài trợ sẽ cho người tới khảo nghiệm.

-Khảo nghiệm? Là thế nào? -Dạ Sở Kỳ buông đũa, đẩy đĩa cá đi ra xa.

Tà Y Y quay qua NR-001, yêu cầu:

-NR-001, giải thích!

NR-001 gật đầu, quay qua Dạ Sở Kỳ.

-Để cứu Dạ Sở Kỳ, chủ nhân đã thay đổi hầu hết các bộ phận cơ thể của cô, thay bằng máy móc. Để làm được việc này cần có một khoảng tiền rất lớn. Để có thể tiến hành, chủ nhân đã tìm đến tập đoàn tài chính KM. Tập đoàn đã đồng ý tài trợ công trình với điều kiện khi công trình thành công, tuyên bố ra bên ngoài dưới danh nghĩa là người dưới quyền công ty. Điều này đồng nghĩa, nếu thí nghiệm thành công, chủ nhân trở thành một thành viên của công ty và AL-003 sẽ là sản phẩm mẫu không được bán của công ty. Vì lý do này, công ty sẽ cho người đến khảo nghiệm AL-003. Cô đã hiểu chưa?

Dạ Sở Kỳ hơi ngần ra. Cũng đúng! Giờ cô là robot, phải làm đúng như một robot. Là robot của tập đoàn KM, người ta cho người đến khảo nghiệm sản phẩm là chuyện thường tình. Nhưng...

-Vậy em phải làm sao? -Dạ Sở Kỳ lưỡng lự -Một robot thì phải thế nào?

Dạ Sở Kỳ, lắc đầu.

-Về robot dạng người, thế giới nhiều vô số. Em là robot đặc biệt, nếu không sao có thể thuyết phục tập đoàn tài chính lớn như KM đồng ý tài trợ? Anh nói với họ, em là robot trí tuệ nhân tạo độc lập, có suy nghĩ riêng và có thể quan tâm đến người khác như con người. Vì thế, em làm sao cũng được.

-Nhưng em không được lưu loát quá. -Tà Y Y thêm vào -Vì nếu như vậy sẽ bị nghi ngờ. Robot dù thế nào thì cũng nên cứ nhắc một tí.

-Em hiểu rồi. -Dạ Sở Kỳ lẩm bẩm -Cứ nhắc một tí...

Dạ Sở Kỳ bật cười, thoải mái cầm đũa gắp một miếng cá.

-Em ăn đi, đừng nghĩ nữa. Dù sao thì cũng còn tới mấy ngày nữa.

Dạ Sở Kỳ nghe nói, vui vẻ gật đầu, sau đó cô quay qua chén của mình, lại đen mặt. Thôi vậy, thì phải ăn thôi. Dù được sạc pin, có thể hoạt động bình thường và không hề chết đói. Nhưng nếu như không ăn, cô thật sự sẽ bị cảm giác đói giày vò cho đau khổ. Cái này thật không tốt tí nào.

Thế nhưng ăn vào thì Dạ Sở Kỳ mới biết mình nhầm. Đồ ăn ngon khiếp đi được!

Món cá nặc dù nhìn không đẹp mắt lắm, ít nhân là con mắt thế kỉ XXI của Dạ Sở Kỳ thấy như vậy, nhưng thật sự rất ngon. Vị cá tươi hòa quyện cùng gia vị một loại vị ngào ngạt. Vừa cắn vào lớp da cá, từng tiếng rộp rộp vang lên, lớp da cá được chiên giòn nên không hề có chút cháy khét, dưới lớp da cá là từng mảng thịt thơm mùi, béo ngậy.

Thịt càng là hấp dẫn. Nhìn thì chưa chín nhưng thật ra là đã chín rồi. Thịt rất mềm, độ dai vừa đủ. Kết hợp với đó, vị mặn và ngọt vừa đủ khiến món ăn càng thêm ngon. Đó là còn chưa kể đến nước sốt đậm đà làm tăng mùi vị. Mùi hương đứng gần bàn thì hơn, quả thật rất thơm. Nếu không phải đáng về của nó làm Dạ Sở Kỳ ngại không chú ý mùi hương, nói không chừng mười đĩa còn không đủ cho cô ăn.

Ăn no rồi, về mặt của Dạ Sở Kỳ lại giống như đang tiếc mình không ăn được nữa vậy. Dạ Sở Kỳ nhìn thấy, không khỏi bật cười. Lúc trước Dạ Sở Kỳ bị bệnh, ngoài cháo ra thì không ăn được gì nhiều, nhất là khi khẩu vị cô lúc đó không tốt. Nhìn cô thế này, anh rất vui.

Những ngày sau, Dạ Sở Kỳ một mực bám theo và xem xét cách thức hoạt động của NR-001. Tà Y Y nói cô nên cứng một chút, thế nên cô học tập NR-001 sao cho mình hành xử giống robot một chút. Có hôm cô thử nghiệm bằng cách giả làm robot trước mặt Dạ Sở Kỳ, làm anh tưởng hệ điều

hành lần át nhận thức của cô nên sợ xanh mặt. Lần đó cô bị mắg một trận ra trò, làm Luru Giai Từ cười cả ngày, cứ đem chuyện này ra trêu chọc cô.

Cứ như vậy qua mấy ngày, cuối cùng cũng tới ngày khảo sát. Hôm đó, Dạ Sở Kỳ mới ngủ dậy nhìn xuống từ trên phòng thấy có một chiếc xe như ô tô đậu dưới sân, vội vàng vệ sinh cá nhân rồi chuẩn bị sẵn sàng. Vừa xong, NR-001 lên gọi cô xuống.

Dạ Sở Kỳ theo NR-001 đi xuống dưới nhà. Ở đó chờ có một người đàn ông trung niên mặt mày nghiêm nghị, mặc một bộ vest đen. Theo sau ông ta là một cô gái mặc đồ công sở, mang theo một xấp tài liệu, xem chừng là thư kí. Dạ Sở Kỳ lúc này mới mở mang tầm mắt, kín đáo thờ ra. Vừa hay thời trang không thay đổi nhiều, nếu không cô nhìn cũng không nhận ra ai làm cái nghề gì.

Thấy Dạ Sở Kỳ theo sau NR-001 đi xuống, người đàn ông đánh giá qua một lần, gật gù. Cô thư kí cũng nhìn, rồi cúi đầu viết viết gì đó. Người đàn ông nói:

-Nếu AL-003 đã xuống đây rồi thì bắt đầu khảo nghiệm thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Đi học!?

-Nếu AL-003 đã xuống đây rồi thì bắt đầu khảo nghiệm thôi.

Người đàn ông nói, Dạ Sở Hiên gật đầu. Anh quay qua Dạ Sở Kỳ, nói:

-Giới thiệu qua một chút đi.

-Tôi là Robot android the and AL-003, mã số hệ thống là: AF6FJL69FA5FHF7H58GHCF42MKGH.

-Được rồi AL-003, trước tiên là kiểm tra một chút các khả năng của cô. Nói đi, cô có những khả năng gì?

-Tôi có thể làm bạn với người dùng. -Dạ Sở Kỳ trả lời rành mạch -thực hiện mọi yêu cầu. Tôi có khả năng thực hiện mọi phép tính, tìm kiếm thông tin, truy cập mạng thông tin toàn cầu, điều khiển từ xa các thiết bị điện tử, xâm nhập các chương trình có chế độ bảo mật từ thấp đến cao, phiên dịch hơn năm trăm thứ ngôn ngữ khác nhau trên toàn cầu. Tôi biết nấu ăn, có thể tiếp xúc với nước, có vị giác, xúc giác và toàn bộ các giác quan khác của con người. Ngài còn muốn biết thêm điều gì?

Người đàn ông gật gù, thì thầm mấy câu với cô thư kí. Cô ta có vẻ đồng tình, cúi đầu viết viết gì đó. Người đàn ông lại quay qua Dạ Sở Kỳ.

-Mấy thứ khả năng cơ bản của robot, bằng vào tài năng của cậu Dạ Sở Hiên đây thì chắc tôi không cần kiểm tra nữa. Có một câu hỏi tôi dành cho cô đây. Nếu người dùng ra lệnh cho cô trái ngược với yêu cầu của bộ máy vận hành thì cô sẽ làm gì?

-Tôi bắt buộc phải nghe lệnh của bộ máy vận hành, vì nếu không sẽ sinh ra lỗi. Tuy nhiên, tùy thuộc vào tình huống, tôi có thể chống lệnh của bộ máy vận hành. Các lỗi của bộ máy có thể từ từ loại bỏ.

Người đàn ông gật gù, ra hiệu bộ hài lòng. Ông ta còn hỏi một vài câu hỏi khó và yêu cầu một vài động tác phức tạp để thử độ linh hoạt. Dạ Sở Kỳ nhờ các hệ thống máy tính và vi mạch điện tử được cấy ghép trong não bộ, thành công vượt qua các thử thách. Cuối cùng, cô thư kí đóng tập tài liệu và người đàn ông nói:

-Rất tốt. Đây chính là thứ mà chúng tôi mong đợi ngay khi cậu đến tìm chúng tôi yêu cầu tài trợ, Dạ Sở Hiên. Robot rất linh hoạt, các phần mềm chạy rất tốt, và như cậu nói, trí tuệ nhân tạo độc lập. Rất tuyệt vời. Tuy nhiên, tôi vẫn chưa thể quyết định được công trình này đã thành công chưa. Tôi sẽ viết bản báo cáo gửi cho cấp trên, và sẽ thông báo cho cậu ngay khi có kết quả. Nhưng cậu yên tâm đi, vì kết quả rất tốt. Tôi tin sản phẩm này có thể thuyết phục ngài chủ tịch.

-Cảm ơn ngài, giám đốc. -Dạ Sở Hiên gật đầu.

-Vậy thôi, tôi còn có một cuộc họp với công ty đối tác, xin phép đi trước.

-AL-003, em mau tiễn khách đi. -Dạ Sở Hiên quay qua Dạ Sở Kỳ.

Dạ Sở Kỳ nghe nói, vội quay qua người đàn ông, làm động tác mời.

-Mời ngài đi hướng này.

Người đàn ông lắc đầu, xua tay cười.

-Thôi, tôi tự đi là được rồi.

Dạ Sở Kỳ bối rối quay qua Dạ Sở Hiền, khi anh gạt đầu cho phép cô mới lùi ra sau. Người đàn ông cùng cô thư kí đi ra ngoài, lái xe đi. Dạ Sở Kỳ cũng không rõ ông ta đi như thế nào, chỉ nghe "vuu" một tiếng, ra ngoài đã không thấy đâu nữa.

Dạ Sở Kỳ thở phào một tiếng, ngồi xuống ghế trong phòng khách. Dạ Sở Hiền cười nói với cô:

-Em làm rất tốt, yên tâm đi.

-Đúng rồi đó. -Luu Giai Từ không biết xuất hiện từ lúc nào -Em không cần làm robot để dọa Sở Hiền nữa đâu.

Dạ Sở Kỳ nghe nhắc lại chuyện cũ, đỏ mặt. Dạ Sở Hiền thấy cô như vậy, quay qua nạt Luu Giai Từ:

-Cậu còn đùa như thế, xem anh làm sao chinh lại cậu. Đi đi đi, xuống dưới phòng thí nghiệm lo cái máy của cậu đi!

Luu Giai Từ nghe anh nói, vâng vâng dạ dạ rồi đi xuống dưới phòng nghiên cứu. Còn Dạ Sở Hiền, mặc dù bên ngoài nạt nộ, nhưng biểu thị rất rõ anh chỉ diễn cho cô xem mà thôi, chứ thật ra đang đồng tình. Dạ Sở Kỳ nhìn hai người, bực bội bỏ đi tìm Tã Y Y và NR-001.

Dạ Sở Kỳ từ đó hờn dỗi mấy hôm, không thèm nói chuyện với Dạ Sở Hiền và Luu Giai Từ, chỉ bám theo Tã Y Y với NR-001. Hai người biết đùa lên đùa xuống, làm cô giận nên cũng tìm cách dụ dỗ cho cô hết giận. Dù sao, cả nhà cô là nhỏ nhất, mà còn là người quan trọng nhất, được cưng chiều cũng phải.

Hai người Dạ Sở Hiền và Luu Giai Từ làm đủ trò, cũng không làm Dạ Sở Kỳ hết giận, cuối cùng phải cầu cứu Tã Y Y. Tã Y Y đưa ra một biện pháp rất đơn giản, nhưng rất hiệu quả. Cuối cùng, Dạ Sở Kỳ phải chịu thua vì một cây kem.

Dạ Sở Hiền và Luu Giai Từ hai người bọn họ đem kem ra dụ dỗ cô. Cây kem mát lạnh, có hình con thú gì đó rất đáng yêu, màu sắc thì rất đẹp mắt, lại bay mùi trái cây, rất có sức cám dỗ. Dạ Sở Kỳ đầu hàng, đổi lấy cây kem.

Dạ Sở Hiền không biết tính tình Dạ Sở Kỳ trẻ con như vậy, chỉ biết cô thích kem mà thôi. Nhưng có vẻ được chạy nhảy khiến cô thay đổi. Một đứa trẻ mới biết đi, tất nhiên sẽ thích đi lung tung để chứng minh nó đã có thể quậy phá.

Khoảng nửa tháng sau ngày khảo nghiệm, tập đoàn KM đã gửi tới một thông báo. Vì lí do muốn thử độ linh hoạt cũng như cách ứng biến của robot trí tuệ nhân tạo độc lập AL-003, họ muốn cho cô đến trường học tư nhân do họ xây dựng và quản lí. Họ sẽ cử người quan sát các hoạt động của cô tại trường học. Thật ra họ muốn cho cô một công việc, nhưng vì ngoại hình mới 17 tuổi chưa được phép lao động theo pháp luật thì cô chỉ có thể làm học sinh mà thôi.

Dạ Sở Hiền thấy việc này cũng không phải vấn đề lớn nên đã đồng ý. Khi anh nói lại với Dạ Sở Kỳ, cô rất thích thú. Cô muốn biết việc học hiện tại và thế kỉ XXI có bao nhiêu khác biệt. Kiếp trước cô chưa hoàn tất cấp bậc phổ thông trung học, kì chủ thì chưa bao giờ đến trường. Nhìn hướng nào thì cô đồng ý cũng đều hợp lí còn gì!?

Vì thế, Dạ Sở Hiền quyết định để Dạ Sở Kỳ đi học. Anh đã yêu cầu tập đoàn KM giữ bí mật cô là robot và đăng kí nhập học cho cô dưới tên Dạ Sở Kỳ. Yêu cầu được chấp thuận, và Dạ Sở Kỳ có thể đến lớp ngay vào ngày hôm sau.

Dạ Sở Kỳ nghe tin này vô cùng háo hức. Là đi học đó!!!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Trường học - Thế giới của tương lai

-Y Y, trường học là nơi như thế nào? -Dạ Sở Kỳ leo đẹo theo sau lưng Tã Y Y, hỏi.

-Tiểu Kỳ à, -Tã Y Y dừng việc đang làm, quay sang nhìn Dạ Sở Kỳ -đây đã là lần thứ n trong ngày em hỏi câu này rồi. Ngày mai đi thì sẽ biết thôi, em háo hức như vậy để làm gì?

Dạ Sở Kỳ biết Tã Y Y vì một câu hỏi này sắp phát điên, chỉ đành gạt đầu rồi trốn đi. Cô lại theo sau Dạ Sở Hiền, tại phòng thí nghiệm vừa nhìn món đồ anh đang làm vừa hỏi:

-Anh Hai, trường học là nơi như thế nào?

"Bùm!!!"

Tiếng nổ vang lên lần thứ n khi Dạ Sở Kỳ dùng cùng câu hỏi đó lần thứ n. Gân xanh trên trán Dạ Sở Hiền giật giật mấy cái, anh đem Dạ Sở Kỳ giao cho

NR-001, đóng cửa phòng thí nghiệm không cho cô vào. Anh dặn NR-001 hướng dẫn cô mấy thứ cần thiết và trả lời câu hỏi của cô. Mặc dù anh tỏ ra khó chịu như vậy, nhưng trong mắt anh lại toát ra ý cười. Đạo này anh với Lã Phi Diễm hai người cứ ở mãi trong phòng thí nghiệm, không biết là lại muốn chế tác ra cái gì.

Bị mọi người bỏ rơi, Dạ Sở Kỳ buồn bức ngồi trong phòng. Cô khó chịu nhìn NR-001 lục lọi đồng hồ mà Tà Y Y mang về từ mấy hôm trước. Dạ Sở Kỳ hỏi:

-NR-001, có gì ở đó vậy?

-Một vài thứ đồ lặt vặt, ví mạch điện tử, và một bộ đồng phục cho cô.

Dạ Sở Kỳ nghe lập tức có hứng thú:

-Đồng phục?

-Đúng vậy. -NR-001 máy móc đáp -Đồng phục do nhà trường gửi tới.

Nói rồi NR-001 đem đồ bỏ trước mặt Dạ Sở Kỳ, cô tròn mắt kinh ngạc. Thật là quy mô đó nha!

Bộ đồng phục, được thiết kế theo kiểu cách kì lạ. Một chiếc đầm ngắn khá giống phong cách thủy thủ của thế kỉ XXI với cách thiết kế kín đáo không thiếu sự gợi cảm cùng màu vải như ngôi sao thoát ẩn thoát hiện rất sinh động. Đi cùng đó là một chiếc thắt lưng đen có điểm tinh tú sáng tắt hết như một bầu trời sao dán vào. Chiếc đầm kết hợp với đôi giày gầy giống boot cao gót cổ cao nhưng rất mềm bó sát tới tận đùi với những đường hoa văn xanh đậm chất "tương lai" kèm theo tất quần màu trắng trở thành một sự kết hợp hoàn hảo. Nơ đeo cổ xanh có kẻ caro màu trắng thỉnh thoảng lại phát sáng như đèn neon nhấp nháy. Còn có cả một chiếc đồng hồ trắng mang phong cách thanh lịch rất sang trọng. Nhưng bỏ đi, vì Dạ Sở Kỳ không biết xem đồng hồ.

Đến nơ, tất, giày, rồi đồng hồ cũng thành đồng phục, quá bất ngờ luôn. Dạ Sở Kỳ thích đến không chịu nổi cứ ngồi ngắm, thật sự rất đẹp mắt!

Dạ Sở Kỳ một ngày háo hức, đợi đợi chờ chờ mãi, cuối cùng cũng tới ngày mai. Trời ơi, trường học của tương lai đó! Cô cuối cùng cũng có thể từ bỏ thể chế học tập buồn chán của thế kỉ XXI mà cô luôn không thích để được đến một môi trường tốt hơn. Thật hạnh phúc mà!

Dạ Sở Kỳ tròn mắt đứng nhìn cô gái lạ không cách nào lạ hơn được nữa ở trong gương. Suýt chút cô quên mất cô đã xuyên không, và đây là thân thể của ký chủ. Từ hồi xuyên qua tới nay, cô cũng chưa để ý mặt mình trông ra làm sao, vì thời gian rồi cô thường ngồi đọc tiểu thuyết. Giờ nhìn thấy thì cũng không tệ lắm. Nhưng kí chủ này...

Không phải là giống quá rồi đó chứ?

Khuôn mặt này có đến bảy, tám phần mười giống với Dạ Sở Kỳ cô kiếp trước. Mặc dù giống, nhưng kiếp trước khuôn mặt của cô chỉ nằm ở hạng trung thôi, còn đây là đỉnh cấp, mình chứng tốt nhất cho hai từ "nữ nữ". Mặc dù chỉ khác cô kiếp trước một chút thôi, nhưng đã đủ gỡ bỏ tất cả những yếu tố không đẹp trên gương mặt của kiếp trước kia rồi. Thân hình thì hoàn hảo, thêm một chút thì mập, ít một ít thì ốm, muốn nhô chỗ nào thì nhô, muốn lõm chỗ nào thì lõm. Quá đẹp luôn!

Dạ Sở Kỳ nhâm tính, Dạ Sở Kỳ thương em gái như vậy, tất nhiên sẽ không tùy tiện sửa chữa thân hình của cô đi. Theo kí ức cô có, kí chủ rất ghét sự thay đổi. Ví dụ như tính cách một con người hay sự thay đổi bề mặt quá mức của một thứ máy nào đó. Vậy thì đây hẳn là hình dáng thật của kí chủ.

Dạ Sở Kỳ chép miệng. Người đẹp như vậy mà chết sớm, thật tội nghiệp. Dù sao giờ cô cũng xuyên qua rồi, thay cô ta sống tiếp con đường tươi đẹp vậy.

Tà Y Y xem xét lại Dạ Sở Kỳ. Cô giúp Dạ Sở Kỳ thay quần áo, vì trước giờ Dạ Sở Kỳ quen mặc đồ đơn giản, mấy thứ cầu kỳ này không quen. Nhìn Dạ Sở Kỳ cứ lăm lăm, Tà Y Y nhủ thầm.

-Tiểu Kỳ, em sao thế?

-Không sao. -Dạ Sở Kỳ vội đáp -Xong chưa ạ?

Tà Y Y nghi ngờ nhìn Dạ Sở Kỳ, không thấy có gì khả nghi, quay người đi.

-Đi thôi, Sở Kỳ đợi em ở dưới đó. -Tà Y Y đưa cho cô một túi đồ.

-Vâng!

Dạ Sở Kỳ cầm theo túi đồ Tà Y Y đưa cho, lon ton chạy xuống sân. Dạ Sở Kỳ đã đợi sẵn ở đó, với một chiếc xe... Xe gì đây?

Giống xe ô tô của thế kỉ XXI, nhưng lại không có bánh mà bay lơ lửng. Ngay lập tức phát lệnh tìm kiếm, Dạ Sở Kỳ biết được chiếc xe này bay được nhờ nguyên lí từ trường. Nhưng cái gọi là từ trường của hành tinh này hơi khó hiểu, nên cô vút qua một bên chờ nghiên cứu sau.

Dạ Sở Kỳ bước lên xe, chiếc xe lao lên không trung. Cô mắt tròn mắt dẹt nhìn ra ngoài qua cửa xe. Xe bay tấp nập, hết như trong phim khoa học viễn tưởng kiếp trước cô vẫn hay xem.

-Tuyệt lắm đúng không? -Dạ Sở Hiền cười nói.

Dạ Sở Kỳ gật đầu, anh cười, nhún ga chạy nhanh. Chẳng mấy chốc, chiếc xe đáp xuống tại một công trình kiến trúc đồ sộ trên không trung. Dạ Sở Kỳ xuống xe, hệ thống nhanh chóng phân tích.

Đây là trường tư phổ cấp, dạy toàn bộ các khối lớp. Nó nằm ở trung tâm, vô cùng rộng lớn. Kiến trúc rất tỉ mỉ, đậm chất "tương lai" với sân trường nằm cách không một đoạn so với dãy phòng học được nối bằng mấy miếng đá bay lơ lửng làm đường qua. Phòng học sơn trắng với vài vạch xanh, dưới đất lát gạch trắng toàn bộ đến nỗi ngoài mấy bồn hoa hay cây cối ra thì không có một hạt cát nào. Nhắc tới cây cối, nhiều vô số đến nỗi đếm cũng không hết, hoa thì bạt ngàn. Học sinh thì khôi bản, đồng như kiến.

Dạ Sở Kỳ choáng ngợp trước khung cảnh này, nhanh chóng bước vào trong. Thấy cô đã vào trong, Dạ Sở Hiền cho xe phóng đi.

Dạ Sở Kỳ đi dạo quanh trường, đột nhiên tiếng chuông vang lên làm cô giật mình. Các học sinh liền vào lớp của mình, Dạ Sở Kỳ lảo đảo nhìn:

-Thật là... cái tội tò mò. Đáng lẽ phải tìm phòng hiệu trưởng trước chứ! Giờ thì ai cũng vội chạy vào lớp, làm sao đây?

Dạ Sở Kỳ cũng là người thông minh, liền định kéo một người lại hỏi. Nhưng liền lúc đó, có một tiếng gọi làm cô ngừng lại:

-Hy Mã Kỳ!!!

Dạ Sở Kỳ quay đầu lại thì mới nhận ra mình vấp phải một sai lầm rất lớn.

Cô là Dạ Sở Kỳ, không phải Hy Mã Kỳ!!!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Nam chính lên sân

Dạ Sở Kỳ vừa nhận ra sai lầm của mình, liền quay mặt đi, tự mắng bản thân sơ xuất. Nhưng cũng không trách được, vì cô vẫn chưa quen với tên mới. Ở nhà thì mọi người gọi cô là tiểu Kỳ, chẳng khác gì tên của kiếp trước. Thế nên cô chưa quen với cái tên này. Vậy mà có người gọi tên kiếp trước mà cô vốn đã quen, không quay lại mới lạ.

Người mới gọi là một chàng trai, xem chừng lớn hơn Dạ Sở Kỳ một chút. Hắn có khuôn mặt siêu cấp đẹp trai, làn da trắng và thân hình chuẩn. Khuôn mặt nghiêm nghị, ánh mắt sắc bén hẹp dài, hàng mi cong với đôi mày tán quạt. Chiếc mũi cao cùng với đôi môi mỏng đang tạo thành một đường cong tuyệt mỹ. Nói chung là đúng chất nam thần. (bạn đọc thông cảm, tui không biết nên miêu tả thế nào)

Hắn thấy Dạ Sở Kỳ quay đi, vội vàng chạy tới nắm tay cô kéo lại.

-Hy Mã Kỳ, tại sao em lại trốn tránh tôi? Tôi đã tìm em rất lâu rồi.

Dạ Sở Kỳ bối rối quay lại, cố rút tay ra. Cô cúi đầu.

-Xin lỗi anh, nhưng tôi không phải Hy Mã Kỳ. Anh nhận nhầm người rồi.

Dạ Sở Kỳ cúi đầu, dáng bộ lúng túng giống như đang vụng về phân bua. Hắn nhìn cô, nhíu mày. Sao có thể nhầm được? Giống đến cả dáng người, rồi còn dáng bộ. Thế gian này có người giống nhau đến vậy sao?

-Em đừng trốn tôi nữa. Chẳng lẽ thế gian này lại có hai người giống nhau như đúc sao? Lời nói dối của em thật không có cơ sở!

Dạ Sở Kỳ nhíu mày. Người này nói chuyện thật không biết lý lẽ. Cô biết là làm cho hắn hiểu nhầm nên đã xin lỗi. Cô ngẩng đầu nhìn hắn, dáng vẻ không vui. Cô rút tay ra, lạnh lùng nói:

-Xin lỗi, tôi không phải Hy Mã Kỳ. Hơn nữa, tôi cũng không nhớ đã gặp anh.

-Nếu như không phải Hy Mã Kỳ, vậy em là ai chứ? -Hắn vẫn cố níu kéo.

-Tôi? -Dạ Sở Kỳ giật mình, suy nghĩ một chút rồi đáp -Tôi là Dạ Sở Kỳ.

-Dạ Sở Kỳ? -Hắn ngẩn người. -Cũng có một chữ "Kỳ"...

Dạ Sở Kỳ bỏ đi. Cô đã quyết định từ bỏ quá khứ, lựa chọn bản thân là Dạ sở Kỳ. Hiện tại cô sống là Dạ Sở Kỳ, không được để quá khứ chen vào hiện

tại. Nếu sớm biết trước cái này, có lẽ...

Hắn thất vọng đứng nhìn cô đi vào dãy phòng học rộng lớn, thờ dài. Nhưng liền đó, cô lại xuất hiện trước mặt hắn, làm hắn nhất thời vui mừng. Cô hỏi:

- Xin lỗi đã làm phiền anh, nhưng có thể cho tôi hỏi phòng hiệu trưởng ở đâu không?

Hắn nghe câu nói của cô, dờ khóc dờ cười. Là vì vậy nên cô quay lại phía anh sao?

- Đi thẳng hướng đó -Hắn chỉ qua một hướng -rồi rẽ phải. Phòng số 192.

- Cảm ơn anh.

Cô cười, nắm cánh tay phải hắn lắc lắc rồi chạy theo hướng hắn chỉ. Đúng thật là may mắn mà!

Hắn nhìn theo cô, tay trái hắn sờ tay phải, mỉm cười.

- Nếu em không nhớ tôi, tôi sẽ làm em nhớ!

* * *

Dạ Sở Kỳ tìm thấy phòng hiệu trưởng, gõ cửa.

- Vào đi. -Bên trong vọng ra tiếng nói.

Dạ Sở Kỳ mở cửa bước vào. Trên bàn làm việc là một người đàn ông trung niên. Ông ta đẩy chồng tài liệu qua một bên, tay sửa lại kính nhìn Dạ Sở Kỳ.

- Em là Dạ Sở Kỳ, người mà tập đoàn KM đã ra mặt bảo đảm về lý lịch để đăng ký nhập học?

- Vâng. -Dạ Sở Kỳ ngoan ngoãn gật đầu.

- Họ đã chọn sẵn lớp cho em. -Ông hiệu trưởng lục lọi lấy ra một tập tài liệu rồi mở ra, tìm kiếm gì đó. -Dù sao đó cũng là tập đoàn kinh tế lớn nhất thế giới, tôi không phản đối nếu họ đem danh dự bảo đảm cho lý lịch của em. Lớp của em là lớp S1, lầu 5, phòng số 562. Em có thể đi.

Nói rồi ông thầy hiệu trưởng lại quay lại làm việc. Từ ngoài cửa, một quả cầu máy bay vào, bay vòng vòng trước mặt Dạ Sở Kỳ, ra dấu đi theo. Cô đi theo nó, nó dẫn cô đi tới một tấm sắt tròn màu trắng thật lớn. Cô đứng lên trên, một dãy số từ 1 đến 143 hiện lên. Dạ Sở Kỳ nghĩ đây có lẽ là thang máy nên nhấn số 5, lập tức miếng sắt này phóng lên với tốc độ chóng mặt.

Khi nó dừng lại, Dạ Sở Kỳ vội bước ra ngoài, lao đảo mấy vòng rồi cố gắng ổn định lại dáng bộ. Quả cầu máy dẫn cô tới đây, phát ra một chuỗi các thứ tiếng máy móc rồi bay đi mất. Bộ máy của Dạ Sở Kỳ nhanh chóng phân tích âm thanh, dịch nghĩa: "Đây là tầng năm, phòng của cô nằm trong số các phòng trên hành lang. Chúc may mắn!"

- Đồng loại nên dịch được lời nói hả!? -Dạ Sở Kỳ chép miệng.

Dạ Sở Kỳ vừa đi vừa nhìn vào số phòng trên hành lang rộng lớn. Cô thầm chửi rủa cái nơi này, thật đáng ghét. Rộng quá làm gì chứ?

Chịu thua, Dạ Sở Kỳ mở hệ thống, nhờ quét qua sơ đồ các phòng. Ở nhà, Dạ Sở Kỳ đang làm việc, nhìn thấy thông báo gửi về, cười thích thú. Đúng là lần đầu tiên ra khỏi nhà có nhiều rắc rối mà. Nếu không có hệ thống máy tính hỗ trợ, không biết cô sẽ làm gì nữa.

Sơ đồ được gửi vào bộ nhớ, Dạ Sở Kỳ theo đó nhanh chóng đi tới phòng 562. Cô đứng lấp ló bên ngoài nhìn vào phòng học rộng rãi. Không có bảng đen phấn trắng gì cả. Trước mặt các học sinh là màn hình máy tính ảo, và bảng cũng giống vậy. Giáo viên đang giảng dạy, và hệ thống nhanh chóng tìm kiếm lý lịch của người này.

Lục Hà Di, một giáo sư phần mềm xuất sắc đã từng học qua rất nhiều các ngành nghề, một trong những giáo viên xuất sắc nhất của nhà trường. Là một người phụ nữ trung niên, nhưng cô không hề mất đi vẻ đẹp mà ngày càng thành thực.

Nhanh chóng, Lục Hà Di phát hiện Dạ Sở Kỳ lấp ló trước cửa, cô dừng lại.

- Em vào đây.

Dạ Sở Kỳ ngoan ngoãn nghe lời bước vào.

- Em là học sinh lớp nào? Sao lại đứng đây? -Cô nghiêm khắc hỏi.

- Em là học sinh mới. -Dạ Sở Kỳ lễ phép -Thầy hiệu trưởng nói lớp của em ở đây, nhưng đang trong tiết học nên em không dám vào.

Về mặt của Lục Hà Di dịu đi, vì sự lễ phép của Dạ Sở Kỳ mà cô phần nào cảm thấy thích cô bé này. Cô nhẹ nhàng bảo:

- Em tự giới thiệu với lớp và chọn chỗ ngồi đi. Sau đó thì cùng học.

Dạ Sở Kỳ vâng lời, quay xuống nở nụ cười.

-Xin chào mọi người, tôi tên là Dạ Sở Kỳ, học sinh mới. Hi vọng mọi người giúp đỡ trong thời gian tới.

Nói rồi Dạ Sở Kỳ cúi đầu, rồi chọn cho mình một chỗ. Các bàn của học sinh rất lớn, có bàn phím và một màn hình ảo. Các bàn cách xa nhau nên học sinh cũng không nói chuyện ồn ào được. Ở đây ai cũng có khuôn mặt nghiêm nghị, rất trí thức luôn. Dạ Sở Kỳ ngồi nghe cô giáo giảng, một chữ cũng không lọt được vào đầu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Hết năng lượng

Tiếng chuông báo hết giờ vang lên, Lục Hà Di gấp tập tài liệu lại và ra khỏi lớp. Dạ Sở Kỳ tắt màn hình máy tính và bàn phím ảo được phát từ quả cầu nhỏ trên bàn, nằm dài. Máy thứ kiến thức này hoàn toàn khác xa những gì cô đã từng học, hoàn toàn chưa biết qua. Cũng may đầu óc robot của cô không cần nhồi nhét mấy cái này vào, nếu không thì đảm bảo cô trốn đi luôn cho coi.

-Này học sinh mới!

Tiếng gọi làm Dạ Sở Kỳ nhìn lên. Một nhóm học sinh nữ của lớp xúm quanh bàn cô, nhìn. Cô ngồi dậy, tròn mắt ra ý hỏi.

-Dạ Sở Kỳ, đúng không?

Dạ Sở Kỳ gật đầu, càng khó hiểu. Cô nghiêng đầu, mắt mở to thắc mắc. Một cô bạn từ đám người, lao tới ôm cô.

-Trời ơi, đáng yêu quá đi!

Dạ Sở Kỳ vẫn ngồi vững, nhưng chưa kịp tiếp thu. Ngay cả máy tính cũng không phân tích được hành động này luôn.

-Anh Anh, không phải đã nói là dọa cậu ấy một chút sao? -Một cô khó chịu nói.

Cô gái được gọi là Anh Anh cười hi hi, quay qua Dạ Sở Kỳ.

-Minh là Vũ Anh Anh, rất vui đường làm quen.

Dạ Sở Kỳ lúc này mới hiểu, cười gật đầu. Mấy cô bạn xúm xít quanh cô, mỗi người nói một câu.

-Cậu đến từ đâu?

-Cậu bao nhiêu tuổi?

-Tóc cậu mượt thật đó!

-Mặt cậu cứ như là búp bê vậy, đáng yêu quá!

-...

Dạ Sở Kỳ đây là lần đầu biết tới bạn bè. Cô trước giờ ít giao tiếp, kiếp trước cũng chỉ làm quen qua loa được mấy người, không biết thế nào là đám đông náo nhiệt.

Giờ nghỉ trưa, tất nhiên phải ăn trưa. Dạ Sở Kỳ ngồi cùng đám bạn mới, cười đùa vui vẻ. Tương lai cũng thật tốt, mọi người đều rất thân thiện.

-Sở Kỳ, chiều nay đi đâu chơi không? -Anh Anh hỏi.

-Đi chơi? -Dạ Sở Kỳ tròn mắt, lại lắc đầu -Không được!

Vũ Anh Anh nhún mày, tỏ ra không vui, giận dỗi hỏi:

-Sao thế?

-Minh không biết đường, với lại chiều anh mình tới đón.

Vũ Anh Anh mày càng nhũn chặt. Theo Dạ Sở Kỳ nói, cô 17 tuổi. Mười bảy tuổi mà ra khỏi nhà cũng còn cần có người đưa đón sao? Không phải quá ẻo là chứ?

-Cậu đúng là giống một con búp bê thủy tinh được nâng niu mà!

Dạ Sở Kỳ chỉ cười không đáp, nhưng ánh mắt toát ra vẻ buồn. Nếu không phải cô là robot, cần được giám sát cẩn thận, thì có lẽ Dạ Sở Hiền cũng sẽ để cô tự do tìm hiểu thế giới.

Đội ổn định việc với tập đoàn tài chính KM, Dạ Sở Kỳ cô sẽ tự tìm cho mình một lối đi riêng. Chỉ sợ... tốn không ít thời gian...

* * *

Dạ Sở Kỳ vui vẻ hướng phía cổng trường chạy ra. Không biết Dạ Sở Hiền đã tới chưa, nhưng cô rất háo hức muốn kể anh nghe những gì cô đã thấy được trong hôm nay.

Một bàn tay kéo Dạ Sở Kỳ dừng lại, làm cô suýt ngã. Thêm một chút lực, lập tức cô nằm trong lòng người -nào -đó.

-Cẩn thận chứ, đây là đây.

Dạ Sở Kỳ nhìn xuống dưới, nuốt nước bọt. Cô quên mất sân trường cùng dãy phòng học nằm cách không với vài miếng đá lơ lửng. Chợt nhớ mình đang trong vòng tay người ta, cô liền giật mình quay lại. Là người lúc sáng.

Tư thế hai người đang tương đối ái muội, làm thu hút không ít ánh mắt. Cô tay ôm lấy cổ hân, còn tay hân thì ôm dưới eo cô, xem chừng muốn giờ trò.

Dạ Sở Kỳ liền đẩy anh ta ra, bối rối cúi đầu. Cô gượng cười, lúng túng nói:

-Xin lỗi... À không, cảm ơn anh đã giúp tôi.

-Không sao, phía dưới đã có một lớp năng lượng bảo vệ rồi, chỉ là ngã sẽ rất đau. -Hân cười -Dạ Sở Kỳ đúng không? Tôi là Hạ Cảnh Dục.

Dạ Sở Kỳ ngẩng đầu nhìn, con trai hình tròn trên hệ thống tầm nhìn robot liền chỉ vào trước mặt anh ta, thông tin hiện lên.

Hạ Cảnh Dục, mười chín tuổi, con trai của chủ tịch tập đoàn tài chính KM. Sớm được xác định sẽ thừa kế gia sản khổng lồ của Hạ gia, cùng ngoại hình điển trai, hân trở thành nam thần số một trong mắt các cô gái.

Dạ Sở Kỳ giật mình. Con trai chủ tịch tập đoàn tài chính KM, hân là người giám sát cô. Cô nên cẩn thận mới được.

-Chào anh... -Dạ Sở Kỳ lúng túng.

-Sở Kỳ!!!

Tiếng gọi như cộng rom cứu mạng Dạ Sở Kỳ, cô liền quay lại. Là Vũ Anh Anh.

-Đó là bạn của tôi. Tôi xin phép đi trước.

Dạ Sở Kỳ chào Hạ Cảnh Dục một tiếng, nhanh chân chạy trước làm hân không vui nhìn Vũ Anh Anh. Tới chỗ Vũ Anh Anh, cô vội kéo đi. Vũ Anh Anh đẩy tay cô.

-Sao thế hả? Quen được với nam thần lãnh ngạo số một trường ta, còn muốn giấu sao?

-Không có! -Dạ Sở Kỳ vội giải thích -Chỉ quen biết chút ít thôi...

Vũ Anh Anh bĩu môi, không nói nữa. Có tiếng còi xe, Dạ Sở Kỳ nhìn lên. Tà Y Y giờ tay vẫy chào cô, cô liền bỏ qua mấy cái suy nghĩ vớ vẩn, chào Vũ Anh Anh rồi vội chạy lại.

-Thế nào? -Tà Y Y hỏi -Hôm nay tuyệt chứ?

-Tốt lắm luôn ạ. Bạn bè rất tốt với em, nhất là Anh Anh. Em chung tổ với cô ấy, lúc giải lao, bọn em..

Tà Y Y đang lái xe, mỉm cười nghe Dạ Sở Kỳ thao thao bất tuyệt về chuyện trường lớp.

-Em còn gặp Hạ Cảnh Dục...

"Két!!!"

Chiếc xe đột nhiên dừng lại, Tà Y Y quay lại nhìn Dạ Sở Kỳ.

-Hạ Cảnh Dục, con trai chủ tịch tập đoàn tài chính KM?

- Vàng - Dạ Sở Kỳ ngây thơ gật đầu - Sao thế ạ?

- Em cẩn thận một chút, nghe nói tên đó rất ghét robot.

Dạ Sở Kỳ ngạc nhiên, nhưng cũng gật đầu không nói gì thêm. Tà Y Y lại tiếp tục cho xe chạy. Chiếc xe dừng lại trước cửa nhà, Dạ Sở Kỳ mở cửa xe chạy vào nhà, mặc cho Tà Y Y đi đổ xe.

Trong nhà, Dạ Sở Kỳ và La Tử Ân đang ngồi xem ti vi. Thấy cô về, anh nói:

- Anh có mua kem cho em, ở dưới bếp...

Dạ Sở Kỳ nói chưa hết câu, đã không thấy bóng dáng của Dạ Sở Kỳ đâu nữa. Anh cười cười lắc đầu.

Dạ Sở Kỳ xuống bếp, NR-001 đang làm bữa tối thấy cô liền hỏi:

- Cô tìm gì sao, AL-003?

- Kem. - Dạ Sở Kỳ đáp ngắn gọn vì đang khổ sở với cái tủ lạnh to đùng.

- Ngăn lạnh số ba.

Theo lời NR-001, Dạ Sở Kỳ cuối cùng cũng tìm ra kem của mình, vui vẻ ngồi xuống bắt đầu ăn. Ăn xong, cô đem kem còn thừa bỏ lại trong tủ lạnh, lại ngồi xuống xem NR-001 nấu ăn. Tâm nhin của cô đột nhiên bị mất, như ti vi bị mất kết nối, chớp hiện chớp tắt. Dạ Sở Kỳ hoảng hốt, chưa kịp nói gì thì có cảm giác cơ thể yếu đi, không hoạt động được. Trước mắt cô hiện lên dòng chữ "Tự động tắt nguồn", cô chìm vào mơ màng, chợt nghĩ tới...

Tự động tắt nguồn? Hết năng lượng rồi?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Sạc năng lượng

Dạ Sở Kỳ đang nằm trong trạng thái vô thức, một luồng điện chạy qua cơ thể làm cô tỉnh lại. Cảm giác bị giật tê người này làm cô nhớ lần đầu tiên tới đây, ngày mà cô xuyên qua, ngày mà Robot android the and AL-003 khởi động thành công, cũng là ngày mà cô có một gia đình mới, một cuộc sống mới. Nhưng cảm giác bị giật lúc này của cô, không giống lúc trước chỉ cảm thấy như bị tĩnh điện vào mùa đông, mà thật sự là bị giật đến quay cuồng cả nhận thức, kèm theo còn có cảm giác đau khắp người.

Dạ Sở Kỳ cắn môi, chậm rãi mở mắt. Cô cố gắng nhìn rõ, con trỏ trong tầm nhìn robot chỉ loạn.

Đây là phòng thí nghiệm?

Chỗ Dạ Sở Kỳ đứng, là chỗ ngày trước cô đứng, khi vừa được khởi động. Cô định bước xuống, nhưng có thứ gì đó giữ lại làm cô không động đậy được. Lúc này cô mới để ý, người cô toàn là dây điện. Dạ Sở Kỳ vùng vẫy, muốn thoát khỏi đồng dây gây ra cảm giác điện giật khó chịu này. Nhưng càng cử động, các khớp trên cơ thể cô càng truyền tới cảm giác đau đớn. Cánh cửa phòng thí nghiệm đột nhiên mở ra, một người bước vào.

- Tiểu Kỳ, em dậy rồi?

Dạ Sở Kỳ đưa mắt uất ức nhìn tới Tà Y Y, muốn nói mà không nói được. Tà Y Y lại bộ máy điều khiển gần đó, xem xét qua một chút các dữ liệu, lại nói:

- Em chịu khó một chút, khi nào năng lượng đầy thì chị sẽ ngắt nguồn điện cho em.

Hóa ra là sạc năng lượng. Dạ Sở Kỳ lúc này mới chú ý, trên một góc tầm nhìn, nơi biểu thị số lượng năng lượng mà cô thường không chú ý đến. Ở đó, mức biểu thị năng lượng đang dần tăng lên. Hiện tại đã sạc được 30% năng lượng.

Chỉ mới 30% thôi sao? Còn phải chờ đến bao giờ?

Dạ Sở Kỳ đành nhắm mắt cắn răng chịu đau, không dám vùng vẫy nữa. Từng luồng điện chạy vào cơ thể làm cô khó chịu đến sắp phát điên. Một bàn tay vỗ nhẹ trên đầu cô, vuốt tóc cô. Rồi giọng Tà Y Y dịu dàng nói:

- Xin lỗi, tiểu Kỳ. Mặc dù biết lúc sạc năng lượng sẽ rất đau, nhưng bọn chị vẫn không nghĩ ra cách nào khác để sạc năng lượng nhanh hơn.

Dạ Sờ Kỳ không nói gì, mà muốn cũng không nói được. Cô cần môi, ngón tay khẽ động rồi lại thôi. Những sợi dây điện kết nối vào người cô hơi giật, rồi lại lặng yên làm tiếp công việc của nó. Phòng thí nghiệm nhất thời trở nên yên tĩnh.

Trong lúc sạc năng lượng, ý thức Dạ Sờ Kỳ bị những luồng điện liên tiếp thay phiên làm cho mơ hồ, thi thoảng chỉ nghe được những tiếng bước chân và tiếng máy móc hoạt động. Cứ vậy đến tận sáng hôm sau, qua hơn mười hai tiếng đồng hồ từ lúc cô hết năng lượng, năng lượng của cô chỉ vừa mới được sạc khoảng 45%.

Sạc lâu như vậy...

-Sắp đến giờ đi học rồi, vẫn chưa sạc xong sao? -Giọng của Dạ Sờ Hiền.

-Để hoạt động nhiều trong môi trường tự nhiên tốn nhiều năng lượng hơn chúng ta nghĩ. -Tà Y Y đáp lời. -Còn lâu lắm.

-Ngay từ đầu em đã nói là nên sạc mỗi ngày rồi. -Lã Phí Diễm không mặn không nhạt nói.

-Sau này có lẽ nên ứng dụng hệ thống sạc tự động. -Luru Giai Từ trầm ngâm.

-Nếu sạc nhiều thì các tế bào sẽ không chịu nổi, gây ra biến đổi. -La Từ Ân nói.

-Sau này nên cải tiến tiểu Kỳ, tránh rắc rối này. -Khâu Thiết Hàn đưa ra kết luận.

Mọi người đều im lặng, hướng ánh mắt tới cô gái nằm giữa một đồng dây điện máy móc. Lát sau, có tiếng thở dài, Dạ Sờ Hiền nói:

-Bảo NR-001 gửi bản xin phép cho tiểu Kỳ đi. Trong ngày hôm nay có lẽ sẽ chưa sạc xong đâu. Phí Diễm, DP-002 thế nào rồi?

Lã Phí Diễm rời mắt khỏi Dạ Sờ Kỳ, tay lướt nhẹ trên không khí mở ra một màn hình máy tính ảo. Anh đưa tay gõ gì đó, một tiếng "píp" vang lên.

-DP-002 đã sửa chữa và cải tiến được 95%, sắp hoạt động lại được rồi. Hệ thống đang hoàn thành những bước cuối cùng, tổng hợp và khôi phục thông tin.

-Reset đi, chỉ giữ lại những thông tin quan trọng thôi, còn lại thì đều xóa hết. -Dạ Sờ Hiền nhìn chăm chăm Dạ Sờ Kỳ, đăm đăm nói.

-Reset thì không thành vấn đề. Hệ thống đang lọc thông tin, sẽ sớm hoàn thành. Sờ Hiền, DP-002 và NR-001 là Robot android bản chuẩn, lấy dữ liệu từ cả hai có thể cải tiến bộ máy của AL-003 là ý kiến không tệ. Nhưng em thấy, không thể ứng dụng quá nhiều hệ thống người máy vào người của tiểu Kỳ. Như vậy sẽ làm mất tự nhiên, con bé sẽ gặp khó khăn trong việc điều khiển cơ thể.

Nghe nhận xét của Lã Phí Diễm, Dạ Sờ Hiền gật đầu. Tà Y Y đột nhiên nói:

-Người của tập đoàn KM gửi tin đến, nói là muốn kí hợp đồng.

-Sao lại nhanh như vậy? -Dạ Sờ Hiền ngạc nhiên -Không phải họ muốn theo dõi thêm sao? Tiểu Kỳ đi học chỉ mới một ngày thôi mà.

-Bên đó nói là chưa thừa nhận sản phẩm Robot android the and AL-003, nhưng muốn kí hợp đồng hợp tác giữa họ với chúng ta, nghiên cứu một loại robot chuyên dụng khác.

-Tập đoàn KM lại đưa ra sản phẩm mới sao? -La Từ Ân nhún mày.

-Em không rõ lắm. -Tà Y Y nhìn màn hình, lắc đầu.

-Chúng ta tới đó trước đã.

Dạ Sờ Hiền vừa nói, bước chân đi ra ngoài, năm người còn lại nhìn nhau, cùng bước theo.

* * *

Hạ Cảnh Dực gồng tay nằm trên chiếc giường rộng lớn với lớp nệm dày màu xám. Hắn nhìn trên màn hình ảo trước mặt, lướt qua xem những bức hình trên đó. Những bức hình đều có một cô gái, đó chính là Dạ Sờ Kỳ.

Đôi mắt màu bạc thật kì lạ, đôi môi đỏ mọng quyến rũ, vẻ mặt tròn trĩnh đáng yêu, thân hình hoàn mỹ, và đáng bộ ngây ngô ngốc nghếch. Với ngoại hình đó, mọi người gọi Dạ Sờ Kỳ là búp bê thủy tinh, và cô nhanh chóng trở thành cô gái nổi tiếng khắp trường.

-Đáng bộ có khác, ngốc nghếch đến vậy, không giống như cô ấy lúc trước. Nhưng có lẽ nào đúng là cô ấy?

Hạ Cảnh Dực nắm chặt tay, mắt nhìn vào bức hình Dạ Sờ Kỳ, suy nghĩ. Ánh mắt hắn có một chút tưởng niệm, một chút đau thương.

-Em ở đâu, tiểu Kỳ? Có phải là em...

Ngoài trời, gió thổi mạnh. Ở nơi nào đó, một cô gái chợt nghe tiếng gọi, giật mình quay qua nhìn trời. Cô gái đó có khuôn mặt giống Dạ Sờ Kỳ...

* * *

*tg: cho ta động lực đi a... Nếu không ta bỏ...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tưởng trốn được à? Em là của tôi!

Dạ Sở Kỳ tỉnh lại từ giấc ngủ, cảm giác ngái ngủ làm cô cứ dụi đầu vào lớp đệm mềm mại. Từ khi thành robot, cô ít khi cảm thấy buồn ngủ, chẳng qua đêm tối buồn chán thì leo lên giường làm một giấc thôi. Ngủ vào buổi đêm có thể tiết kiệm năng lượng, nhưng vốn trước giờ cô không để ý.

Sực nhớ tới cảm giác ngái ngủ không thể xảy ra đang hiện hữu, Dạ Sở Kỳ bật dậy. Cái gì vậy?

Nhìn lại thì cô vẫn là Dạ Sở Kỳ, không có gì khác biệt. Cảm giác ngái ngủ, thi thoảng xuất hiện vài lần, sao lại..

Cánh cửa mở ra.

-Tiểu Kỳ, dậy rồi sao?

-Y Y?

Dạ Sở Kỳ tròn mắt. Tà Y Y bỏ đồ vào tủ, lại gần, véo má cô.

-Thật là...! Sạc xong rồi còn ngủ đến một ngày, em đúng là một con heo.

Dạ Sở Kỳ đỏ mặt. Sạc xong thì đầy năng lượng rồi, vậy mà vẫn còn ngủ được. Thật ngượng mặt!

-Giờ là giữa buổi, mà NR-001 cũng đã gửi phép cho em rồi, nghỉ hôm nay đi.

Dạ Sở Kỳ ngoan ngoãn gật đầu, xuống đất đi vệ sinh cá nhân rồi xuống nhà. Ở dưới nhà, ngoài NR-001, chỉ có Lã Phí Diễm cùng một cô gái tóc vàng.

-NR-002, Phí Diễm, hai người làm gì vậy?

Lã Phí Diễm quay lại, thấy Dạ Sở Kỳ thì chỉ gật đầu.

-Chào buổi sáng, AL-003. -NR-001 nói lời chào.

Dạ Sở Kỳ lại gần, nhìn cô gái tóc vàng. Đôi mắt cô ta màu bạc, cứng nhắc. Hệ thống nhận dạng trong đôi mắt Dạ Sở Kỳ xoay chuyển, cô thốt lên:

-Robot!?

Lã Phí Diễm vốn kiệm lời, không giải thích, chỉ giới thiệu:

-DP-002.

Dạ Sở Kỳ tròn mắt. NR-001 giải thích:

-DP-002 là Robot android chính hãng phiên bản thứ hai. Lúc trước đang trong quá trình khởi tạo lại chương trình, chỉnh sửa và nâng cấp.

Dạ Sở Kỳ gật đầu, ra vẻ hiểu.

-Chào, DP-002. Tôi... -Dạ Sở Kỳ túm quần, đành nói -AL-003.

-Chào AL-003, tôi là DP-002.

Lã Phí Diễm nhìn Dạ Sở Kỳ, không biết nghĩ gì quay lưng hướng phí phòng thí nghiệm đi xuống. Dạ Sở Kỳ kì quái nhìn anh ta, lại xuống bếp lục lọi đồ ăn, NR-001 và DP-002 đi theo cô.

"Kính cong!" một tiếng chuông báo có người về, ba robot dưới bếp chạy lên.

-Chủ nhân đã về! -NR-001 và DP-002 cúi chào.

Dạ Sờ Kỳ không dám làm theo hai con robot, chỉ giơ tay chào. Dạ Sờ Hiền cùng La Tử Ân vừa về thấy cô, chỉ gật đầu cười đi vào nhà. Dạ Sờ Kỳ vui vẻ chạy theo hai người.

-Anh có việc gì sao? -Cô hỏi.

-Một chút việc mà thôi. -Dạ Sờ Hiền đáp lời -Em dậy lúc nào?

-Mới vừa dậy thôi.

-Đây, cho em.

Dạ Sờ Hiền đưa cho Dạ Sờ Kỳ một con chip điện tử nhỏ. Dạ Sờ Kỳ nhìn nó, nghiêng đầu thắc mắc, một vài tiếng động máy móc êm dịu nhỏ nhẹ phát ra từ cử động của cô.

-Đây là gì ạ?

-Sạc dự phòng. -Dạ Sờ Hiền đáp, rót một ly nước -Đề phòng em hết pin giữa chừng. Sau này em chú ý đến năng lượng còn lại của mình một chút. Sạc này được thiết kế là một sạc không dây, ở đâu cũng có thể sạc được. Sạc không dây sử dụng cảm ứng từ, cung cấp năng lượng cho các thiết bị khi đặt lên trên một bề mặt và không cần dùng đến cáp nối. Em chỉ cần đặt thiết bị này lên người và nó sẽ bám dính rồi bắt đầu phần việc còn lại.

Dạ Sờ Kỳ gật đầu, thử đặt nó lên tay. Luồng điện chạy qua làm cô giật mình, vội lấy ra. Dạ Sờ Kỳ bị điện giật làm cho ngẩn ra, nhất thời chưa hoạt động lại. Dạ Sờ Hiền uống ly nước, lắc đầu với tính tò mò của em gái.

-Đã đầy rồi, em còn cần sạc làm gì?

Dạ Sờ Kỳ búng tỉnh, cười trừ.

* * *

Dạ Sờ Kỳ mở cửa xe, tạm biệt Tả Y Y chạy vào trường. Đau khổ với cái thang máy tốc độ gần như ngang ngửa tốc độ âm thanh, cô loạng choạng mò về lớp.

Vừa về tới chỗ ngồi, Vũ Anh Anh đã nhìn thấy Dạ Sờ Kỳ, chạy lại.

-Sờ Kỳ, cậu nghỉ hai ngày rồi đó. Mới học một ngày mà nghỉ hai ngày là sao?

Dạ Sờ Kỳ ha ha cười, không đáp. Cô nhìn Vũ Anh Anh, thì thầm hỏi:

-Anh Anh, sao mọi người đều nhìn mình vậy? Có phải vì mình vừa nghỉ hai ngày không?

Vũ Anh Anh giật mình, nhìn ra xung quanh. Cả lớp đang dõi theo Dạ Sờ Kỳ. Cô cười cười.

-Không sao. Vì có tin đồn cậu là búp bê thủy tinh, nên mấy tên hôm kia không chú ý mới tranh thủ nhìn xem đó mà.

Dạ Sờ Kỳ tròn mắt. Búp bê thủy tinh? Ai chứ?

-À, giới thiệu với cậu luôn cho khỏi ngỡ. Lớp mình có 75 người, tính cả cậu, được chia thành 25 nhóm ba người. Nhóm của mình lúc đầu chỉ có hai người nên cậu chắc chắn là cùng nhóm với mình rồi. Nhóm của mình có mình, cậu với một người nữa.

-Ồ? -Dạ Sờ Kỳ thích thú.

-Anh Anh, -Một giọng nam vang lên -hôm nay có bài thí nghiệm với chất Dioren đúng không? Cậu chuẩn bị chưa?

-Vừa nhắc là tới ngay. -Vũ Anh Anh lăm bằm, quay qua Dạ Sờ Kỳ giới thiệu -Đây, người mình vừa nói. Cậu ta là Sừ Ngao Kim. Ngao Kim, đây là Dạ Sờ Kỳ.

Sừ Ngao Kim "à" một tiếng, gật đầu chào. Dạ Sờ Kỳ cùng đáp lễ, cười một tiếng.

Tiếng chuông vang lên, Lục Hà Di liền xuất hiện trong lớp và bắt đầu giờ học buồn chán mà ai đó luôn lợi dụng chơi game bằng hệ thống truy cập mạng thông tin toàn cầu.

* * *

Dạ Sờ Kỳ ăn bánh, vui vẻ cười. Chỉ cần có đồ ăn thì cô sẽ không thấy đói nữa. Đây chính là ưu điểm của một robot nha. Thật là tiện lợi!

-Cậu ăn nhiều đó mà đủ à? -Vũ Anh Anh hỏi.

Dạ Sở Kỳ chỉ cười.

-Ồi chà, cô bé "búp bê thủy tinh" này.

Một chàng trai, lớn hơn Dạ Sở Kỳ. Hắn tò mò nhìn cô, đi với hắn là Hạ Cảnh Dục. Một cậu lớn tiếng của hắn làm mọi người chú ý. Hắn lại gần cô, ánh nhìn bất hảo trông rất thích thú. Dạ Sở Kỳ ít tiếp xúc với người khác, đời nào hiểu được ánh mắt đó có nghĩa là gì.

Hạ Cảnh Dục phía sau thấy hành động của hắn, không hiểu sao sắc mặt ngàn năm không đổi lại xám xịt, đẩy hắn đi qua một bên.

-Cậu tránh ra.

-Này, cậu giận cái gì chứ?

Cậu bạn kia của Hạ Cảnh Dục không hiểu, bất mãn nói. Hạ Cảnh Dục hắn không để tâm, bước tới đứng cạnh Dạ Sở Kỳ, chờ phản thức ăn mình đã đặt sẵn. Cô thấy không ổn, nắm tay Vũ Anh Anh ra hiệu rời đi. Tên này sao ngày nào cũng gặp thế?

Dạ Sở Kỳ biết là Hạ Cảnh Dục cố ý đứng cạnh mình, thế nên muốn trốn đi. Ở cạnh hắn cô cứ thấy không an toàn thế nào ấy. Thế nên cô rón rén đi như sợ hắn biết.

Ra tới phạm vi an toàn, Dạ Sở Kỳ thở phào một tiếng. Thoát được rồi!

-Này, em đi đâu thế?

Bàn tay mạnh mẽ kéo cô lại, Hạ Cảnh Dục cười nhạt, ôm cô vào lòng.

-Trông trốn được à? Em là của tôi!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Vụ nổ trong phòng thí nghiệm

Tương trốn được à? Em là của tôi!

Lời nói của Hạ Cảnh Dục không hề nhỏ, thu hút ngay sự chú ý. Vũ Anh Anh cùng cậu bạn của Hạ Cảnh Dục hai người đứng một bên đồng dạng với những người khác há hốc mồm. Này, không đùa đấy chứ?

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của Dạ Sở Kỳ dần đỏ lên. Tên Hạ Cảnh Dục này làm sao thế? Rõ ràng vừa mới gặp nhau hôm trước, hôm nay hắn đã thẳng thừng tuyên bố cô là của hắn. Đáng rằng cô là robot sản phẩm mẫu của KM, nhưng còn chưa kí hợp đồng, hắn cũng đâu có quyền gì. Mà ở đây ai biết cô là robot? Bọn họ sẽ nghĩ gì? Da mặt của tên này cũng thật là dày!

Dạ Sở Kỳ đẩy Hạ Cảnh Dục ra. Hắn cũng buông cô ra, nhìn cô thích thú cười. Cô thấy vẻ mặt bất lương của hắn, không khỏi nóng giận lớn tiếng:

-Tôi từ lúc nào là của anh chứ?

-Từ bây giờ! -Hạ Cảnh Dục bình thản.

Thật sự tên này hết thuốc chữa rồi! Hắn còn dám nói thế!

-Tôi không đồng ý. Tôi rõ ràng không phải... không phải đồ vật!

-Xem em kia. -Hạ Cảnh Dục cười -Tôi từng nói em là đồ vật sao?

-Tôi... -Dạ Sở Kỳ túm quần -Nhưng tôi rõ ràng không có quen anh!

Mọi người kì quái nhìn Dạ Sở Kỳ, nhất là các cô gái. Một vài cô còn nhìn Dạ Sở Kỳ với ánh mắt đầy địch ý. Hạ Cảnh Dục đấy! Nam thần số một đấy! Người ta cũng đã tuyên bố cô là của người ta rồi, vậy mà dám nói không quen!

-Nếu không quen, em cần gì phải trốn?

Dạ Sở Kỳ cứng họng. Nhưng muốn coi chịu thua thì còn lâu!

-Ừ thì có quen, nhưng anh cho rằng từng đó thời gian đủ để anh sở hữu tôi à? Anh quá tự tin rồi!!!

Mọi người kì quái nhìn Dạ Sở Kỳ. Cô còn làm sao?

Hạ Cảnh Dục thích thú nhìn Dạ Sở Kỳ. Chưa từng có cô gái nào có thể nói với hắn như vậy. Cô chính là người đầu tiên.

-Được, nếu như em đã nói thế thì tôi sẽ theo em đến khi có đủ điều kiện thì thôi. -ánh mắt của Hạ Cảnh Dục hơi nheo lại -Để tôi xem ai dám tranh với tôi.

Cả khu vực huyền ảo. Hạ Cảnh Dục, nam thần thờ ơ với mấy với các cô gái, hôm nay lại tuyên bố trước nhiều người rằng hắn đang theo đuổi "búp bê thủy tinh" không rõ lai lịch. Hắn tuyên bố như thế, nếu hắn không lấy thì đảm bảo cô ế luôn!

Dạ Sở Kỳ cả người cứng ngắc. Vậy mà cũng được? Tên này thật sự rất kì lạ rồi! Ngoài kia có không biết bao nhiêu cô ngã lên ngã xuống vì hắn, vậy mà hắn lại ở trong này làm phiền cô.

Nhưng Dạ Sở Kỳ cô là người không sợ nhất những lời người khác nói, càng không lo ánh nhìn của họ, nên hắn cứ việc làm gì thì làm. Cô không quan tâm hắn, cũng chẳng có quyền quản lí hắn, lo nhiều làm gì cho nóng máy, để dành dung lượng chơi game chứ!

-Tuỳ anh!

Buông nhẹ một câu, Dạ Sở Kỳ kéo Vũ Anh Anh vẫn chưa thôi ngó người đi khỏi phòng ăn. Hạ Cảnh Dục nhìn theo cô đi khuất, hơi cười quay lại lấy phần thức ăn của mình.

* * *

Dioren là một nguyên tố hoá học rất phổ biến, một trong các nguyên tử cấu tạo nên hợp chất năng lượng xanh blue elitic-flup. Dioren có ký hiệu hóa học là Dr, không có hại, được ứng dụng rất rộng rãi.

Và hôm nay, chủ đề của bài nghiên cứu hoá học mà Dạ Sở Kỳ lần đầu tiên làm chính là nghiên cứu tính chất vật lý và tính chất hoá học của Dioren. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Dioren, rất phấn khích. Mà chắc cô không nhớ, nhưng năng lượng mà cô sử dụng là blue elitic-flup.

Dạ Sở Kỳ mang đồng hồ thí nghiệm bằng thủy tinh ra, bỏ lên bàn. Vũ Anh Anh cầm một tập tài liệu, kiểm tra lại đồ đạc trên bàn xem có thiếu gì không. Sứ Ngao Kim mang tới một bình chất lỏng màu vàng nhạt và một túi chất rắn màu xanh lá nhạt. Cậu ta đặt lên bàn, Dạ Sở Kỳ thích thú nhìn những thứ cậu vừa mang tới.

- Đây là Dioren sao?

Vũ Anh Anh vẫn đang đếm mấy món đồ, gật đầu.

-Ừ, cậu chưa từng thấy sao? Dioren rất phổ biến mà.

Dạ Sở Kỳ cười trừ, không đáp. Sứ Ngao Kim không có hứng thú với đề tài này, quay qua Vũ Anh Anh nói:

-Anh Anh, bắt đầu được chưa?

Vũ Anh Anh gật đầu.

-Được rồi, mình đã ghi chép lại các tính chất vật lý của Dioren rồi. Chúng ta bắt đầu quan sát các phản ứng hóa học thôi.

Sứ Ngao Kim gật đầu. Cậu ta quay qua Dạ Sở Kỳ nói:

-Cậu làm đi. Trước giờ cậu chưa làm mà, bây giờ làm để lấy kinh nghiệm.

Dạ Sở Kỳ ngoan ngoãn gật đầu. Vũ Anh Anh nhìn tập tài liệu, nói:

-Đầu tiên là tác dụng với nước.

Dạ Sở Kỳ gật đầu, cho Dioren vào ống nghiệm. Cô lấy nước cho vào ống nghiệm sau đi Dioren. Chẳng qua..

- Khoan đã, Sở Kỳ!

Dạ Sở Kỳ phản ứng rất nhanh, liền dừng lại. Nhưng đâu còn kịp...

"BÙM!!!!"

Tiếng nổ vang lên trong phòng thí nghiệm. Làn khói tan đi, Sứ Ngao Kim cầm trên tay ống nghiệm nghiêm túc nhìn Dạ Sở Kỳ.

-Cậu làm sao vậy? Nước có màu tím nhạt, còn axit trong suốt, sao cậu có thể phạm những sai lầm cơ bản như vậy? Cũng may số lượng nước đưa vào ít còn ít, nếu không nổ tung cái phòng thí nghiệm này vẫn còn nhỏ.

Dạ Sờ Kỳ cúi đầu biết lỗi. Cô vẫn chưa quen với màu sắc ở đây, có hôm còn suýt uống nhầm lọ axit của La Từ Ân. Lần đó làm Dạ Sờ Hiền phải lôi cô vào phòng thí nghiệm để kiểm tra lại khả năng nhận diện màu sắc của cô.

Vũ Anh Anh sau một lúc ngó người vì vụ nổ, ôm bụng cười. Sử Ngao Kim nhủ mày nhìn ống nghiệm trên tay, đưa lại cho Dạ Sờ Kỳ. Cô cầm lấy, không dám làm gì nữa.

-Nước đây.

Sử Nhao Kim đưa nước cho Dạ Sờ Kỳ. Cô cầm lấy, e ngại nhìn. Vũ Anh Anh thôi cười, nhưng về mặt cho thấy cô vẫn chưa thôi cảm thấy buồn cười. Dạ Sờ Kỳ đen mặt, đem nước đổ vào ống nghiệm. Trong ống nghiệm xuất hiện hiện tượng kết tủa và bay hơi, ba người liền tập trung quan sát.

* * *

-Mình không ngờ nổi là cậu lại nhầm nước với axit đó, Sờ Kỳ. - Vũ Anh Anh chợt cười khi nhớ tới thí nghiệm lúc sáng.

Dạ Sờ Kỳ gượng cười, không nói gì.

-Có ai đó nhầm nước với axit sao? Đúng là đồ ngốc!

-Anh nói gì hả?

Dạ Sờ Kỳ quay lại nhìn Hạ Cảnh Dực không biết đã xuất hiện lúc nào bên cạnh cô. Hắn cười.

-Em nghe chưa rõ sao? Tôi nói em là đồ ngốc!

Gân xanh trên trán giật giật, Dạ Sờ Kỳ hít vào một hơi bình ổn lại tâm tình. Cô lẩm bẩm, đủ để Hạ Cảnh Dực nghe rõ:

-Hắn chỉ là không khí, hắn là không khí...

Hạ Cảnh Dực nghe Dạ Sờ Kỳ nói, chẳng biết làm gì hơn. Hay cho một câu xem hắn là không khí. Trên thế giới này mấy ai dám xem hắn là không khí?

Dạ Sờ Kỳ ném cho Hạ Cảnh Dực ánh mắt treu tức. Hai người mắt chọi mắt, đầu một trận vô cùng căng thẳng. Vũ Anh Anh đứng ngoài cuộc nhìn hai người, dở khóc dở cười.

-Sờ Kỳ, cậu không về sao?

Dạ Sờ Kỳ sực nhớ, liếc mắt nhìn Hạ Cảnh Dực cảnh cáo rồi lon ton chạy đi ra cửa. Hắn nhìn theo cô, lắc đầu.

-Em cảnh cáo ai chứ...

Vũ Anh Anh nhìn Hạ Cảnh Dực, lắc đầu ngán ngẫm trước cái dáng bộ bây giờ của kẻ từng được mệnh danh là có khuôn mặt nghìn năm không đổi. Cô giờ tay chào cho có lệ, cất bước đi. Hạ Cảnh Dực nhìn theo Dạ Sờ Kỳ khuất bóng, lại nhìn sang bóng lưng Vũ Anh Anh, đen mặt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 12-2: Ngoại truyện: Ngày nghỉ

Dạ Sờ Kỳ hung hăng càn quét đồ ăn trên bàn. Nhìn điệu bộ thì ai không biết cô đang bực bội nên đi chết cho rồi.

-Tiểu Kỳ, hôm nay không vui sao? -Tà Y Y hỏi.

-Em nhầm nước với axit, làm Dioren phát nổ. -Dạ Sờ Kỳ đáp, không dừng việc ăn uống.

-Khụ...!

NR-001 đưa nước cho Lưu Giai Từ. Anh uống nước xong, cười sảng sặc. Mọi người cũng cười, nhưng không lộ liễu như anh ta. Con mắt Dạ Sờ Kỳ như sáng lên nhìn Lưu Giai Từ, đằng đằng sát khí tựa như ánh mắt sát thần phóng tới. Lưu Giai Từ vội bịt miệng, giả vờ không cười.

Thí nghiệm với Dioren là thí nghiệm đơn giản nhất, vì Dioren không có nhiều phản ứng phát nổ hay gây hại gì. Nhưng có thể làm cho nó phát nổ trong thí nghiệm tác dụng với nước, người này thật sự đúng là "thiên tài". Nước với axit khách nhau một trời một vực, không hiểu Dạ Sờ Kỳ cô nhầm kiểu quái gì. Mà đau nhất là cũng có rất hiếm axit gây ra phản ứng nổ với Dioren.

-Đó chưa phải tất cả. - Tà Y Y thôi cười, gác đĩa chăm chú nhìn Dạ Sở Kỳ.

Dạ Sở Kỳ khó chịu, nuốt đồ ăn xuống bụng, bực bội đáp lời:

-Cái tên Hạ Cảnh Dực đó, hẳn dám trước đám đông nói em là của hắn. Đành rằng em là sản phẩm mẫu của tập đoàn tài chính KM, nhưng còn chưa kí hợp đồng...

-Khụ...!

Giờ tới lượt Dạ Sở Hiền. Dạ Sở Kỳ chưa nói hết câu, vội dừng lại. DP-002 đưa cho Dạ Sở Hiền ly nước. Anh uống hết ly nước, thở phào một tiếng rồi nhìn qua Dạ Sở Kỳ.

-Em vừa nói cái gì?

-Em nói, tên Hạ Cảnh Dực đó tuyên bố em là của hắn.

Từ người Dạ Sở Hiền hình như đang tỏa ra luồng khí hắc ám. Dạ Sở Kỳ giật mình, vội kiểm tra xem mình có nói nhầm chỗ nào không.

Tà Y Y dờ khóc dờ cười lên tiếng:

-Sở Hiền, anh bình tĩnh đã.

DP-002 lại rót thêm một ly nước. Dạ Sở Hiền uống nước, bình tĩnh lại rồi nhìn Dạ Sở Kỳ.

-Cậu ta còn làm gì?

-Không có! -Dạ Sở Kỳ vội lắc đầu, như sợ ông anh của mình làm ra cái gì đó hơi quá.

Dạ Sở Hiền nhú mày, tiếp tục ăn. Bầu không khí bây giờ tất nhiên là vô cùng không bình thường.

* * *

Hôm nay là ngày nghỉ, Dạ Sở Kỳ lười biếng nằm trên giường, mắt mở to. Ai không biết thì cho rằng cô đang nhìn trần nhà, nhưng thực chất là cô đang đọc tiểu thuyết đấy. Tự bản thân tuy cập mạng thông tin toàn cầu đứng là thuận lợi!

-AL-003, cô có điện thoại. -Giọng của NR-001 vọng lên từ phía dưới.

-Vâng, xuống ngay đây!

Dạ Sở Kỳ đáp lời NR-001, chớp chớp mắt thoát khỏi trạng thái truy cập mạng thông tin toàn cầu. Cô chạy xuống dưới, đi về phía NR-001 đang đứng nhìn.

-Của cô đây.

NR-001 đưa cho Dạ Sở Kỳ một sợi dây. Mi mắt giật giật, Dạ Sở Kỳ đứng lặng. NR-001 nhìn cô hồi lâu, bỏ đi. Cô đứng ngơ ngời, cảm thấy thật không đúng...

-Sở Kỳ, làm gì mà lâu vậy? Cậu có đó không?

Giọng của Vũ Anh Anh vang bên tai làm Dạ Sở Kỳ sực nhớ giờ cô là robot, chẳng cần rườm rà làm gì, tự nghe tự gọi.

-Không có gì. Mà sao cậu biết số điện thoại nhà mình vậy Anh Anh?

-Mình hỏi cô Hà Di. Trong hồ sơ nhập học của cậu có ghi mà. Mình cũng hỏi địa chỉ nhà cậu, giờ đang đứng trước cổng đây. Đi chơi đi, mình đang đợi.

Dạ Sở Kỳ hơi suy nghĩ. Dù sao ở nhà cũng buồn chán, mà đi thì cũng an toàn vì có Vũ Anh Anh bên cạnh. Nói chung là có thể đi.

-Cậu đợi mình một lát, mình thay đồ rồi sẽ xuống ngay.

-Ừ, nhanh lên đó.

Dạ Sở Kỳ tắt máy, chạy lên phòng thay đồ. Cô cầm cái túi nhỏ.

-NR-001, tôi ra ngoài đây.

-Cô đi đâu? -NR-001 hỏi.

-Đi chơi với bạn. Tôi sẽ về trước giờ ăn tối, cô nói lại với anh Hai hộ tôi.

-Dữ liệu đã được lưu, hệ thống đã đánh dấu nhắc nhở. Cô có thể đi.

Khoé môi giật giật, Dạ Sở Kỳ dáng bộ bất đắc dĩ gơ tay chào, bỏ đi.

-Chỗ này thật sự rất lớn đấy, Sở Kỳ.

Vũ Anh Anh nói khi thấy Dạ Sở Kỳ chạy ra. Dạ Sở Kỳ chỉ cười không đáp.

-Chúng ta đi đâu đây?

-Ra cửa hàng. Mình muốn mua một ít đồ, sẵn tiện chúng ta đi xem phim. Mình có hai vé này, cậu được đặc cánh đi cùng mình lần này đấy nhé.

Dạ Sở Kỳ vui vẻ cười. Vũ Anh Anh quay lại, bước lên tấm ván trượt nằm dưới đất.

-Cậu biết đi ván trượt không chứ?

Dạ Sở Kỳ tròn mắt nhìn, lắc đầu.

-Chán cậu quá đi mất!

Vũ Anh Anh lắc đầu ngán ngẩm.

-Lên đi, mình chờ cậu.

Dạ Sở Kỳ vui vẻ bước lên chiếc ván trượt, đứng phía sau Vũ Anh Anh. Vũ Anh Anh cho chiếc ván khởi động, lướt nhanh đi ra khỏi ngôi nhà rồi bay lên khoảng không rộng lớn.

* * *

Dạ Sở Hiền cho chiếc xe đậu vào nhà xe, theo sau năm người phía trước vào nhà.

-Chủ nhân đã về. -NR-001 và DP-002 nói lời chào.

-Tiểu Kỳ đâu rồi? -Dạ Sở Hiền hỏi -Bình thường nó sẽ phóng xuống ngay mà!?

-AL-003 đã ra ngoài rồi, nói là sẽ về trước bữa tối.

Tà Y Y đem áo khoác đưa cho DP-002, nghe NR-001 nói mà sắc mặt kỳ quái.

-Con bé đi với ai nhĩ? -Dạ Sở Hiền lăm bằm.

Xoăn tiêng nói chuyện bên ngoài, rồi một bóng người bước vào.

-Anh Hai!!!

Dạ Sở Kỳ đi từ bên ngoài vào, bước chân lảo đảo. Tà Y Y vội đỡ lấy cô. Dạ Sở Hiền sắc mặt có xu hướng muốn nổi giận, nhíu mày.

-Em làm sao thế?

-Ôi, sao bay đầy trời...

Tà Y Y đẩy tay Dạ Sở Kỳ. Dạ Sở Kỳ bây giờ nhìn thấy toàn làn sao, đầu óc quay cuồng, hoàn toàn không để ý Tà Y Y.

-Tiểu Kỳ! -Luu Gia Từ gọi.

Dạ Sở Kỳ sực tỉnh, tay dụi dụi mắt. Đầu óc tỉnh táo lại, cô nhìn dáng bộ của Dạ Sở Hiền, cúi đầu.

-Xin lỗi anh Hai. Tại Anh Anh đi ván trượt không phóng nhanh quá, đầu óc em loạn hết cả. Ngoài kia có nhiều xe, cậu ấy chạy qua chạy lại, em hơi hoa mắt.

Dạ Sở Hiền nhíu mày, thờ dãi xoa đầu cô.

-Được rồi. Sau này em phải tập đi ván trượt không đi, khi ra đường cũng tiện hơn.

Dạ Sở Kỳ ngoan ngoãn gật đầu. Dạ Sở Hiền đi trước vào nhà. NR-001 chột nói:

-Chủ nhân, tập đoàn KM gửi bảng theo dõi của AL-003 tới. Tôi đã in ra và để trên bàn trong phòng làm việc.

Đàn Sở Hiền gật đầu. Lưu Giai Từ gấp dài, vờn vai.

-Bỏ đó đi, Sở Hiền. Giờ em chỉ muốn ăn xong rồi ngủ.

Dạ Sở Hiền lắc đầu.

-Cậu không bao giờ đăng hoàng được. Để anh xem trước, ngày mai chúng ta tính cái này sau.

-Anh Hai, mai em làm bữa sáng nha!!!

Nghe câu nói này, sáu đôi mắt lập tức tròn tròn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12-3: Ngoại truyện 2: Thảm họa trong nhà bếp

Dạ Sở Kỳ kiếp trước và từ khi xuyên đến đây chưa từng nấu ăn, nhưng hôm nay cô quyết định nấu bữa sáng. Có NR-001 bên cạnh giúp đỡ cô, có lẽ sẽ không đến nỗi nào...

Thấy Dạ Sở Kỳ hùng hục khí thế trong bếp, bên ngoài sáu người Dạ Sở Hiền đang ủ rũ. Gì chứ nấu ăn là tuyệt đối không. Dạ Sở Hiền từng kể, lúc trước khi mà không phải nằm mãi trong bệnh viện, Dạ Sở Kỳ vẫn thường vào bếp.

Lúc đó, Dạ Sở Hiền là người thân duy nhất nên tất nhiên phải ăn rồi. Anh thật sự cảm thấy may mắn vì bản thân còn sống đến bây giờ để cải tạo thể chất cho cô em gái Dạ Sở Kỳ. Mấy món ăn đó, anh không muốn nằm lần nào nữa. Cái mùi tanh cùng các vị đắng chua mặn ngọt lẫn lộn quả thực rất kinh khủng. Đó là còn chưa kể anh còn phải tỏ ra rằng nó rất ngon vì không muốn cô buồn.

-Tiểu Kỳ làm gì cũng tốt, cái gì cũng biết. Nhưng một khi nó bước vào nhà bếp vì một mục đích nào đó khác với kiếm đồ ăn, đây chính là thảm họa. -Dạ Sở Hiền cảm thán.

Năm cái đầu gật gật đồng ý. Ánh mắt DP-002 xẹt qua một tia sáng. Giọng nói máy móc của nó vang lên:

-Đã xác định tình hình, xác suất nấu nướng thành công với sự trợ giúp của NR-001 là 2%.

-DP-002, -Mi mắt Lưu Giai Từ giật giật -cô không cần nói đâu.

-Đã rõ, thưa chủ nhân.

DP-002 vừa dứt lời, không khí trở nên u ám.

Dạ Sở Kỳ nào biết món ăn còn chưa được làm ra của mình đang được cho là con đường ngắn nhất để đi xuống địa ngục. Cô đang tái mặt đứng nhìn con cá hung dữ đầy răng đang nằm trên thớt. Nó giãy giụa, nó vẫy cái đuôi, và con mắt lồi của nó thật đáng sợ. Biến con cá này thành một món ngon, có vẻ bất khả thi.

Dạ Sở Kỳ nhớ lại. Hôm qua Vũ Anh Anh nói sắp có buổi học nấu ăn, làm món tự chọn. Cô không muốn làm thuốc độc đâu.(TT.TT)

-Chùng này mà muốn làm khó ta? Chịu chết đi, con cá kia! Yaaaaaaaaa!

"RẦM!!!"..."ĐỪNG!!!"

Nghe mấy cái âm thanh như ngoài chiến trận phát ra từ trong nhà bếp, trên mặt sáu người bên ngoài xuất hiện mấy vạch hắc tuyến. Đừng nói họ, NR-001 cũng đang ngỡ người vì máy móc không hiểu nổi và quá bất ngờ vì hành động của Dạ Sở Kỳ.

-Có ai muốn ăn ngoài không? -Lã Phí Diễm không thể bảo trì im lặng, lên tiếng.

-Tôi có thể đi không? -La Tử Ân hỏi.

-"Ai cũng không thể đi ra ngoài." -DP-002 nói, lời nói giống những đang chặn đứt đường sống của người khác vậy -Đó là lời của AL-003.

-Im đi, DP-002. Cô không cách nào hiểu được nỗi đau này đâu. -Lưu Giai Từ đau khổ nói.

DP-002 không nói gì. Dạ Sở Hiền cam chịu chờ dài.

-Bỏ đi. Để tiểu Kỳ nổi giận thì không hay đâu.

Tà Y Y bắt đầu cười. Dạ Sở Hiền bước ra phòng khách.

-DP-002, tìm một chương trình thú vị nào đó đi. Gửi tin cho bên KM, nói rằng ngày mai chúng ta không đến những hẹn trước được. Nói họ quyết định giờ khác rồi báo lại.

-Vâng, thưa chủ nhân.

DP-002 đáp lời, bắt đầu thực hiện nhiệm vụ. Trong khi đó, ở trong bếp đang là một mảnh hỗn loạn.

Con cá đã chết, nằm dưới sàn nhà. Dạ Sở Kỳ ngồi ngay cạnh nó, với con dao trên tay, và cô đang thờ.

-Tiếp theo làm thế nào? -Dạ Sở Kỳ hỏi.

-Đặt nồi lên bếp, cho dầu vào thả con cá vào.

Dạ Sở Kỳ nuốt nước bọt, gật đầu. Cô đặt nồi lên bếp, bếp tự động bật lửa. Cô đổ dầu vào. Con cá đang sẵn sàng để cho vào nồi, nhưng cô thì chưa. Dầu sôi lách tách thế kia ai mà dám thả cá vào chứ!? Ai mà thả vào được, đảm bảo cô phục người đó sát đất!

Dầu sôi, và cái nồi bắt đầu bốc khói. Làn khói này đang dọa mấy người ngoài kia, nhưng Dạ Sở Kỳ làm gì có thời gian quan tâm. Cô vội vớt con cá vào nồi. Rồi, xong luôn!

-Á! Dầu bắn!

Dạ Sở Kỳ chạy lung tung trong bếp. NR-001 như đang tìm kiếm gì đó, một luồng sáng chậm rãi lướt qua trong mắt với dòng chữ "loading" nhỏ xíu.

-Nếu dùng một phần nước nhiều hơn phần dầu đổ vào thì sẽ không bắn nữa.

Dạ Sở Kỳ đổ luôn một xô nước vào. Nhìn cái nồi, trên đầu cô chảy xuống vài vệt hắc tuyến.

-Hay là nấu canh đi ha!?

-Có thể, vì cô không nhầm nước với axit.

Dạ Sở Kỳ lừ mắt nhìn NR-001. Nó nhìn lại cô, cô cũng chẳng biết nói gì. Dù sao nó cũng chỉ là robot mà thôi.

-Bỏ thêm rau vào đi ha!

-Đó là lá độc của La Tử Ân đấy, AL-003.

Dạ Sở Kỳ tái mặt, vội vớt chiếc lá qua một bên. NR-001 mở tủ lạnh lấy ra một đồng thứ lá sặc sỡ sắc màu.

-Đây, là rau.

-Ồ!

Dạ Sở Kỳ đem ra, nhìn.

-Cái này làm thế nào?

-Làm thế này... thế này...

Phía bên ngoài, Tà Y Y lo lắng. Nghe tiếng thế kia, nào đổ vỡ, nào la hét. Thật sự...

-Không biết có ăn được không nữa...

-Khỏi lo đi. -Dạ Sở Hiền nói, như thể đang nắm chắc -Đảm bảo là ngày mai chúng ta không cách nào bước ra khỏi giường. Ngộ độc thực phẩm là hãy còn nhẹ đấy.

-Sở Hiền à, -Mí mắt Tà Y Y giật giật -anh có thể đừng nói chuyện như vậy không?

-Đồ ăn của tiểu Kỳ anh là người hiểu nhất. Và với tư cách là người từng trải, anh khuyên là mọi người nên tìm cớ, ăn càng ít càng tốt. -Dạ Sở Hiền ăn trái gì đó nhìn rất sặc sỡ với 7 sắc cầu vồng và nói.

-Không phải chứ...? -Tà Y Y ủ rũ.

-Tin anh đi, anh không nói sai từ nào đâu.

-Sở Hiền à, cậu không thể nói vậy được. -La Tử Ân lên tiếng -Như vậy sao bọn này dám ăn?

-Không dám cũng phải ăn. -Dạ Sở Hiền chắc chắn nói, và lời nói như một xô nước lạnh tạt xuống.

-Sở Hiền, anh có biết là anh đang rất giống ác quỷ không?

-Không.

Dạ Sở Hiền ăn tiếp thứ trái kia, dán mắt vào chiếc ti vi. Đừng nhìn anh đang bình tĩnh, không có ai sợ thức ăn Dạ Sở Kỳ nấu hơn anh đâu. Những năm tháng đó, anh tuyệt đối không thể quên được. Mấy món ăn đó, bây giờ hiện hữu làm anh thêm sợ. Nhưng cũng chẳng làm được gì, anh nên cầu nguyện cho mình sống sót được sau kiếp nạn này.

Dạ Sở Kỳ đang đứng trở mắt với gia vị trên bếp. Đây...

-Có rất nhiều thứ vị, các vị chính là đắng chua mặn ngọt. Cô thử đi.

Dạ Sở Kỳ nuốt nước bọt, gật đầu. Nhìn đồng lộ đựng gia vị, mắt cô hoa cả lên.

-Thôi kệ, tới luôn đi. Trộn chung lại chắc cũng ngon.

Dạ Sở Kỳ nhắm mắt xuôi tay, à tác giả nhầm, nhắm mắt xua tay đổ đại vào nồi một đồng gia vị. NR-001 cũng không nói gì về việc này.

-Tiếp theo là món mặn và món tráng miệng.

-Được, tới luôn!

Một giờ đồng hồ sau...

Nhìn đồng đồ ăn bày trên bàn gọn gàng, mọi người đều không tránh khỏi lo sợ. Thứ này thật sự có vẻ giết người rất hiệu quả đó nha...!

-Mọi người ăn thử đi! -Dạ Sở Kỳ cười.

-Tôi có cần viết di chúc trước khi ăn không? -Luu Giai Từ hỏi.

-Anh...! -Dạ Sở Kỳ nổi cáu, gân xanh trên trán giật giật.

-Anh đùa, chỉ đùa thôi.

Dạ Sở Kỳ cẩn trọng nhìn anh, hừ một tiếng quay đi. Cô không nghi ngờ, nhưng ở đây ai cũng hiểu Luu Giai Từ đang nói thật. Viết di chúc...

Mấy đôi đũa run run, gấp thức ăn...

Tôi đây tác giả xin mượn phép dừng lại, vì cảnh tượng này miêu tả rất khó, và tác giả không nhớ viết tiếp. Nói chung kết quả nó như thế nào thì độc giả có lẽ biết rồi, hoặc tưởng tượng ra rồi. Vậy phần ngoại truyện này dừng ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Dạ Sở Kỳ ăn cái bánh mì, buồn buồn. Không hiểu sao sáng nay sau bữa sáng cả nhà đều nằm cá, còn chưa ai ăn hết một chén. Mà, bọn họ xem chừng như hồn lìa khỏi xác, bệnh đến chết đi sống lại, hình như đều là ngất cả rồi. NR-001 nói họ bị trúng độc gì gì đó, Dạ Sở Kỳ không hiểu. Vì thế nên không ai đưa cô đi học. Cũng may còn có Robot android the and DP-002 quá sức vượt trội so với các robot khác nên có thể lái xe đưa cô đi. Nếu không có nó cô lên trường bằng niềm tin khi trường ở tít tắp trên cao.

Dạ Sở Kỳ thở dài, vẫn không hiểu ra làm sao. Rõ ràng là NR-001 đã nói là đồ ăn không có việc gì cơ mà. (Vâng, chị đang tin một con robot không có khả năng sử dụng vị giác đó)

-Sao thế, Sở Kỳ? -Vũ Anh Anh hỏi.

-Sáng nay mình nấu bữa sáng, không hiểu sao cả nhà đều không dậy được. -Dạ Sở Kỳ thờ dài -Không ai đón mình về chiều nay cả.

Sắc mặt Vũ Anh Anh hơi đổi.

-Hôm nay có giờ học nấu ăn, cậu đừng tham gia thì hơn.

-Vì sao? -Dạ Sở Kỳ tròn mắt.

Vũ Anh Anh nhìn bộ dạng ngây ngô của Dạ Sở Kỳ, có chút không nỡ nói thật đành im lặng. Dạ Sở Kỳ tròn mắt khó hiểu, song thấy Vũ Anh Anh không muốn trả lời nên đành thôi.

Hết giờ nghỉ trưa thì tới giờ học nấu ăn. Được Vũ Anh Anh rì tai trước, Sử Ngao Kim chỉ dám để Dạ Sở Kỳ làm mấy việc lật vớt. Cũng còn may, Dạ Sở Kỳ không thấy buồn mà rất vui về làm những gì cậu ta nhờ.

Nhờ cách ứng phó kịp thời của hai người trong nhóm, món ăn thực hành thành công rực rỡ. Vì sự thành công này, Dạ Sở Kỳ càng tin tưởng rằng mình có thể làm được món ngon. Nói không chừng, ít hôm nữa cô lại cao hứng nấu bữa tối(-_-").

Dạ Sở Kỳ đứng ở cổng trường, DP-002 còn chưa có tới. DP-002 rất hay muộn giờ, vì bộ nhớ của nó không được hoàn hảo. Dạ Sở Kỳ đang tìm cách nghiên cứu khắc phục lỗi này của nó. Tiếc là anh còn chưa khắc phục thì nó đã cần dùng tới rồi.

Vũ Anh Anh cũng muốn đưa Dạ Sở Kỳ về nhà, cơ mà cô phải đưa em gái về nên không giúp được. Dạ Sở Kỳ đành đứng đợi đến khi DP-002 nhớ lại thôi, nếu nó không đến thì cô có mà về bằng niềm tin. Nghĩ tới đây, cô khóc ròng.

-Muộn rồi mà em không về sao?

Dạ Sở Kỳ ngẩng đầu nhìn. Là Hạ Cảnh Dực.

-Sao mà xui thế, gặp trùng tên này. -Dạ Sở Kỳ lẩm bầm

-Em nói gì thế?

Dạ Sở Kỳ le lưỡi.

-Không phải chuyện của anh!

Hạ Cảnh Dực phì cười, chống tay vào tường liếc nhìn Dạ Sở Kỳ.

-Có phải là do người nhà em không đến đón được không?

Dạ Sở Kỳ giật mình. Mặc dù vậy nhưng cô vẫn làm ra vẻ là không đúng, quay mặt đi. Hạ Cảnh Dực lắc đầu.

-Nếu như em không trả lời, vậy tôi ở đây chờ xem.

Dạ Sở Kỳ trờm mắt. Tên này bị dở hơi à? Chuyện của cô thì liên quan gì tới hắn?

Tuy trong lòng thì nằng nặc, thế nhưng Dạ Sở Kỳ vẫn không nói gì. Cô chẳng có quyền gì để đuổi Hạ Cảnh Dực đi cả. Thôi thì mặc xác hắn vậy.

Mặt Trời hạ xuống dần. Đứng ở chẳng thể nhìn thấy Mặt Trời đi xuống đất được, chẳng qua chỉ có thể nhìn thấy ánh tà dương đỏ rực nhuộm đỏ bầu trời mà thôi. Cũng còn đỡ cảnh này chưa bị hủy hoại màu sắc do đây không phải Trái Đất. Dạ Sở Kỳ lâu lắm mới thấy cảnh Mặt Trời lặn, cảm thấy nhớ quá khứ, nhớ gia đình, nhớ cả Trái Đất nữa.

Những tia sáng còn sót lại của Mặt Trời mang theo màu đỏ nhạt rơi lên trên người Dạ Sở Kỳ và Hạ Cảnh Dực, phảng phất làm cho trên thân thể cả hai nhiều thêm một vòng màu vàng đỏ.

Hạ Cảnh Dực đứng ở bên trái Dạ Sở Kỳ, nghiêng đầu nhìn cô. Hắn hình như muốn nói cái gì đó, nhưng thấy vẻ mặt cô buồn buồn nên cuối cùng đành im lặng.

Dạ Sở Kỳ thờ dài, bất giác muốn dựa vào một cái gì đó. Cả người cô trượt xuống đất, ngồi dựa vào cổng mà lim dim mắt. Hạ Cảnh Dực đoán chừng cô đã mệt, ngồi xuống bên cạnh. Hắn cười lắc đầu. Chỉ cần cô nói một tiếng, hắn sẵn sàng đưa cô về. Vậy mà cô năng bướng bỉnh này còn đuổi hắn về, nhất định không nhờ hắn. Đúng là đồ ngốc!

Dạ Sở Kỳ gật gù. Đứng ở đây mấy giờ đồng hồ, cô là robot cũng phải mệt. Dù sao đứng đây cũng tốn năng lượng, còn chưa kể cô không chỉ đứng mà còn chơi game. Nhưng mà dù gật gù, cô tuyệt đối sẽ không ngủ. Ai mà biết cô ngủ rồi thì cái tên chết bầm ngồi bên cạnh sẽ làm gì cô chứ!? Vừa hay cô dù thấy mệt nhưng vẫn có thể tỉnh táo được.

Mặt Trời khuất bóng, có mấy quả bóng tròn bay đầy trời để chiếu sáng cho những người về trễ hay còn ra ngoài. Hạ Cảnh Dực nhìn đồng hồ. Vừa tới thôi, vào giờ này thì nên ở nhà cho bữa tối rồi.

-Này, đồ ngốc. Em không định về thật à?

Dạ Sờ Kỳ ngồi ôm chân, nhìn cô "mong manh dễ vỡ" đến độ mà ai cũng muốn bảo vệ. Cô không đáp lời. Hạ Cảnh Dực thờ dài, xoa đầu cô.

-Đừng có buồn nữa. Người nhà em là có việc mới không thể tới đón em được. Để tôi đưa em về là được rồi, cần gì phải cố chấp như vậy!?

Dạ Sờ Kỳ ngẩng đầu nhìn Hạ Cảnh Dực, ánh mắt nghi ngờ. Cô nhìn sắc trời đã tối. Giờ này ở nhà chắc NR-001 đã chuẩn bị bữa tối. Không biết mọi người ở nhà ra sao rồi.

Hạ Cảnh Dực thờ dài. Đúng là bướng bỉnh mà. Hấn đứng dậy, làm gì đó với chiếc đồng hồ đeo trên tay.

-Nhà em ở đâu? Để tôi đưa em về!

Dạ Sờ Kỳ cũng không muốn ngồi vắt vẻo ở đây nữa, đành chịu để Hạ Cảnh Dực đưa về.

-Thành phố khởi nguyên, khu số 8.

Một chiếc xe giống như xe scooter nhưng không có bánh và trông tương đối máy móc bay tới.(các nàng thông cảm, ta không biết phải miêu tả thế nào nữa) Hình như nó chạy bằng động cơ phản lực. Dạ Sờ Kỳ từng nghe Dạ Sờ Hiền nói, hình như gọi là xe lướt không, một phiên bản cải tiến của ván lướt không.

-Đi thôi.

Hạ Cảnh Dực đưa tay, Dạ Sờ Kỳ cầm lấy. Hấn kéo cô dậy, lên xe.

-Bám chặt đấy.

Khởi động hệ thống phản lực, chiếc xe phóng nhanh. Dạ Sờ Kỳ vội ôm chặt Hạ Cảnh Dực. Hấn nhận ra, cười rồi càng phóng nhanh hơn.

* * *

Đầu óc quay cuồng, Dạ Sờ Kỳ xuống xe. Hạ Cảnh Dực nhìn cô, nhíu mày. Cô lắc đầu xua tan cảm giác quay cuồng trong đầu. Cô cúi đầu.

-Dù sao cũng cảm ơn anh đã đưa tôi về.

Nói rồi cô chạy thẳng vào nhà. Hệ thống nhận diện được Dạ Sờ Kỳ, liền mở cửa cho cô vào. Hạ Cảnh Dực nhìn theo cô, lắc đầu. Cô đúng là đồ bướng bỉnh, đến nỗi thành đồ ngốc. Hấn phóng xe đi, đeo trên môi nụ cười nhạt. Đồ ngốc đúng là đồ ngốc, ngay cả cái gì có lợi hơn cũng không biết!

Dạ Sờ Kỳ vào nhà, nhìn quanh.

-Cô về rồi, AL-003. -NR-001 nói.

-Chào, mọi người đâu cả rồi?

-À, chủ nhân vẫn chưa tỉnh. Nói chung tình hình không khác gì lúc sáng. DP-002 đã lái xe đưa họ đi chữa trị rồi.

Dạ Sờ Kỳ nghiêng đầu khó hiểu. Không biết họ bị cái quái gì mà lại như thế nhỉ?

-Tôi đã nấu bữa tối, cô vào thay đồ đi rồi ra ăn.

-Ừ.

Dạ Sờ Kỳ gạt đầu, về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Giải phóng năng lượng

-Anh Hai, sao anh không ăn? Mọi người nữa? Ăn thử đi chứ!

Dạ Sờ Kỳ đứng cạnh bàn ăn, nhìn mọi người. Không ai dám động đũa, và trong lòng họ đang gào thét. Tại sao? Vừa mới khỏi xong Dạ Sờ Kỳ lại nói muốn bồi bổ nên đích thân vào bếp. Lập lại thêm vài lần chắc bọn họ quy tiên sớm quá. (Xin lỗi các người, ta không cố ý T^T)

-Tiểu Kỳ à, bọn anh không ăn thứ này được!

Lời nói của Luru Giai Từ biến thành cộng rom cứu mạng. Trong chớp mắt, anh như trở thành người hùng, anh đang là đáng cứu thế. Nhưng nếu như Luru Giai Từ là đáng cứu thế thì Dạ Sờ Kỳ là ác quỷ. Và có vẻ đáng cứu thế thắng không nổi rồi.

-Tại sao? -Sắc mặt của Dạ Sờ Kỳ hơi đen, nhìn theo hướng nào đó thì giống ác quỷ thật.

-Cái này... -Luru Giai Từ lúng túng.

Dạ Sờ Kỳ đen mặt, và một -sô -người -nào -đó cảm thấy có khối đen bốc lên từ cô. Dạ Sờ Kỳ đập bàn, làm cả bọn giật bắn người.

-NR-001! -Dạ Sờ Kỳ dần từng chữ một.

Cả bọn đang giật mình, và Luru Giai Từ đang từ đáng cứu thế rớt xuống thành kẻ độc ác mở ra con đường địa ngục. Luru Giai Từ giật mình khi thấy năm đôi mắt hướng về phía mình như mười viên đạn của một khẩu súng Makarot 78 -loại súng nổi tiếng với sức sát thương lớn.

-Dọn đồ ăn vào!

Một câu này lập tức khiến cho Luru Giai Từ quay về "địa vị" đáng cứu thế. Anh ngồi xuống ghế, cảm thán với cuộc đời "thăng trầm" của mình. NR-001 ngay lập tức nghe lệnh và dọn dẹp trong niềm hân hoan của các chủ nhân của mình.

Và trong khi cả sáu người đang ăn mừng bằng những đôi mắt hân hoan nhìn nhau thì Dạ Sờ Kỳ thô bạo kéo ghế ngồi xuống. Động tác đó của cô thành công tạo tiếng động lớn, ngay và luôn cắt được sự "ăn mừng" của mấy bậc "tiên bối".

Dạ Sờ Kỳ dùng ánh mắt sắc bén liếc -qua -từng -người, ai cũng đều đỏ mặt hời hợt. Trong chớp mắt, khuôn mặt quý dữ của cô như một trái bóng bay, "bụp" một tiếng ỉu xìu nằm dài xuống bàn. Trông cô như đang buồn vì không ai có thể "thưởng thức" món ăn của cô. (Thật chứ "trông" cái nổi gì!?)

Khuôn mặt xinh xắn như một trái bóng bay chưa được bơm hơi làm cả sáu người có chút không nở. Bọn họ chưa muốn chết, cơ mà cái bộ mặt này...

-Tiểu Kỳ, anh có mua kem..

-Anh Hai dễ thương nhất!

Dạ Sờ Hiền chưa nói hết câu, Dạ Sờ Kỳ đã ngắt lời, cô tỏa ánh hào quang như cũ và đứng trước tủ lạnh ca hát. Vị trí đáng cứu thế của Luru Giai Từ lập tức bị phế bỏ và chuyển sang cho "ứng cử viên sáng giá" Dạ Sờ Hiền.

Dạ Sờ Hiền cũng thở phào một tiếng. Người thông minh như anh mà cũng thấy hành động của mình là sáng suốt. Anh chợt nghĩ, từ nay về sau lúc nào trong tủ lạnh cũng nên có kem để đảm bảo an toàn. Đứng trước Dạ Sờ Kỳ, thật sự anh thấy rất bất lực.

Từ khi có thể tự do hoạt động, cô rất hay bay nhảy bày trò lung tung, và anh lại không nỡ can cô làm những gì cô muốn. Hơn nữa, anh càng ngày càng cảm thấy NR-001 và DP-002 không còn là của anh nữa mà thành của cô rồi. Chúng toàn nghe lời cô, và đề cao lệnh của cô hơn của anh. Nhiều lúc anh thấy để cô cùng một mã với chúng là một sai lầm.

Thật ra thì Dạ Sờ Kỳ vẫn sợ Dạ Sờ Hiền lắm, không dám trái lời anh. Nhưng do anh không nỡ nổi giận với cô em gái này, nên cô được nước lấn tới, được voi đòi tiên.

Ngẫm nghĩ một hồi, Dạ Sờ Hiền thờ dài. Nhìn Dạ Sờ Kỳ ngồi ăn kem ngon lành, anh bất giác cảm thấy cô thật tốt, mấy cái suy nghĩ trong đầu được chấp cánh bay sạch không còn một cái.

-Tiểu Kỳ.

-Vâng? -Dạ Sờ Kỳ vẫn ăn.

-Anh vừa mới khởi động hệ thống, có khả năng giải phóng năng lượng.

Dạ Sờ Hiền vừa nói, từ trên tay anh chiếc đồng hồ chiếu lên một màn hình ảo. Anh đưa tay lướt qua, gõ gõ gì đó.

-Trong nghiên cứu giải phóng năng lượng nhằm vào việc tự vệ của các robot dạng người, có những thành tựu rất lớn. Hiện nay, việc robot dạng người có khả năng giải phóng năng lượng không còn là chuyện lạ. Anh đã xem xét qua một chút, hệ thống đã được cài đặt bộ bảng mã phát lệnh. Theo nghiên cứu các nguyên lý vận chuyển thông tin của hệ thống máy tính và vi mạch, việc truyền thông tin ảnh hưởng bởi vi mạch bộ hệ số 1532. Theo nghiên cứu mới nhất về tế bào của La Tử Ân, việc ảnh hưởng của mã truyền thông tin có thể khiến các tế bào mất khả năng hoạt động. Vì thế, anh đã cải tiến vi mạch bộ hệ số 1532 theo nguyên lý cũ và đã hoàn tất. Năng lượng được phóng ra ngoài làm tiêu tốn hơn một nửa số năng lượng phóng ra nên anh cũng đã cài đặt hệ thống thông báo khi năng lượng sắp cạn. Việc phóng năng lượng có thể tạo ra điện hoặc năng lượng xanh blue elitic-flup. Chủ yếu việc xử lý chuyển biến dạng hóa chất và tính chất của các nguyên tử hình thành năng lượng phóng thích thay đổi được nhờ vào phản ứng biến chất nên có thể giải phóng năng lượng ở bất kì đâu. Nghiên cứu cho thấy sự thay đổi này có thể phù hợp nên đã đưa vào ứng dụng. Anh đã đưa hệ thống liên kết vi mạch vào trong cơ thể em vào lần em sạc gần đây nhất, cũng đã thiết lập liên kết với vi mạch chính, có thể khởi động rồi.

Dạ Sờ Kỳ nghe từ đầu đến cuối không hiểu một chữ (tg: ta cũng vậy nè). Cô tròn mắt, anh mới nhận ra mình nói hơi bị nhiều.

-Cậu cao hứng quá nhì? -La Từ Ân nhìn Dạ Sờ Hiên -Tôi đã nói nghiên cứu này là sai lầm mà cậu không nghe. Nói không chừng chúng ta sẽ làm vật thí nghiệm của hệ thống giải phóng năng lượng cho mà xem.

Dạ Sờ Hiên cạn lời, mặt hơi đen. Anh nhìn sang bốn người còn lại trong nhóm nghiên cứu, ngoại trừ Tả Y Y cúi đầu không nói, ai cũng gật đầu đồng tình với La Từ Ân.

-Mấy người...

Dạ Sờ Kỳ không để ý thái độ của mọi người, kéo tay La Từ Ân đang ngồi gần cô nhất.

-Giải phóng năng lượng thì làm được gì ạ?

La Từ Ân nhìn Dạ Sờ Kỳ, nửa muốn nói, nửa lại không. Anh thờ dài.

-Em hỏi robot thì dễ hiểu hơn, anh không làm được nên không chỉ cho em được.

Dạ Sờ Kỳ "Ồ" một tiếng, gật gù. Cô rất hứng thú cất kem vào tủ lạnh, lõi NR-001 về phòng. Vừa lúc cô mất dạng, Dạ Sờ Hiên từ đằng cửa thò tay rút xuống thành kẻ tội đồ.

* * *

tg: Ta đang cạn ý tưởng, các nàng thông cảm cho ta nếu ta không ra chap a~~~~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Dạ Sờ Kỳ ở trong phòng với NR-001 tới hơn năm giờ đồng hồ mới ra ngoài. Và tất nhiên, cô đã biết được tất tần tật về vấn đề giải phóng năng lượng mà Dạ Sờ Hiên đề cập. Nhưng cái "skill" này tốn nhiều năng lượng, hơn nữa sử dụng có thể dễ làm lộ thân phận robot của cô nên cô nghĩ nếu không phải vạn bất đắc dĩ tuyệt đối không được dùng.

Vì lý do mò ra được cái "skill bí truyền" này từ NR-001, tâm tình Dạ Sờ Kỳ rất tốt, đến trường cũng rất vui vẻ. Vũ Anh Anh thấy cô suốt ngày cứ cười mà không sợ lệch quai hàm cũng lấy làm kỳ lạ. Theo nhận thức của Vũ Anh Anh, Dạ Sờ Kỳ vô cùng ít vui vẻ. Bình thường thì nếu không phải Vũ Anh Anh cô có tình chọc cười hay nói phải một câu nói thú vị với Dạ Sờ Kỳ thì Dạ Sờ Kỳ tuyệt đối không cười một cách không lý do như vậy. Hơn nữa, cô cũng bắt đầu thấy Dạ Sờ Kỳ có xu hướng trở thành một con mọt sách.

Thật ra mà nói, Dạ Sờ Kỳ sau mấy ngày vui vẻ tò mò về cái thế giới này, cuối cùng cũng nhìn quen mắt. Vì đã không còn hứng thú với thế giới này nữa, cô không còn nhiều năng động nữa mà quay về con người cũ của mình kiếp trước -một con mọt sách chính hiệu. Thiếu cái kính nữa là đảm bảo cô hóa thành một người trong mắt chỉ có sách. Cũng còn may, sách ở đây quá hiếm thấy và nhà trường không có cái định nghĩa nơi mà gọi là thư viện. Ở đây, chủ yếu là dùng hệ thống máy tính thu gọn để đọc nên Dạ Sờ Kỳ không có cơ hội được mệnh danh là con mọt sách chỉ biết ôm cái thư viện ngồi lì như kiếp trước.

Vũ Anh Anh hậm hực nói:

-Sờ Kỳ, cậu đâu cần thiết phải đọc mấy cái thứ này!? Đi chơi với mình đi, đảm bảo rất vui. Nói thật thì mấy quyển sách này toàn là loại hình văn học cổ điển với mấy cái sách cũ từ thời xa lắc xa lơ và loại văn học lịch sử.

Vũ Anh Anh mè nheo, nắm tay Dạ Sờ Kỳ lắc lắc.

-Anh Anh, cậu có nhiều bạn bè mà, đừng có lúc nào cũng rủ rê mình chứ!

-Vậy là vì mình có nhiều bạn nên cậu không muốn chơi với mình? -Mặt của Vũ Anh Anh đen thui.

-Không có, không có mà! -Dạ Sờ Kỳ vội rời mắt đi khỏi trang sách và giải thích. -Mình khó lắm mới có một người bạn, làm sao lại không muốn được!

-Vậy mới được chứ! -Vũ Anh Anh cười hì, ôm lấy Dạ Sờ Kỳ -Mục tiêu của mình là trở thành bạn của tất cả mọi người. Cậu thấy mình thân thiện không? Đáng yêu không? Có thấy mình nói gì cũng sẽ vô cùng thuyết phục không?

Dạ Sờ Kỳ bất giác gật đầu.

-Tốt! Vậy chiều nay đi chơi với mình nha!? Nha!?

-...

Dạ Sở Kỳ im lặng. Vậy là bị lừa vào trông rồi đó hả? Thật không nhìn ra chỗ nào đó không đúng!

-Đồng ý đi mà! -Vũ Anh Anh như con mèo dụi dụi vào cánh tay Dạ Sở Kỳ.

Dạ Sở Kỳ phân vân không đáp lời. Cô thật sự không có hứng thú đi chơi, và cô rất sợ cái gọi là quay cuồng khi lên ván lướt không của Vũ Anh Anh. Và quan trọng nhất, cô có chứng sợ chỗ đông người, nói ngắn gọn là sợ đám đông. Lần trước đi cùng Vũ Anh Anh đủ hành hạ cô chết rồi. Cô kêu gào. Trời ạ, có ai cứu cô không?

-Tiểu Kỳ!

Dạ Sở Kỳ ngẩng đầu, vui vẻ vì có người nghe lời cầu cứu của cô. Nhưng mà vừa thấy mặt Hạ Cảnh Dực lọt vào trong tầm mắt, cô cảm thấy đi với Vũ Anh Anh còn tốt hơn là thấy mặt tên này.

-Anh muốn gì nữa? -Dạ Sở Kỳ không hề nể mặt.

-Sao? Giờ tôi tới đây ngồi chơi còn cần em cho phép sao? -Hạ Cảnh Dực nói như đó là điều tất nhiên.

-Vậy anh gọi tôi làm gì? -Dạ Sở Kỳ duy trì mặt lạnh.

-Chào em một tiếng. Chẳng lẽ gặp người quen không được chào sao? -Hạ Cảnh Dực bình thản nói.

-Tôi quen anh? -Dạ Sở Kỳ nhún mày. -Có sao? Mà cứ cho vậy đi. Anh muốn chào gì thì chào, chào xong thì để yên cho tôi nói chuyện với bạn, đừng có tự tiện chen vào.

Dạ Sở Kỳ không ngại lấy Vũ Anh Anh ra làm lí do mà không hề quan tâm mới vài giây trước cô đang cầu cho ai đó tới cứu cô. Vũ Anh Anh cũng hoàn toàn không biết gì, càng không nhận ra mình bị Dạ Sở Kỳ hại mà đồng tình gật gù. Ánh mắt của Hạ Cảnh Dực lập tức dừng lại ở trên người Vũ Anh Anh, lộ ra sự không vui trong một giây rồi thu lại.

-Chào đi chứ!? Đứng mãi đây làm gì? Anh có biết người luôn ở trong nhà, một con một sách như tôi rất quý tia sáng Mặt Trời không? Đứng che ở đó mãi làm gì? Tôi cũng không phải mấy cô tiểu thư sợ nắng cháy da!

Vũ Anh Anh nghe Dạ Sở Kỳ nói âm thầm tặc lưỡi. Một sách có bản lĩnh của một sách, không dễ gì động vào đó nha! Quá sức lợi hại!

Sắc mặt Hạ Cảnh Dực vẫn không đổi. Mặc dù hắn đã công bố theo đuổi cô, nhưng hắn còn chưa có đến nỗi mặt dày bám lấy. Tán gái cũng phải có nghệ thuật, nếu không sẽ bị phản tác dụng.

-Nói chuyện với em là xem như đã chào rồi, có đúng không? -Hạ Cảnh Dực cười nhạt.

Dạ Sở Kỳ ngăn người. Hình như ngay từ đầu Hạ Cảnh Dực chỉ muốn dụ cô nói chuyện với hắn, mà cãi nhau cũng được. Bất giác cô cảm thấy thật thất bại. Đáng lẽ ngay từ đầu cô nên xem hắn là không khí, trực tiếp bỏ qua.

Hạ Cảnh Dực thấy biểu tình không vui của Dạ Sở Kỳ thì mỉm cười. Cho dù tức giận cũng đáng yêu như vậy, thật sự so với người của mấy năm trước rất giống...

-Chào rồi thì đi đi! -Dạ Sở Kỳ ném ánh mắt ghê lạnh.

Hạ Cảnh Dực né qua một bên, vừa vặn không che mất ánh nắng của Dạ Sở Kỳ. Cô nhất thời không biết làm gì. Cái tên đó đứng cạnh thì bao giờ cũng làm cho cô thấy khó chịu. Chẳng qua, cô thấy cảm giác khó chịu này có chút lạ.

Dạ Sở Kỳ nghĩ ngợi một hồi, thấy không mấy khả quan với việc tìm nguồn gốc tâm trạng của mình nên trực tiếp ném nó ra khỏi đầu. Cô quay qua Vũ Anh Anh. Vũ Anh Anh thấy vậy, liền cười.

-Sao? Có đi với mình không?

-Anh Anh, mình không thích chỗ đông người. Cậu rủ người khác đi, được không?

Vũ Anh Anh cup mắt, không biết nghĩ gì lát sau lại gật đầu.

-Nếu cậu nói đến thế rồi thì thôi vậy...

-Xin lỗi, Anh Anh. Mình biết cậu muốn tốt cho mình, nhưng...

Vũ Anh Anh lắc đầu, thân mật nắm tay Dạ Sở Kỳ.

-Không sao. Là do mình không nghĩ đến cảm xúc của cậu, tự quyết định rồi kéo cậu đi.

Dạ Sờ Kỳ ha ha cười, không nói gì. Vũ Anh Anh hơi suy nghĩ, quay qua nhìn cô.

-Nếu cậu không muốn đến chỗ đông người, hay là mình đi xem phim?

-Xem phim?

Dạ Sờ Kỳ phì cười. Ở nhà cô, muốn xem phim thì đơn giản rồi. Đó là chưa kể so với ra ngoài thì tự truy cập hệ thống mạng thông tin xem không phải tiện hơn sao? Còn rất chân thực...

-Sao hả? -Vũ Anh Anh mong chờ.

Dạ Sờ Kỳ bắt đầu cười, định gật đầu thì trước mặt đột nhiên chớp tắt rồi lại bật. Xung quanh tầm nhìn của cô xuất hiện báo động đỏ, kèm theo dòng chữ "Sắp cạn năng lượng".

Dạ Sờ Kỳ tái mặt, thậm chí kêu một tiếng không ổn. Hết năng lượng cũng thật đúng lúc, cô để sạc dự phòng trong lớp học rồi...

-Anh Anh, mình về lớp đây.

Lạnh nhạt buông ra một câu nói hờ hững, Dạ Sờ Kỳ đứng dậy hướng về phía dãy phòng học đi tới. Dáng người cô lơ đãng, đi không vững, tưởng như sắp ngã tới nơi.

-Sờ Kỳ?

Vũ Anh Anh hoảng hốt, vội chạy tới đỡ cô, nhưng lại chậm một bước so với ai đó...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Nghi ngờ

Hạ Cảnh Dực kéo Dạ Sờ Kỳ vào lòng, nhủ mảy. Cô cũng không còn tâm trí xem ai đang đỡ mình, trực tiếp đẩy ra. Ánh mắt cô không rời khỏi dãy phòng học, chân lơ đãng đi tới. Nếu đã đưa ra thông báo thì chỉ khoảng nửa tiếng là cô sẽ tắt nguồn. Mà lúc này hệ thống sẽ tự động đi vào chế độ tiết kiệm năng lượng, khả năng hoạt động của cô sẽ bị giảm một nửa. Trước lúc tắt nguồn, cô phải kết nối sạc.

Tất cả các máy móc cùng các bộ phận cơ thể của Dạ Sờ Kỳ hoạt động phụ thuộc vào vi mạch điện tử chính được cấy ghép vào não bộ. Theo lý thuyết, vi mạch điện tử này có cùng chức năng và đồng nhất hoạt động với não bộ, nghĩa là cùng não bộ điều khiển các hoạt động sống của cơ thể. Nó nghe theo sự điều khiển của não, và hoạt động của não cũng phụ thuộc vào nó. Nếu như hết năng lượng, vi mạch này sẽ ngừng hoạt động, bộ não của cô phụ thuộc vào nó cũng sẽ ngưng hoạt động. Tuy việc não ngưng hoạt động, tức chết não, không phải khiến người ta chết hoàn toàn, nhưng đã là rơi vào tình trạng nguy hiểm. Vì vậy, Dạ Sờ Kỳ phải sạc năng lượng trước khi tắt nguồn để đảm bảo hoạt động sống.

Dạ Sờ Kỳ không để ý xung quanh, trong đầu đang trầm mường mình bất cẩn, thứ quan trọng như vậy mà không mang theo. Cô tính toán một chút. Chỗ của cô cách không xa lớp học, nếu như dùng nhiều năng lượng để nhanh tới đó thì hẳn là vẫn kịp lấy vi mạch sạc dự phòng.

-Sờ Kỳ, -Vũ Anh Anh lại gần đỡ Dạ Sờ Kỳ, lo lắng hỏi -cậu sao vậy?

Dạ Sờ Kỳ định đẩy người vừa lại gần mình ra, nhưng nhận ra là Vũ Anh Anh nên lại thôi. Cô khẽ lắc đầu, thì thầm:

-Giúp mình về lớp...

Vũ Anh Anh thắc mắc, nhưng cũng không hỏi nhiều, nhanh chóng đỡ Dạ Sờ Kỳ về lớp. Phía sau hai người, Hạ Cảnh Dực ánh mắt vô cùng âm trầm. Hắn vừa nghĩ tới một khả năng mà hắn không mong là thật.

Về chỗ của mình, Dạ Sờ Kỳ vội vã lục lọi trong một đồng các ngăn kéo của bộ bàn ghế đầy đủ tiện nghi này. Cô tìm thấy chiếc túi nhỏ màu xanh buộc một cái nơ nhỏ nhìn máy móc của mình ở ngăn bên trái nơi chứa các dữ liệu cơ bản trong việc học tập. Cô mở cái túi, lấy vi mạch nhỏ mà mình đau khổ tìm kiếm.

-Nhìn sắc mặt cậu không tốt lắm. -Vũ Anh Anh lên tiếng -Hay là xuống phòng y tế, mình đưa cậu đi, được không?

Dù sao cũng không thể nằm trong lớp, Dạ Sờ Kỳ gật đầu. Cô đem chiếc túi dính vào một bên hông. Đây là một trong số các phụ kiện của đồng phục, nên có khả năng gắn vào được.

Khi Vũ Anh Anh đưa Dạ Sờ Kỳ đến phòng y tế, nữ được sĩ vừa nhìn thấy hai người liền nhủ mày. Cô nhìn sắc mặt rất không tốt của Dạ Sờ Kỳ mà hỏi:

-Lại nữa sao? Em đã đi khám chưa?

Dạ Sờ Kỳ khẽ lắc đầu.

-Không sao ạ. Chỉ cần nghỉ một chút là sẽ khỏi thôi.

Nữ được sĩ thờ dài. Lần trước Dạ Sờ Kỳ tới đây, cũng nói như vậy. Nhưng mà chuyện sức khỏe, đâu thể qua loa như vậy.

-Em đừng chủ quan. Lần trước em không cho tôi kiểm tra, nói là không sao, bây giờ nhìn lại xem bộ dạng của em đi.

Dạ Sờ Kỳ thờ dài. Cô chú ý vào khối vuông ở một góc tầm nhìn đại biểu cho năng lượng còn lại, nhận ra không còn thời gian đôi co nữa.

-Chỉ là bệnh cũ thôi ạ. Một lát sẽ khỏi.

Nhìn dáng vẻ tuyệt đối không thoả hiệp của Dạ Sờ Kỳ, nữ được sĩ thờ dài. Cô không hiểu nổi cách suy nghĩ của cô bé này nữa. Ai có thể hiểu rõ thân thể của mình khi không chịu để cho người khác kiểm tra sức khỏe chứ? Chủ quan như vậy thật không tốt!

-Được rồi, em vào trong nghỉ ngơi đi. Còn em, -nữ được sĩ quay qua Vũ Anh Anh - mau về lớp đi. Sắp tới giờ học rồi.

Vũ Anh Anh ngoan ngoãn vâng lời, xin phép về lớp. Cô vừa đi ra thì Hạ Cảnh Dực cũng rời khỏi cái trạng thái im lặng kì quái có khả năng che dấu sự tồn tại của bản thân. Hắn nhìn nữ được sĩ.

-Cô Tạ, cô ấy từng tới đây rồi sao? Có vấn đề gì?

Tạ Nguyên Ngọc nhìn chàng trai trẻ, gật đầu.

-Hình như là thoát lực. Tôi cũng không rõ tình hình, vì cô bé nhất định không cho tôi kiểm tra, nói là chỉ cần nghỉ ngơi một lát là khỏe.

Hạ Cảnh Dực gật đầu, ánh mắt nhìn về phía căn phòng nhỏ mà Dạ Sờ Kỳ vừa vào. Hắn nhủ mày.

* * *

Dạ Sờ Kỳ vào phòng, bàn tay run rẩy lấy ví mạch nhỏ đặt sau gáy, lấy tóc che lại. Mặc dù không có nhiều khả năng có người vào đây, nhưng đề phòng một chút vẫn hơn.

Điện giật làm Dạ Sờ Kỳ giật mình. Cô nằm xuống giường, kéo chăn và cố chịu cảm giác đau khắp người trong khi nhận thức bắt đầu phai nhạt. Vẫn là nỗi đau ấy, nhưng qua bao nhiêu lần rồi mà cô vẫn không có cách nào quên được.

Sau khi Dạ Sờ Kỳ nằm xuống một lát, cánh cửa chậm chạp tự động mở ra. Hạ Cảnh Dực đứng ngoài cửa nhìn vào trong. Căn phòng nhỏ màu trắng không có gì ngoài chiếc giường và một cái bàn có một cái bóng đèn đang bay lơ lửng. Đảm bảo không có gì bất thường, hắn bước vào và lại gần giường.

Dạ Sờ Kỳ nằm trên giường đã sớm vì đau mà cuộn mình lại như một con mèo. Cô khẽ rên một tiếng, cơ thể hơi động, nhưng không có dấu hiệu gì là biết có người trong phòng. Tay cô nắm chặt, móng tay bấm vào da thịt chảy máu.

Hạ Cảnh Dực đứng cạnh giường chăm chú nhìn Dạ Sờ Kỳ, ánh mắt quét trên người cô như muốn tìm kiếm cái gì bất thường. Lát sau, hắn thở ra một hơi, không biết là thờ dài hay thờ phào nữa.

-Mình đa nghi quá rồi. -Hạ Cảnh Dực thì thầm.

Hạ Cảnh Dực cười trước suy nghĩ của bản thân. Hắn lại nhủ mày, ánh mắt lo lắng.

-Cô bé này, vậy mà không biết tự lo cho bản thân. Mồ hôi cả người thế này, không biết là bị làm sao nữa...

Hạ Cảnh Dực lắc đầu. Hắn đưa tay vuốt mái tóc bám dính vào trán Dạ Sờ Kỳ, đồng thời đem mái tóc dài của cô hất sang một bên cho thoáng.

Mái tóc bị hất sang một bên, đôi chân mỳ của Dạ Sờ Kỳ càng nhũn chặt. Cô khẽ trở mình, nhưng không tỉnh lại. Hạ Cảnh Dực thấy vậy thì thờ phào. Hắn vuốt tóc cô, quay người định ra ngoài. Bệnh của cô thì có lẽ cô hiểu.

Hạ Cảnh Dực dừng lại, bước chân lui về chỗ cũ. Hắn nhìn Dạ Sờ Kỳ, chính xác là sau cổ cô.

-Đây là cái gì?

Hạ Cảnh Dực đưa tay chạm vào thứ đồ nhỏ nhỏ bắm sau gáy Dạ Sờ Kỳ, muốn lấy ra quan sát. Nhưng hắn vừa chạm vào thì bị giật nên vội rút tay lại. Tay chạm bàn tay bị giật, hắn nhủ mày.

-Điện? Sao lại có điện? Cái thứ nho nhỏ này phát điện?

Người bình thường bị điện giật nhất định sẽ lấy món đồ làm mình bị giật ra, nhưng Dạ Sở Kỳ...

-Có lẽ cô ấy không biết...

Hạ Cảnh Dực suy nghĩ một hồi, quay lưng bước ra ngoài. Hắn nghiêng răng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn vô định. Hắn không tin, nhất định phải điều tra rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Hack

Lúc Dạ Sở Kỳ tỉnh dậy thì cả người tê nhừ. Cô cũng không lạ gì cảm giác này, nhìn qua đồng hồ. Đến giờ về rồi, chắc Tả Y Y cũng đến rồi.

Dạ Sở Kỳ vươn tay lấy ví mạch sau gáy cất vào túi bên hông, chậm chạp đứng dậy. Cả người cô tê cứng, nhưng vẫn còn đi được. Cô loạng choạng bước ra ngoài.

-Em dậy rồi sao? -Tạ Nguyên Ngọc ngược mắt nhìn Dạ Sở Kỳ -Tôi thấy sức khỏe của em không tốt, phải đi khám đi, có biết chưa!?

-Vâng. -Dạ Sở Kỳ ngoan ngoãn gật đầu.

-Đã hết giờ được một lúc rồi, em về đi.

-Vâng. Cảm ơn cô.

Nói rồi Dạ Sở Kỳ quay người ra ngoài. Cô nhìn qua mức năng lượng, thờ dài. Tối nay lại bị hành rồi...

* * *

Vấn đề năng lượng của Dạ Sở Kỳ là một vấn đề lớn. Tuy nhiên, qua nhiều lần cải tiến, tốc độ sạc đã nhanh hơn nhiều. Vì vậy, sau một đêm thì Dạ Sở Kỳ đã đầy năng lượng và tiếp tục đến trường.

Giờ nghỉ trưa, Dạ Sở Kỳ ngồi vui vẻ nói chuyện với Vũ Anh Anh về bài kiểm tra:

-Bài tập số 17 câu a phải áp dụng hệ công thức số 4, cậu làm câu b thế nào?

-Tính theo công thức số 4, rồi dùng đáp án câu a nhân lại rồi dùng công thức số 2. Cậu làm đúng không?

Dạ Sở Kỳ gật đầu. Cô chẳng có học hành gì cả, vào hệ thống máy tính nhà trường hack kết quả là xong. Dù sao thì với trình độ hack của vi mạch chính trong não cô thì chút xíu hệ thống bảo mật đó cũng chẳng là gì!

Dạ Sở Kỳ đáp lời xong lại nhìn quanh. Sao hôm nay không thấy tên kia nhỉ!? Mọi lần hắn vẫn tới làm phiền cô mà...!

Nhận thấy mình đang chờ tên kia, Dạ Sở Kỳ liền lắc lắc đầu, hai tay vỗ vào mặt.

-Mây sao thế hả Dạ Sở Kỳ? -cô lẩm bầm -Không có hắn thì càng tốt mà!

Mặc dù nói vậy, Dạ Sở Kỳ vẫn cảm thấy thiếu vắng. Và cái người -nào -đó khiến cô cảm thấy thiếu vắng đang ngồi trước màn hình máy tính ảo.

Căn phòng tối om, rèm cửa cũng không mở. Trên bàn cạnh chiếc giường có ánh sáng mờ mờ, Hạ Cảnh Dực đang ngồi ở đó. Hắn lướt mắt qua những dòng chữ dày đặc trên màn hình ảo đang chồng chất hiện lên, ngả người dựa vào chiếc ghế mềm mại. Hắn đưa tay cầm lấy cốc nước màu đỏ trên bàn, uống một ngụm rồi khẽ nhủ mảy.

-Không có báo cáo gì về hệ điều hành mới trên hệ thống. Vậy là không có?!

Hạ Cảnh Dực thở ra một hơi, vươn tay tới quả cầu tròn nằm trên bàn tắt máy tính. Hắn vừa chạm tới quả cầu thì màn hình lại hiện thêm vài cái ô vuông nữa, màu đỏ và dày đặc các chữ "Warning!".

Hạ Cảnh Dực dừng lại, nhủ mảy đưa tay lên mặt bàn vẽ vài kí hiệu. Bàn phím ảo hiện ra, hắn lướt nhanh mười ngón tay trên bàn phím, từng ô cảnh báo "Warning!" lần lượt mất đi. Cho đến khi chỉ còn lại 2 ô vuông màu xanh chồng lên nhau trước mặt, hắn mới thở phào, lại với tay lấy cốc nước uống một ngụm.

-Một hệ điều hành ngầm ư? Hệ thống bảo mật rất tốt, hắn không phải của mấy tên mới bắt đầu thử nghiệm cứu robot. Trình độ rất cao, không hack

được. Không lẽ là hệ điều hành của cô ta?

Suy nghĩ một hồi, Hạ Cảnh Dực lại đưa tay lên bàn phím. Một lát sau, trên màn hình xuất hiện hình ảnh của sáu bản thiết kế robot dạng người.

-Robot Android? Hóa ra là bản thử nghiệm của dòng Robot Android. Hệ thống bảo mật cũng thật biến thái, làm đến như vậy rồi mà cũng chỉ biết được từng này thông tin...

Hạ Cảnh Dực bắt đầu đi lác đầu. Lã Phí Diễm là hacker nổi tiếng nhất, và rất giỏi thiết lập các chế độ bảo mật. Hẳn có giỏi đến thế nào cũng không phá nổi hệ thống bảo mật của anh ta, huống hồ hệ thống này có cả sự hiện diện trông chừng của robot cấp cao DP-002.

-Nhưng mà robot thuộc dòng sản phẩm Robot Android...

Robot Android là dòng robot phổ biến và hiện đại nhất. Cho dù là robot phiên bản cũ của nó cũng chưa từng bị lỗi thời. Chất lượng của nó rất tốt, có thể sử dụng hơn 80 năm. Đây đã là nửa đời người rồi.

Nhóm nghiên cứu tạo ra dòng sản phẩm Robot Android đang hợp tác cùng tập đoàn KM. Bọn họ gồm 6 người, đều rất trẻ. Hạ Cảnh Dực chưa từng gặp họ, và rất ít ai biết được nhóm người này bao gồm những ai. Hạ Cảnh Dực chỉ biết trong nhóm có Lã Phí Diễm do một lần hack bộ máy điều hành của một con robot.

-Không thể nào đi. Robot thuộc dòng sản phẩm Robot Android mới nhất là AL-003. Nó đang được người của tập đoàn theo dõi mà.

Hạ Cảnh Dực suy nghĩ một hồi, dứt khoát chặt đứt suy nghĩ vô lý của mình. Làm gì có con robot nào lại có khả năng biểu thị cảm xúc tốt như thế. Mà cũng chẳng có con robot nào lại có thể ăn uống như thường rồi còn có thể đổ mồ hôi cả. Có lẽ hẳn đã nghĩ đúng, cô không hề biết về vi mạch bám sau gáy đó.

-Mình quá đa nghi rồi. Nếu để cô ấy biết được suy nghĩ hoang đường này của mình thì thật không tốt.

Hạ Cảnh Dực chép miệng, vươn tay tắt máy tính rồi cầm cốc nước mở cửa ra ngoài.

* * *

Trong phòng thí nghiệm, sau người Dạ Sở Hiền đang tập trung trước màn hình máy tính. Ngồi ở giữa và đang thực hiện thao tác với máy tính là Lã Phí Diễm. Cả anh và 5 người quan sát phía sau có vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng.

-Hệ thống bảo mật của chúng ta đã bị phá gần một nửa. -Lã Phí Diễm nói, mười ngón tay vẫn không ngừng hoạt động -Một số thông tin và sáu bản thiết kế cơ bản đã bị lấy được. Hiện tại tôi đã lấy lại thông tin và sửa chữa cùng nâng cấp hệ thống bảo mật rồi.

Dạ Sở Hiền trầm ngâm suy nghĩ. La Tử Ân nhìn chăm chăm vào cái màn hình máy tính ảo.

-Những thông tin đó bao gồm những thông tin nào?

Lã Phí Diễm lướt mắt qua màn hình, ngón tay thon dài gõ vào một phím, danh sách hiện lên.

-Không có gì quan trọng, nhưng những phần cài đặt bị phá cho thấy người kia đang nhắm vào hệ điều hành hoạt động ngầm của tiểu Kỳ. Bản vẽ thiết kế và các thông tin của con bé là do DP-002 bảo vệ, vẫn không sao.

-Vậy là tốt rồi. -Tà Y Y thở phào.

-Không hẳn. -Dạ Sở Hiền trầm giọng -Điều này chứng tỏ đã có người để ý đến thân phận của tiểu Kỳ rồi. Có sơ hở trong hoạt động hàng ngày của con bé.

Nói rồi Dạ Sở Hiền lại trầm ngâm. Anh đang nghĩ làm thế nào để triệt tiêu vấn đề này.

-Vậy người đó không phải là Hạ Cảnh Dực đó chứ!? -Tà Y Y nói -Tiểu Kỳ vẫn hay nói tên đó bám theo nó.

Sắc mặt Dạ Sở Hiền tối hẳn đi. Anh quay lưng ra ngoài, DP-002 đó theo sau anh.

-Đặt lịch hẹn với đại biểu tập đoàn tài chính KM đi, DP-002. Ngày mai phải xử lý vấn đề này.

-Vâng, chủ nhân

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Chuyện của quá khứ

Dạ Sờ Kỳ tung tăng chạy nhảy ngoài vườn với NR-001, ngồi trên tầng cao Dạ Sờ Hiền nhìn thấy không khỏi nở nụ cười. Anh lướt mắt qua một chút rồi thu lại ánh nhìn.

Dạ Sờ Hiền ngồi trên ghế, tay gõ đều trên bàn một cách rất có quy luật. Trước mặt anh là một màn hình máy tính liên tục xuất hiện những dòng chữ số khó hiểu. Anh suy nghĩ gì đó rồi quay qua phía trước nơi Lã Phí Diễm đang ngồi với một đồng tài liệu.

-Phí Diễm, nghiên cứu virus máy tính của cậu đã xong rồi đúng không?

-Vâng. -Lã Phí Diễm không rời mắt khỏi tập tài liệu trên tay -Anh có việc sao?

-Ừ. -Dạ Sờ Hiền trầm ngâm -Anh muốn tiêu hủy một vài phần mềm. Ngoài ra, cũng muốn xâm nhập một vài máy chủ điều khiển hệ điều hành. Anh cũng đang nghĩ tới việc xóa cả hai bản thiết kế của NR-001 và DP-002...

Lã Phí Diễm rời mắt khỏi tập tài liệu, nhìn Dạ Sờ Hiền nhưng cũng không nói gì mang ý phản đối. Dạ Sờ Hiền cũng nhìn anh, ánh mắt rất bình tĩnh và sáng suốt. Anh thờ dài lắc đầu.

-Em không có ý kiến. Cái em quan tâm không phải mấy cái bản vẽ thiết kế rườm rà đó. Dù sao thì ngay từ đầu khi chế tạo nâng cấp NR-001 và DP-002 thì cũng đã nhất trí là không làm ra cái thứ hai, đề chúng là duy nhất.

Dạ Sờ Hiền gật đầu, trầm tư nhớ lại.

Lúc nghĩ tới việc chế tạo NR-001 và DP-002, Dạ Sờ Hiền vẫn còn rất trẻ. Lúc đó những gì anh có trong tay chỉ là bằng cấp và những bản vẽ thiết kế robot. Anh đã nghiên cứu chế tạo NR-001 và DP-002 từ rất sớm. Mục đích của anh là tạo ra một robot có khả năng nhận biết biểu cảm của con người và có thể làm bạn với con người.

Do một số vấn đề, Dạ Sờ Hiền phải tạm ngừng nghiên cứu NR-001 và DP-002. Anh hợp tác với tập đoàn tài chính KM và tạo ra dòng sản phẩm Robot Android với số lượng tương đối lớn các robot theo 6 bản vẽ. Anh vẫn chưa hài lòng với những robot đã được tung ra thị trường, quay về tiếp tục nghiên cứu NR-001.

Sau khi NR-001 được công bố, Dạ Sờ Hiền trở nên nổi tiếng. Nhiều công ty muốn mua lại bản vẽ thiết kế của NR-001 và hợp tác với anh. Nhưng Dạ Sờ Hiền kiên quyết từ chối và tuyên bố đây là Robot Android the and NR-001 duy nhất, tuyệt đối không bán. Tuy vậy, NR-001 đã chứng minh một bước tiến lớn trong sự tiến bộ của nền khoa học kỹ thuật.

Có được thành công đầu, Dạ Sờ Hiền tiếp tục chế tạo DP-002. Anh tiếp nhận sự trợ giúp của Tã Y Y -lúc đó là một cô bé vừa tốt nghiệp có bằng cấp -và người bạn thân La Tử Ân. Lúc đầu, khi nhận ra sự khác biệt hoàn toàn trong đường đi của hai người và sự nghiệp nghiên cứu chế tạo robot của mình, anh rất bối rối. Tuy nhiên, sau khi nhận ra nếu có thể kết hợp hoàn hảo giữa công nghệ và cấy ghép tế bào có thể tạo ra một robot vượt trội, hoàn hảo giống như con người, anh đã vô cùng hứng khởi. Ngay sau đó, liền bắt tay vào nghiên cứu.

Chú ý và có hứng thú với công trình nghiên cứu này, Lưu Giai Từ và Khâu Thiết Hàn liền gia nhập nhóm nghiên cứu. Ít lâu sau, do một số vấn đề máy tính nên Lã Phí Diễm được mời vào nhóm. Lúc này anh ta vẫn chưa nổi tiếng trong các hacker, sau này khi một lần phá hệ thống xâm nhập vào DP-002 mà được biết đến.

Nhóm nghiên cứu chăm chỉ làm việc, mong muốn có thể thành công trong công trình nghiên cứu này. Phía bên ngoài cũng vô cùng hi vọng vào công trình táo bạo này, và luôn có người nhóm ngó đến kết quả cuối cùng trong khi Dạ Sờ Hiền không chấp nhận bất cứ nguồn đầu tư nào.

Sau 2 năm kể từ ngày bắt đầu, ngay khi việc nghiên cứu bước vào giai đoạn quan trọng nhất của việc kết hợp tế bào và bộ phận máy móc, bệnh của Dạ Sờ Kỳ trở nặng. Nghe tin từ bác sĩ về tình hình của em gái, Dạ Sờ Hiền không hề do dự lập tức rút khỏi nhóm nghiên cứu để có thể hằng ngày chăm sóc cô. Tuy nhiên, công trình này là do Dạ Sờ Hiền đưa ra và cất công nghiên cứu ngay từ đầu, không có anh thì việc nghiên cứu sẽ gặp vấn đề lớn. Vì vậy, cả nhóm nghiên cứu quyết định dừng lại và sau đó hoàn toàn biến mất khỏi thị trường chế tạo robot.

Tuy đã ngừng lại công trình nghiên cứu, Dạ Sờ Hiền vẫn không từ bỏ. Anh vẫn lưu giữ các tài liệu và dự định sẽ tiếp tục trong tương lai.

Tuy nhiên, bệnh của Dạ Sờ Kỳ không hề có dấu hiệu thuyên giảm mà ngày càng nặng hơn, có thể rời khỏi thế gian bất cứ lúc nào. Dạ Sờ Hiền vô cùng là lảng. Anh nghĩ nếu công nghệ cao có thể thay đổi cuộc sống, vậy cũng có thể cứu em gái anh. Anh đã đưa em gái về nhà, bắt đầu tiếp tục lại công trình nghiên cứu tế bào. Nghiên cứu ngày đêm, cuối cùng anh đã có thể tái tạo lại cơ thể của em gái để cô có thể tồn tại dưới lớp vỏ bọc trí tuệ nhân tạo.

Nghĩ lại những gì đã xảy ra từ đó đến giờ, Dạ Sờ Hiền thờ dài. Vì không có khả năng hoàn thành nghiên cứu, anh đã tìm đến tập đoàn KM. Vì vậy mà Dạ Sờ Kỳ trở thành sản phẩm của KM. Anh biết điều này có ảnh hưởng lớn đến cô, nhưng lúc đó nếu cứ tiếp tục kéo dài thời gian cơ thể của cô sẽ không chịu nổi.

Dạ Sờ Hiền muốn hủy bản vẽ thiết kế của NR-001 DP-002 cũng là vì vậy. Nếu sau này, KM lợi dụng điều khoảng nào đó trong hợp đồng làm ra điều gì quá đáng, anh nhất định sẽ hủy hợp đồng. Số tiền bồi thường quá lớn, anh sợ mình sẽ đem bản thiết kế của NR-001 và DP-002 ra thế chấp. Nhưng chúng là sản phẩm của cả nhóm, anh không muốn vì bản thân mà đem tâm huyết của mọi người giao ra.

Làm việc cùng nhau qua nhiều năm, Lã Phí Diễm chỉ cần liếc qua là biết Dạ Sờ Hiền đang nghĩ gì.

Nhìn bên ngoài Dạ Sở Hiền nghiêm túc như vậy thôi, thực chất anh rất coi trọng và thông cảm với mọi người. Anh hiểu rõ sở thích, thói quen, sở trường, phong cách làm việc và cả những điều nhỏ nhặt hàng ngày của mọi người. Anh lúc nào cũng có vẻ bận rộn, nhưng luôn dành ra thời gian để quan sát và quan tâm người ở cạnh mình. Cách anh nói chuyện tuy thẳng thừng quá mức, nhưng luôn chú ý không để lời nói của mình đi quá giới hạn. Hành động của anh tuy đều nhỏ nhặt, nhưng tất cả đều rất cần thiết. Nó thể hiện sự quan tâm từ lời chào mỗi buổi sáng, lời chúc ngủ ngon, hay là những câu nói đùa giỡn hàng ngày.

Mặc dù biết quan tâm, nhưng Dạ Sở Hiền rất ít chú ý đến bản thân. Anh không biết tự chăm sóc mình, vì anh luôn thấy tình trạng của mình không đáng lo ngại. Không hiểu lúc trước làm sao anh có thể sống một mình được nữa.

Biết con người Dạ Sở Hiền là như thế, cũng yêu quý Dạ Sở Kỳ như một cô em gái, Lã Phí Điềm muốn Dạ Sở Hiền tự để lại một đường lui.

-Sở Hiền, anh không cần phải vội. Dù sao thì DP-002 cũng chưa nâng cấp xong.

Dạ Sở Hiền nâng mắt nhìn Lã Phí Điềm, chỉ "Ừ." một tiếng rồi không nói gì thêm. Biết Dạ Sở Hiền nói là làm, Lã Phí Điềm cũng không nhiều lời. Căn phòng lại quay về với sự yên tĩnh như trước.

* * *

Dạ Sở Kỳ chạy nhảy một hồi, dừng lại ngắm cảnh. Cái cảnh này với cô bây giờ đã vô cùng quen thuộc, nhưng nhìn không không bao giờ chán mắt với những màu sắc này. Nhất là khi mỗi một tâm nhìn, mỗi một tâm trạng khác nhau sẽ mang đến cho cô một thế giới khác nhau.

-Mặc dù đã không ít lần tới đây, nhưng lần nào tới mình cũng choáng ngợp vì chỗ này.

Giọng của Vũ Anh Anh làm Dạ Sở Kỳ chú ý. Cô quay lại.

-Anh Anh, cậu lại đến chơi à? -Dạ Sở Kỳ tươi cười.

Đi phía sau Vũ Anh Anh là DP-002. Là nó mở cửa cho cô.

-Ừ. Sở Kỳ, như lần trước nói thì mình đã mua vé xem phim rồi. Chúng mình cùng đi đi.

-Ừ. Mình cũng vừa tập sử dụng ván lướt không. Cậu đợi một chút, mình vào nhà chuẩn bị một lát. Cậu có muốn uống gì không?

-Không cần đâu, cậu nhanh lên đây nhé!

-Ừ.

Nói rồi Dạ Sở Kỳ quay người chạy vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Con mèo nhỏ

Dạ Sở Kỳ thay ra một bộ đồ theo phong cách tương lai, tương đối kín đáo. Đó là chiếc váy vận dụng công nghệ nano đang khá phổ biến khi có khả năng tự động thích ứng với người mặc. Đây là bộ đồ mà cô thích nhất, bộ mà cô với Tã Y Y đều có, như là một đôi.

Bộ váy dùng màu đen chủ đạo, có vài đường viền xanh đậm chất "tương lai". Đôi giày boot cao gót cùng loại nổi bật lên với đế giày xanh phát sáng. Phụ kiện kèm theo kẹp tai mèo xinh xắn và đuôi cảm ứng hoàn toàn có khả năng biến Dạ Sở Kỳ thành một con mèo tương lai dễ thương. (Đây là bộ trang phục "Mèo Tương Lai" nha các nàng)

Dạ Sở Kỳ ghé qua phòng làm việc nói với Dạ Sở Hiền một tiếng. Cô chính là một đứa bé ngoan có quy tắc đảng hoàng đó nha!~~~~

-Em nhớ về trước bữa tối.

Dạ Sở Hiền không nói nhiều. Anh biết cô tự có chừng mực.

-Vậy em đi nha! Nhất định sẽ mua kem về cho anh.

Nói rồi Dạ Sở Kỳ biến mất dạng. Dạ Sở Hiền hơi ngẩn ra vì câu nói của cô. Mua kem cho anh á...? Cái này hình như hơi..

* * *

Dạ Sờ Kỳ cùng Vũ Anh Anh bước ra khỏi phòng chiếu phim. Dạ Sờ Kỳ nhìn qua sắc trời, thấy vẫn còn sớm.

-Giờ chúng ta đi đâu chơi đi ha!

Vũ Anh Anh gật đầu tán thành.

-Đi công viên trò chơi đi.

-Cũng được. Nhưng mình muốn đi ăn kem trước!

-Kem à...? Cậu chờ mình một lát.

Nói rồi Vũ Anh Anh nhìn quanh tìm đường rồi đi mất. Dạ Sờ Kỳ tròn mắt nhìn theo, xụ mặt. Cô đứng đợi một lát, nóng ruột tới mức đi vòng tròn. Bỏ cô ở chỗ đông người không phải ý kiến hay đâu. Cô sợ lắm!

Dạ Sờ Kỳ đi qua đi lại một hồi, lát sau liền thu hút ánh mắt người khác. Cứ một lát lại có ánh mắt ném tới, làm cô phát hoảng. Không chịu nổi nữa, cô lập tức có xu hướng trốn đến chỗ vắng người.

Dạ Sờ Kỳ cầm đầu chạy, cái đuôi cảm ứng run lên làm cô trông như một con mèo nhỏ hoảng sợ. Chạy một hồi thì..

-Này, cô đi không nhìn đường à?!

Dạ Sờ Kỳ chạy mà không nhìn đường, kết quả là đâm trúng một ai đó. Người kia là con trai rất khỏe mạnh, bị cô đâm trúng cũng không ngã. Mà cô vì thế nên ngã xuống đất, cái kẹp tai mèo khẽ run rẩy như sắp rơi ra.

Nghe tiếng trách móc, Dạ Sờ Kỳ liền đứng dậy. Nhưng vừa định đứng dậy xin lỗi thì nhìn quanh thấy cảnh vật rất lạ lại vắng người, cô phát hoảng không nói được gì nữa mà ngồi ngẩn ra, cái đuôi cảm ứng mềm oặt rơi xuống đất.

-Này, không sao đấy chứ?

Chàng trai kia không hiểu sao Dạ Sờ Kỳ đột nhiên ngồi ngẩn ra, liền lên tiếng hỏi. Từ phía sau một người khác, hình như là đi cùng, tới gần.

-Chẳng qua là có người đâm trúng thôi mà. Cậu có cần dọa người ta như vậy không? Mau đi thôi!

Hạ Cảnh Dực vỗ vai thẳng bạn, định bước tiếp thì giật mình dừng lại. Cái cô bé mèo này sao lại quen quen...

Hạ Cảnh Dực nghi ngờ bước lại gần Dạ Sờ Kỳ, do không chú ý nên vô tình dẫm vào cái đuôi cảm ứng nằm dài dưới đất. Cái đuôi bị dẫm phải làm Dạ Sờ Kỳ giật mình. Cái đuôi đột nhiên dựng đứng lên làm cô trông như một con mèo đang xù lông.

Bị dọa cho hoảng sợ sẵn, nên khi giật mình xong Dạ Sờ Kỳ òa khóc. Cái kẹp tai mèo của cô lệch qua một bên làm cô như một đứa bé vừa bị bắt nạt.

Dạ Sờ Kỳ đột nhiên ngồi khóc khiến cho cậu bạn của Hạ Cảnh Dực luống cuống tay chân. Cậu ta liền bối rối quay qua hỏi.

-Này Cảnh Dực, làm..

Cậu bạn của Hạ Cảnh Dực sững sờ bỏ dở câu nói nhìn thẳng bạn mấy năm chưa hề đổi sắc mặt của mình đang ngẩn ra nhìn cô bé mèo khóc. Cậu ta không nhìn nhầm chứ?

Cái thằng bạn bị nghi ngờ không có khả năng thể hiện biểu cảm của cậu đang ngồi ngơ ngác bên cạnh ngắm con mèo xù lông đang ngồi khóc này á?!

Cái này không khoa học chút nào!

-Này, Cảnh Dực! Làm ơn dẹp cái bộ mặt đó của cậu đi. Người ta khóc muốn lạc giọng rồi, cậu còn muốn ngắm đến bao giờ đây?

Hạ Cảnh Dực sực tỉnh, liếc mắt qua cậu bạn thẳng bạn. Hắn đứng dậy, nhìn Dạ Sờ Kỳ đang ngồi khóc mà nhú mồm. Hắn nhìn qua bên cạnh, mặt lạnh.

-Tiêu La Khải, cậu làm gì cô ấy?

Tiêu La Khải nhìn cái tên "thấy sắc bỏ bạn" trước mặt, thờ dài bất mãn.

-Người anh em! Cậu đi với tôi từ sáng, nhất cử nhất động của tôi cũng đều nằm cả trong mắt cậu, bây giờ cậu nhìn tôi thế này là ý gì? Mặc dù cô bé mèo này đáng yêu thật, nhưng cậu cũng đâu thể vì cô ta biến tôi thành một tên côn đồ!?

Hạ Cảnh Dực nghĩ nghĩ một hồi, thấy cũng có lý gật đầu. Tiêu La Khải dờ khóc dờ cười. Cái này quá rõ ràng, cũng đâu có gì đáng nghĩ chứ!

Hạ Cảnh Dực nhìn Dạ Sờ Kỳ, nhú mồm.

-Này, em đừng khóc nữa. Con gái khóc không xinh đâu.

Hạ Cảnh Dực khinh thường nhìn Tiêu La Khải. Nếu như dễ dàng như vậy thì cô sớm đã tự ngừng khóc rồi.

Hạ Cảnh Dực bắt đầu đi thờ dài, đưa tay xoa đầu trấn an Dạ Sở Kỳ. Hắn vừa đụng vào thì cô càng khóc lớn, nhưng hắn cũng không buông tay ra.

-Bình tĩnh... bình tĩnh nào. Không sao hết, sẽ ổn thôi.

Tiếng khóc nhỏ dần, cái đuôi cảm ứng phía sau lưng Dạ Sở Kỳ ngoe nguẩy qua lại chứng tỏ cô đã bình tĩnh.

Tiêu La Khải tròn mắt. Cậu ta làm thế nào cô ta cũng không chịu yên, vậy mà Hạ Cảnh Dực chỉ xoa đầu nói mấy từ mà đã dễ dàng được rồi? Cái chênh lệch này là cái gì vậy? Quá phi lý!

Dạ Sở Kỳ cảm nhận có một bàn tay xoa đầu trấn an mình, bất giác nhớ lại bàn tay anh trai vẫn hay làm thế. Cô an tâm trấn tĩnh mình, ngừng khóc.

Khi Dạ Sở Kỳ mở mắt thì hệ thống nhận dạng trong mắt cô đã bị nước mắt làm cho nhòe hình ảnh thu được nên không thấy rõ. Con trỏ trong tầm nhìn robot không nhận dạng được vì hình ảnh mờ nên chạy loạn làm cô hơi rối. Cô đưa tay lau nước mắt. Cô thấy hình như là có một bàn tay đưa ra trước mặt mình, bất giác đưa tay nắm lấy.

Hạ Cảnh Dực kéo Dạ Sở Kỳ dậy. Hắn thở phào một hơi khi thấy cô có vẻ đã tỉnh táo. Cô ngơ ngác nhìn hắn một hồi, lại nhìn qua Tiêu La Khải, đỏ mặt lí nhí:

-Xin lỗi..

Tiêu La Khải thở ra một hơi, phất phất tay ra ý không sao. Dạ Sở Kỳ nhìn không rõ, nhưng cũng biết anh ta không trách mình nữa, cúi đầu chào rồi vội chạy đi. Hạ Cảnh Dực nhìn theo cô, nhíu mày.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Thỏ trắng nhỏ không chịu nghe lời

Dạ Sở Kỳ bối rối đi ngoài đường. Hệ thống nhận dạng vẫn chưa hoạt động lại nên cô không dám đi lung tung chỗ đông người mà chỉ lên lút nép mình đi gần các bức tường. Ở đây là thành thị nên đông người ồn ào, không thích hợp với người thích yên tĩnh như cô tí nào.

-Sở Kỳ!

Nghe gọi tên, Dạ Sở Kỳ quay lại. Đang chạy tới hình như là Vũ Anh Anh thì phải!? Đúng không ta? (đúng đó chị)

-Ôi Sở Kỳ, cậu chạy đi đâu thế? Làm mình tìm mệt quá đi.

Vũ Anh Anh dừng trước mặt Dạ Sở Kỳ, vừa thở vừa nói. Dạ Sở Kỳ cúi đầu.

-Xin lỗi... Tại mình sợ...

Vũ Anh Anh sức nhớ là Dạ Sở Kỳ bảo sợ đám đông. Cô nhìn đôi mắt ướt của Dạ Sở Kỳ, biết cô ấy vừa mới khóc. Cô thở ra, lắc đầu.

-Không đâu. Mình không nên bỏ cậu lại. -Vũ Anh Anh lục trong túi lấy một hộp kem nhỏ đưa cho Dạ Sở Kỳ -Ăn thôi, rồi chúng mình lại đi chơi.

Dạ Sở Kỳ chú ý nghe tới kem là mặt mày đều sẽ sáng lên. Cô cầm lấy hộp kem từ tay Vũ Anh Anh, gật mạnh đầu.

-Ừ.

* * *

Dạ Sở Kỳ và Vũ Anh Anh đang chuẩn bị về nhà. Do bản báo cáo thí nghiệm sinh học nên cả hai về hơi trễ. Sử Ngao Kim cái tên đó đã sớm làm xong mà về trước rồi.

Dạ Sở Kỳ và Vũ Anh Anh đi xuống sân trường. Sân trường rất vắng. Giờ này thì mọi người đều đã về cả rồi, có còn thì chỉ có giáo viên hay một vài người ở lại sinh hoạt câu lạc bộ hoặc muốn mượn sân chơi nhà trường để chơi thể thao. Dù sao thì nhà trường cũng khuyến khích học sinh ở lại sinh hoạt sau giờ học nên cũng chẳng có gì lạ.

Dạ Sở Kỳ vừa đi vừa cười nghe Vũ Anh Anh kể đủ các câu chuyện trên trời dưới đất. Đột nhiên cô nghe thấy tiếng sột soạt và có một thứ gì đó vừa

mềm vừa ấm lại đầy lông bám dưới chân mình. Cô vội dừng lại.

-Gi thế Sở Kỳ?

Vũ Anh Anh thấy Dạ Sở Kỳ dừng lại hơi lâu nên quay đầu hỏi, kết quả là nhìn thấy cô bạn không hề có ý muốn đi nữa mà ngồi xuống luôn rồi. Cô tròn mắt lại gần.

Dạ Sở Kỳ bẻ trên tay một thứ gì đó đầy lông. Nó khá nhỏ, và có hai cái thứ gì đó dài dài đầy lông rũ ở một đầu. Phía sau còn có một cục bông tròn xù lông. Vũ Anh Anh tròn mắt nhìn thứ trắng muốt nằm ngoan ngoãn trong tay Dạ Sở Kỳ kia, thắc mắc:

-Sở Kỳ, đó là cái gì thế?

Dạ Sở Kỳ cười hi quay qua Vũ Anh Anh. Cô vuốt ve thứ trên tay mình.

-Một con thỏ trắng.

-Thỏ? À ra là thỏ... Á mà khoan, có gì đó sai sai... CẬU NÓI CÁI GÌ?

-Một con thỏ trắng. -Dạ Sở Kỳ tốt bụng nhắc lại.

-Thỏ?

Vũ Anh Anh nhìn chăm chăm thứ trắng trắng trên tay Dạ Sở Kỳ. Cô nhìn đến mức muốn đem con thỏ này nhìn thùng luôn.

-Anh Anh, sao thế?

-Càng nhìn càng thấy không thực tế chút nào. Sở Kỳ, cậu không thấy lạ sao?

Dạ Sở Kỳ tròn mắt.

-Có gì lạ?

-Cái con mọt sách cậu đấy! -Vũ Anh Anh nắc một câu -Cậu nghĩ thỏ dễ thấy lắm hả? Nó là loài có sức đề kháng rất kém, khả năng sinh sản cũng không cao, muốn nuôi nhân giống cũng khó nữa là... Nó sắp được đưa vào danh sách những loài sắp tuyệt chủng luôn rồi, cậu nói xem một loài động vật quý hiếm thế này nằm lẫn lóc trong sân trường thì có lạ hay không? Đó là chưa nói đến thỏ chỉ ở trong rừng, dưới mặt đất còn khó thấy chứ đừng nói ở /Khu Bầu Trời/ này.

Dạ Sở Kỳ tròn tròn mắt. Có đánh chết cô cũng không ngờ ở thời đại này một con thỏ trắng lại quý đến như vậy. Kiếp trước cô còn nuôi mười mấy con trong nhà đấy.

Dạ Sở Kỳ bối rối không biết làm gì, đột nhiên phát hiện cục thịt đầy lông trên tay mình bị ai đó lấy đi rồi. Cô quay lại, giật mình.

-Hạ Cảnh Dục...

Hạ Cảnh Dục nhướn mày. Đây là lần đầu hắn nghe cô gọi tên hắn. Cảm giác... Thật cảm thấy rất có thành tựu nha~~~.

Hạ Cảnh Dục bẻ trên tay con thỏ nhỏ, động tác vuốt ve vô cùng dịu dàng. Hắn liếc nhìn Dạ Sở Kỳ và Vũ Anh Anh, hỏi:

-Hai người tìm thấy Bạch Ngân ở đâu vậy?

Dạ Sở Kỳ tròn mắt, còn biểu cảm của Vũ Anh Anh còn thất thố hơn nữa. Hạ Cảnh Dục vậy mà đi đặt tên cho thỏ. Như vậy con thỏ này là hắn nuôi rồi!? Nam thần Hạ Cảnh Dục tính tình lạnh lùng lại đi nuôi một con thú nhỏ nhắn xinh xắn như một con thỏ!

Thật không nhìn ra, hắn còn có một mặt thế này!

Xem động tác vuốt ve là biết Hạ Cảnh Dục cưng chiều con thú nhỏ này đến mức nào. Thật tương tượng không ra cái cảnh hằng ngày hắn cho thỏ ăn.

Ngần ra đến nửa ngày Dạ Sở Kỳ với Vũ Anh Anh mới có phản ứng. Dạ Sở Kỳ nhìn con thỏ, đáp lời:

-Nó bám vào chân tôi.

Hạ Cảnh Dục giật mình vì câu trả lời này, hắn ngần ra trong một giây rồi liền gật đầu.

-Cảm ơn em đã tìm thấy nó.

Dạ Sở Kỳ gật đầu đáp lại. Còn Vũ Anh Anh thì đang không theo kịp suy nghĩ trong đầu. Hạ Cảnh Dục cảm ơn vì tìm ra con thỏ, điều này chứng tỏ hắn ta vô cùng yêu quý con thỏ này. Một người như hắn đem thỏ làm thú cưng ngày ngày chăm sóc? Cái này không khoa học!

Hạ Cảnh Dực đứng nhìn Dạ Sở Kỳ. Còn Dạ Sở Kỳ thì nhìn con thỏ Bạch Ngân. Cô cực kì thích thỏ, rất thích. Nếu không kiếp trước cô cũng chẳng nuôi đến mười mấy con mà chăm đến nỗi chúng mập ú như một quả cầu đầy lông, di chuyển cứ như lăn lông lốc trong nhà.

Hạ Cảnh Dực nhìn Dạ Sở Kỳ một hồi, lại quay qua Bạch Ngân trong tay. Hắn nghĩ ngợi một hồi, không hiểu sao vẫn đứng đó. Vừa lúc, có một cuộc điện thoại reo bên tai hắn, hắn liền đưa tay bấm nút trên tay nghe không dây nhét sẵn trong tai. Không biết có việc gì đó, hắn vội vã quay đi không nói một lời.

Dạ Sở Kỳ nhìn theo con thỏ, thỏ dài. Thỏ trắng nhỏ đáng yêu bị mang đi rồi, cô cũng đành chịu, quay qua cùng Vũ Anh Anh muốn tiếp tục chủ đề còn dang dở.

Hai người vừa cất bước, ở phía sau đã nghe kêu mấy tiếng "chít chít" liên hồi. Liền sau đó cục lông mềm mại lại bám vào chân Dạ Sở Kỳ. Cô giật mình, nhìn con thỏ rồi lại nhìn qua Hạ Cảnh Dực.

Hạ Cảnh Dực lại gần, muốn mang con thỏ đi. Con thỏ thấy hắn lại gần, quả quyết ôm chân Dạ Sở Kỳ. Nhưng hình như sợ chỉ ôm thôi thì không đủ, nó còn liên tục kêu "chít chít" ngẩng gương mặt nhỏ nhắn cầu cứu, hai cái tai dài rũ xuống trông đến tội.

Dạ Sở Kỳ và Vũ Anh Anh nhìn nhau. Bọn họ làm được gì? Dù sao con thỏ cũng là của Hạ Cảnh Dực.

Dạ Sở Kỳ cúi người bế con thỏ. Nó vui mừng liếm tay cô. Cô bắt đắc dĩ cười, đem nó giao lại cho Hạ Cảnh Dực làm về mặt của nó sầm xuống thất vọng. Hắn thấy vậy liền đưa tay nhận lấy, gật đầu xem như cảm ơn. Giờ hắn đang vội, không có thời gian nhiều lời.

Con thỏ vừa vào tay Hạ Cảnh Dực liền kêu "chít chít" liên hồi. Nó đưa cái chân nhỏ về phía Dạ Sở Kỳ, hai cái tai dựng lên rung rung. Nhìn bộ dạng như thường ngày bị ngược đãi muốn tìm chủ mới của con thỏ, mi mắt Hạ Cảnh Dực giật giật.

Hạ Cảnh Dực và Dạ Sở Kỳ đứng nhìn nhau một hồi, không biết phải làm sao. Vũ Anh Anh đứng một bên phát chán nhìn hai người. Con thỏ không ngừng kêu "chít chít" thật đáng thương.

Cái cảnh này sao mà kì quái...!

Tiếng chuông bên tai làm Hạ Cảnh Dực giật mình, đưa tay bấm nút nghe máy. Như lần trước, hắn chỉ nghe không nói, nhưng khuôn mặt hắn rất không tốt. Như vậy mà hắn cũng không bỏ đi. Nhìn bộ dáng là biết không nỡ để con thỏ kêu cả ngày.

Cái tình thế này khiến Dạ Sở Kỳ nảy ra một ý nghĩ táo bạo. Cô nhìn Hạ Cảnh Dực.

-Nếu như anh bận thì đưa con thỏ này cho tôi đi. Tôi sẽ tạm chăm sóc nó, ngày mai trả lại cho anh. Như vậy có được không?

Nói rồi Dạ Sở Kỳ nhìn Hạ Cảnh Dực, vẻ mặt như sợ mình nói sai cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.